

Η ΕΥΤΕΡΗ Η, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 57.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Γ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1850.

ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

ΤΟΥ

ΓΚΙΟΥΛΔΙΒΕΡ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΟΣ ΣΟΥΪΦΤ,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ.

. . . Τέλος πάντων οι πόδες μου επάτησαν την Ξηράν. Επεριπάτησα χίλια περίπου βήματα, και ούτε οίκιαν είδα, ούτε ἔχνος παρουσίας ανθρώπων. Ὁ κόπος, ὁ καύσων και τὸ βράκιόν τὸ ὅποιον εἶχα πιεὶ πρὶν βίβῳ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔφεραν εἰς τὰ βλέφαρά μου τὸν ὕπνον· ἔπεσα λοιπὸν εἰς τὰ χόρτα, τὰ ὅποια ἦσαν λεπτότατα, και ἐκοιμήθην ὕπνος βαθύν, διαρκέσαντα ἐννέα περίπου ὥρας. Ὅταν ἐξύπνησα, ἐπάσχισα νὰ σκεφθῶ και δὲν ἤμπόρεσα. Εἶχα πλαγιάσει τ' ἀνάσκελα· εὐρέθησαν λοιπὸν οἱ βραχίονες και τὰ σκέλη μου κολλημένα εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καθὼς και αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου. Στοίψικς ὅπως ἠδυνήθην τὴν κεφαλὴν, εἶδα ὅτι ἤμην δεμένος με δεσμὰ λεπτότατα. Ἦκουα ὀλόγυρά μου ἤχόν τινα συγκεχυμένον

και ἄγνωστον ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἰδῶ εἰμὴ τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμούς μου, και ἡ θερμότης ἤρχιζε νὰ φλογίζῃ τὸ σῶμά μου. Αἴφνης ἠσθάνθην τι κινούμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μου σκέλους, και τὸ πρᾶγμα τοῦτο, προχωροῦν εἰς τὸ στήθος μου, ἀνέβη σχεδὸν μέχρι τοῦ πώγωνός μου. Πόσον ἐξεπλάγην ὅταν εἶδα ἀνθρωπίσκον, ἐξ δακτύλων ἀναστήματος τὸ πολὺ, φέροντα τόξον και βέλος εἰς τὰς χεῖρας, και εἰς τὸν ὦμον φερέτρην! και συγχρόνως εἶδα τεσσαράκοντα περίπου ὁμοια ὄντα. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ κραυγάζω δυνατὰ, και τότε τὰ ζῴφια ἐκείνα ἔφυγαν τρομάζοντα· ἔμαθα δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐπληγώθησαν καιρίως ὅταν ἐπήδησαν ἀπηλιπισμένα ἀπὸ τὸ σῶμά μου εἰς τὴν γῆν. Μολαταῦτα, ἐπανῆλθαν μετ' ὀλίγον, και ἐν ἐξ αὐτῶν, τολμήσαν νὰ ἔλθῃ τόσοὺ πλησίον ὥστε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπόν μου, ὕψωσε τὰς χεῖρας και τοὺς ὀφθαλμούς θυμαζόν, και με φωνὴν ὀξεῖν, ἀλλὰ διακεκριμένην, ἀνέκραξε· *Χεκιράχ Δεγκιούλ*. Τὰ λοιπὰ ἐπανέλαβαν πολλάνικς τας αὐτὰς λέξεις, ἀλλὰ τότε δὲν ἐνόησα τίποτε. Ἡ ἀπορία μου, ἡ ταραχὴ μου, ὁ φόβος μου ἀκόμω, ἦσαν ὅ,τι θὰ ἠσθάνετο και ὁ ἀναγνώστης ἀν εὐρίσκετο εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις. Τέλος πάντων, διὰ πολλῶν ἀγώνων νῆτύχησα νὰ κόψω τὰ δεσμὰ τοῦ δεξιῦ μου βραχίονος, και, διὰ τιναγμοῦ σφοδροῦ τῆς

κεφαλῆς μου, προξενήσαντος πόνον ἀλγεινὸν εἰς τὸ δέρμα μου, ἠλευθέρωσα ἐπίσης καὶ τὰ μαλλία μου τοῦ δεξιῦ μέρους ἀπὸ τὰ ἄπειρα καὶ τῶν τριχῶν μου αὐτῶν λεπτότερα σχοινία των, ὥστε ἠδυνάμην νὰ κινήσω ὀπωσοῦν τὴν κεφαλῆν. Τότε τὰ ἀνθρωπόμορφα ἐκεῖνα ζώφια ἤρχισαν νὰ φεύγουν ἐκπέμποντα ὄξυτέρας κραυγᾶς. Παύσαντος δὲ τοῦ θορύβου, ἤκουσα ἐν ἑξ' αὐτῶν λέγον δυνατὰ *Τολγὼ Φωράκ* καὶ ἀμείσως ἠσθάνθην προσβληθεῖσαν τὴν ἀριστερὰν χεῖρά μου ἀπὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα βέλη, κεντήσαντά με ὡς βελόνας· πολλά ἄλλα τοξέυματα ἠκολούθησαν τὸ πρῶτον τοῦτο, καὶ ἐγὼ ἐσκέπαζα τὸ πρόσωπόν μου με τὴν δεξιάν χεῖρα, ἥτις μόνη, μετὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἦτον ἐκτεθειμένη εἰς τὰ κεντήματα τῶν βελῶν, διότι τὸ λοιπὸν σῶμά μου, καλυπτόμενον ἀπὸ ἔνδυμα βουβαλίνου δέρματος, ἦτον ἀδιαπέραστον. Ἐνόμισα τότε φρόνιμον νὰ ἠσυχάζω οὕτω, περιμένων τὴν νύκτα, καὶ τότε, κόπτων καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μου μέρους τὰ δεσμά, νὰ ἐλευθερωθῶ ὀλοτελῶς· ἐλευθερωθεὶς δὲ ἄπαξ, ἐφρόνων ὅτι με μόνην τὴν σωματικὴν μου δύναμιν θά ἦμην ἱκανὸς ν' ἀντιπαρταχθῶ καθ' ὅλων τῶν στρατῶν, ὅσους ἠδύναντο νὰ κινήσουν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐκείνης, ἂν, ὡς ὑπέθετα, ἦσαν ὅλοι τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος. Πλὴν ἄλλη ἦτον ἡ περὶ ἐμοῦ ἀπόφασις τῆς τύχης.

Ὄταν οἱ μικρὸν ἄνθρωποι ἐκεῖνοι με εἶδαν ἠσυχάζοντα, ἐπαυσαν νὰ ῥίπτουν ἐναντίον μου βέλη· ἐκ τοῦ ἤχου ὅμως ἐνόησα ὅτι ὁ ἀριθμὸς των ἠΐξανεν ἀδιακόπως, καὶ δέκα περίπου πόδας μακρὰν ἀπέναντι τοῦ δεξιῦ μου αὐτίου, ἤκουσα κρότον, ὡς ἀνθρώπων ἐργαζομένων, ὥραν μίαν καὶ περισσότερον. Τέλος πάντων, στρέψας ὀλίγον, με δυσκολίαν, τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδα ἀνεγερθὲν βῆμα μικρὸν, ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδὸς ὕψους, ἱκανὸν νὰ χωρήσῃ τέσσαρας ἐξ' αὐτῶν, καὶ πλησίον αὐτοῦ κλίμακα. Ἐπὶ τοῦ βῆματος τούτου ἀνέβη εἰς, ὅστις ἐφαίνετο προϊστάμενος τῶν ἄλλων, καὶ ἐδημηγόρησε δημηγορίαν μακρὰν, ἀποτεινομένην πρὸς ἐμέ, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῶν σχημάτων. Πρὶν ἀρχίσῃ, ἐκραύγασε τρεῖς *Αἰγγρῶ Δεχιούλ σάν*· τὰς λέξεις ταύτας τὸ πλῆθος ὅλον τὰς ἐπανέλαβε. Τότε πεντήκοντα ἄνδρες ἐπροχώρησαν πρὸς ἐμέ, καὶ ἐκοψαν τὰ σχοινία τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς κεφαλῆς μου, ὥστε ἠδυνήθην νὰ τὴν στρέψω ἑλευθέρως πρὸς τὰ δεξιά καὶ νὰ ἰδῶ τὸν ῥήτορα. Ἦτον οὗτος μέσης ἡλικίας, καὶ ἀναστήματος μεγαλύτερου τῶν τριῶν ἄλλων οὔτινες ἦσαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ βῆμα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ νεώτατος ἐκράτει τὰ κράσπεδα τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ λοιποὶ δῶν ἕστεκαν ὄρθιοι ἀμφοτέρωθεν αὐτοῦ, ὑποστηρίζοντες τον. Ἐκ τῶν σχημάτων καὶ τῆς ἀπαγγελίας του ἐνόησα ὅτι ἀνεμίγνυεν ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλάς. Ἀπεκρίθην με συντομίαν, δηλαδή με ὀλίγα τινὰ σημεῖα, ἀλλὰ με τρόπον ταπεινὸν, ὑψόνων τὴν χεῖρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ ἐπικαλούμενος αὐτὸν μάρτυρα ὅτι ἀπέθνησκα τῆς πείνας, καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔφαγα τίποτε· τοῦτο ἰδὼν, ἐξέφρασα φέρων πολλὰς καὶ τὰ δάκτυλόν μου εἰς τὸ στόμα. Ὁ ὄργος (οὕτως ὠνόμαζαν, καθὼς ἔμαθα μετὰ ταῦτα, τοὺς μεγιστάνας) μ' ἐνόησε πολὺ καλὰ, κατέβη ἀπὸ τὸ βῆμα, καὶ διέταξε νὰ στήσουν κλίμακας πολλὰς εἰς τὰ πλευρά μου, διὰ τῶν ὁποίων

ἀνέβησαν εὐθὺς ἄνδρες ἑκατὸν καὶ περισσότεροι, οἵτινες ἤρχισαν νὰ περιπατοῦν πρὸς τὸ στόμα μου, ἐπαύοντες καλὰ πλῆρη φαγητῶν. Παρετήρησα ὅτι ἦτον κρέας διαφόρων ζώων, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὰ διακρίνω διὰ τῆς γεύσεως. Ἦσαν ὡμοὶ καὶ μηροὶ ὡς οἱ τῶν προβάτων κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ μαγειρευμένοι θαυμασίως, μικρότεροι ὅμως καὶ πτέρουσι ἀκόμη κορυδαλοῦ· ἔφαγα δὴν τρεῖς εἰς μίαν βουκιάν με ἕξ ψωμιά. Οἱ δὲ, παριστάμενοι καὶ ἐλπίνοντες, ἐθαύμαζαν μεγάλως καὶ ἐξεπλήττοντο διὰ τε τὸ ἀνάστημά μου καὶ τὴν τεραστίαν μου ὄρεσιν. Μετὰ ταῦτα ἔνευσα ὅτι ἤθελα νὰ πῶ καὶ μαντεύσαντες ἀπὸ τὸ φαγητὸν ὅτι ὀλίγον ποτὸν δὲν ἔφθανεν, ὡς λαὸς ὀξύνους καὶ εὐφῆς, ἐσῆκωσαν με πολλὴν ἐπιδειξιότητα ἐν τῶν μεγαλύτερων βασιλέων των, τὸ ἐκύλισαν πρὸς τὴν χεῖρά μου καὶ τὸ ἐτρέφυσαν· ἐγὼ δὲ ἔπια ὅλον ἐκεῖνο τὸ κρασίον μονοβόρητὰ με μεγίστην μου εὐχαρίστησιν. Μοῦ ἔφεραν καὶ ἄλλο βαρέλιον, τὸ ὁποῖον ἔπια ἐπίσης, καὶ πολλὰ νεύματα τοὺς ἑκάμα νὰ μοῦ μετακομίσουν καὶ ἄλλα τινὰ βαρέλια.

Ἀφοῦ με εἶδαν νὰ κάμνω ὅλα ταῦτα τὰ θαύματα, ἀφῆκαν κραυγὰς χαρᾶς, καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν, ἐπαναλαμβάνοντες πολλὰς ὡς καὶ πρότερον *Χειριὰχ Δεχιούλ*. Ὀλίγον ὕστερον, ἤκουσα εὐφημίαν γενικὴν καὶ συχνὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐξῆς λέξεων· *Πεπλὼμ Σελάρ*· καὶ εἶδα λαὸν πολὺν εἰς τὴν δεξιάν πλευράν μου, ἀπολύοντα τόσον τὰ σχοινία, ὥστε ἠμπόρεσα νὰ γυρίσω, καὶ ἀκόμη νὰ κατοικήσω. Εἰς τὴν τελευταίαν μου ταύτην πράξιν, ἐκπληγῆς μεγάλη κατέλαβε τὸν λαὸν, ὅστις, ἐλέπων με ἐτοιμαζόμενον, καὶ ἐννοήσας τὸν σκοπὸν μου, παρεμέρησεν εὐθὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἀποφεύγων τὸν κατακλυσμὸν. Ὀλίγον πρότερον, μοῦ εἶχαν τρίψει εὐνοϊκῶς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας με ἀλοιφῆν εὐώδη, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου με ἰάτρειυσεν ἀπὸ τὸ κέντημα τῶν βελῶν. Ὅλα ταῦτα, καὶ ὁ χορτασθεὶς μου στόμαχος, με διέθεσαν πρὸς τὸν ὕπνον, καὶ ἐκοιμήθη ὅκτω περίπου ὥρας χωρὶς νὰ ἐξυπνήσω, διότι οἱ ἰατροὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος, εἶχαν ῥίψει εἰς τὸ κρασίον ναρκωτικά.

Ἐνῶ ἐκοιμώμην, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Λιλλιπούτ (οὕτως ὠνομάζετο τὸ Κράτος ἐκεῖνο) διέταξε νὰ με φέρουν ἐνώπιόν του. Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ φανῆ ἴσως τοιμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, εἰς παρομοίαν περιστασιν, κἀνεις τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ εἶχε τοιοῦτο θάρρος· μαλακτῦτα, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτον καὶ φρόνιμον καὶ γενναῖον συγχρόνως, διότι, ἂν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι ἐπεχείρουν νὰ με φονεύσουν με τὰς λόγχας ἢ με τὰ βέλη των ἐνῶ ἐκοιμώμην, θὰ ἐξύπνουν βέβαια εἰς τὸ πρῶτον τοῦ πόνου αἴσθημα, καὶ ὁ θυμὸς μου θὰ ἐδιπλασιαζέε τὰς δυνάμεις μου, εἰς τρόπον ὥστε θὰ ἐκοπτα τὰ λοιπὰ σχοινία, καὶ τότε ὁ ὀλεθρος αὐτῶν θὰ ἦτον βέβαιος.

Συνήθροισαν λοιπὸν ταχέως πέντε χιλιάδας ξυλοῦργῶν καὶ μηχανικῶν, οἵτινες ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν ἄμαζαν τριῶν δακτύλων ὕψους, μήκους ἐπὶ πᾶσι ποδῶν, πλατύς τεσσάρων, με εἰκοσιδύω τροχοῦς. Ὄταν ἐτελείωσε, τὴν ἔφεραν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦμην· ἡ μεγάλη δυσκολία ὅμως ἦτον πᾶς νὰ με σηκώσουν, καὶ νὰ με θέσουν εἰς τὴν ἄμαζαν. Μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο ὀγδοήκοντα πασσάλους, δῶν ποδῶν ὕψους

ἑκαστον· καὶ σχοινία δυνατώτατα, χονδρὰ ὡς σπάγγοι, προσρμώσθησαν διὰ πολλῶν ἀγκιστρῶν εἰς τὰ δέματα με τὰ ὅποια οἱ μηχανικοὶ ἐπερίσωσαν τὸν λαμβόν μου, τὰς χεῖράς μου, τὰ σκέλη μου, καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα. Ἐνεκακόσιοι δὲ ἄνδρες, οἱ εὐρωστότεροι τῶν ἄλλων, ἤρχισαν νὰ σηκῶνουν τὰ σχοινία διὰ πολλῶν καρελίων προσαρμωθέντων εἰς τοὺς πασσάλους· καὶ οὕτως, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὡρῶν, ἀνυψώθη, ἐποποθετήθη, καὶ ἐδέθη εἰς τὴν μηχανήν. Ὅλα ταῦτα τὰ ἔμαθα ἔπειτα, διότι, ἐνῶ ἐγίνοντο, ἦμην βυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύτατον. Χίλιοι πεντακόσιοι ἵπποι, οἱ μεγαλύτεροι τῶν αὐτοκρατορικῶν σταύλων, ὑψηλοὶ τέσσαρας καὶ ἡμισὺ περίπου δακτύλους, ἐξέβηθησαν εἰς τὴν ἄμαζαν, καὶ μ' ἔσυραν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, ἀπέχουσαν χίλια περίπου εἰδικά μου βήματα.

Ἐταξειδεύαμεν ἤδη τέσσαρας ὥρας, ὅταν συμβάντι γελοῖον μ' ἐξύπνισεν αἰφνιδίως. Οἱ ἠνίοχοι εἶχαν σταθῆ ὀλίγον κἄτι νὰ διορθώσουν, καὶ τότε δῶν τρεῖς τῶν κατοίκων, περιεργίζε φερόμενοι, ἠθέλησαν νὰ κυστάξουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ πρόσωπόν μου κοιμωμένου· ἐπλησίασαν λοιπὸν ἤσυγα, καὶ εἰς ἑξ' αὐτῶν, λοχαγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἔμβασεν ἀρεκτὰ τὴν λόγχην του εἰς τὸν ἀριστερὸν μυκτῆρά μου· τοῦτο ἐγαργάλισε τὴν μύτην μου, μ' ἐξύπνισε, καὶ μ' ἔκαμε νὰ παρμισθῶ τρεῖς. Ἐπεριπατήσαμεν πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ τὴν νύκτα ἐσταθμεύσαμεν με πεντακοσίους φρουροὺς, τοὺς μὲν φέροντας φανάρια μεγάλα, τοὺς δὲ τῶρα καὶ βέλη, ἐτοιμοὺς νὰ τοξεύσουν κατ' ἐμοῦ ἂν ἔκαμνα τὸ παραμικρὸν κίνημα. Τὴν ἐπαύριον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἠκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας, καὶ περὶ τὴν μισημυρίαν ἐφθάσαμεν ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὅλη ἡ αὐλή του ἐξῆλθαν νὰ μᾶς ἰδοῦν· ἀλλ' οἱ μεγιστάνες τοῦ βασιλείου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν συγκατετέθησαν νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἢ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀναβαίνουσα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, καθὼς ἄλλοι πολλοὶ τολμήσαντες ἀνέβησαν.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθη ἡ ἄμαξα, ἦτον ναὸς ἀρχαῖος, ὁ μεγαλύτερος τοῦ βασιλείου, ὅστις, μινθεὶς ὀλίγα ἔτη πρότερον ἀπὸ μαιφονίαν, ἐθεωρεῖτο, κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν λαῶν ἐκείνων, ὡς βέβηλος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους ἄλλας χρήσεις. Ἀπερκαίσθη λοιπὸν νὰ καταλύσω εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο οἰκοδόμημα. Ἡ πρὸς βορρᾶν μεγάλη πύλη ἦτον τέσσαρας πόδας ὑψηλῆ, καὶ πλατεῖα σχεδὸν δῶν ἑκατέρωθεν δὲ τῆς πύλης ἦσαν δῶν παράθυρα μικρὰ, ἐξ δακτύλους ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὸ ἀριστερὸν λοιπὸν παράθυρον οἱ σιδηρουργοὶ τοῦ βασιλείου ἔδεσαν ἐννεμῆκοντα καὶ μίαν ἀλύσεις, ὅμοιας με τὰς τοῦ ὄρολογίου εὐρωπαϊκῆς κυρίας, καὶ τόσον σχεδὸν πλατείας· τὰς ἀλύσεις ταύτας, ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκρὰν, ἔδεσαν εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος μου με κλειθρα κρι-

μαστὰ τριήκοντα ἕξ. Ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τούτου, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς λεωφόρου, καὶ εἰκοσι βήματα μακρὰν, ἦτον πύργος ὑψηλὸς πέντε τοῦλάχιστον πόδας· ἐκεῖ ἐμελλε ν' ἀναβῆ ὁ βασιλεὺς με πολλοὺς τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς του, ὥστε νὰ με βλέπουν ἐν ἀνάσει. Οἱ συβρέεσαντες νὰ με ἰδοῦν κάτοικοι τῆς πόλεως ἦσαν ἐπέκεινα τῶν ἑκατῶν χιλιάδων· καὶ, με ὅλην τὴν φυλάττουσάν με φρουρὰν, νομίζω ὅτι τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδες θ' ἀνέβαιναν διαδοχικῶς διὰ κλιμάκων εἰς τὸ σῶμά μου, ἂν δὲν ἐδημοσιεύετο ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπαγορεύουσα τοῦτο ὑπὸ ποινὰς αὐστηρᾶς. Ἀπερίγραπτος εἶναι ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀπορία τοῦ λαοῦ, ὅταν με εἶδεν ὄρθιον καὶ περιπατῶντα· διότι αἱ ἀλύσεις τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδὸς ἦσαν ἐξ περιπού ποδῶν μήκους, ὥστε εἶχα τὴν ἐλευθερίαν νὰ περιπατῶ δώδεκα πόδας. (Ἀκολουθεῖ.)

ΚΕΣΚ.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Ἡ Ελισάβετ, θυγάτηρ Ἐρρίκου τοῦ Η' καὶ τῆς δουσ-
χοῦς Ἀννης Βολέϋνης, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1533, ἀνέβη
εἰς τὸν θρόνον τὸ 1558, αἰκοσιπενταετῆς τὴν ἡλικίαν,
καὶ ἀπέβησε τὸ 1602, τὸ ἑβδομηκοστὸν ἄγουσα
ἔτος, καὶ βασιλεύσασα τεσσαράκοντα πέντε ἔτη.
Ἡ περιώνυμος αὕτη γυνὴ διετέλεσε μὲγα μέρος τῆς
ζωῆς τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν μοναζίαν, ἀφιερῶ-

θεῖα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων γλωσσῶν. Λέγουσιν ὅτι, ὅποτε ἀνέβη εἰς τὸν Θρόνον ἀπῆντισεν ἀπροσδοκίμως ἐλληνιστὶ, εἰς λόγον προσλαλήθεντα αὐτῇ ἐν τῇ διαλεκτῷ ταύτῃ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς καμβρυγίας· εἶναι δὲ θέσιον, ὅτι ἀπεκριθὴ λατινιστὶ ἀμέσως καὶ μετὰ πολλῆς ὀρυκτικῆς εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Πολωνίας, ὅστις ἐλησμόνησε τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον σέβας. Εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς της συνέγραψε πολλὰ ἀγγλιστὶ ἐπιμέτρως τε καὶ πεζῶς· ἔγραψε σχολία εἰς τὸν Πλάτωνα, μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ δύο λόγους τοῦ Ἰσοκράτους, μίαν τραγωδίαν τοῦ Εὐρυπίδου, τὸν Ἰέρωνα τοῦ Ξενοφώντος καὶ τὸν περὶ πολυπραγμοσύνης λόγον τοῦ Πλουτάρχου· ἐκ τοῦ λατινικοῦ δὲ μετέφρασε τὸ τοῦ Σαλλουστίου περὶ τοῦ πολέμου τοῦ *Iugurtha*, τὴν ποιητικὴν τέχνην τοῦ Ὀρατίου καὶ τὸ *περὶ φιλοσοφικῶν Παρηγοριῶν* τοῦ Βουκίου, τεμάχια ἐκ τοῦ *Οιδιποῦ Ἡρακλέους* τοῦ Σινέκα, μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Κινέρωνος καὶ ἄλλην τοῦ Σινέκα. Ἐκφράζετο ἰταλιστὶ μετὰ πολλῆς καθαρότητος καὶ ὠμίλει ἐπίσης μετὰ εὐκολίας τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικὴν. Ἐπιτούτοις δὲ ἦτο καὶ καλὴ μουσικῆ ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη.

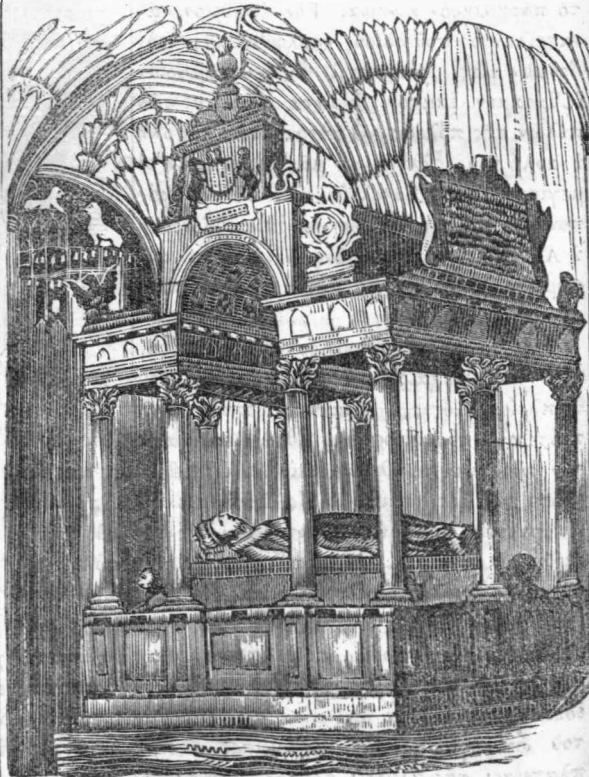
Ἡ εὐσείμος δὲ αὐτῆ καὶ ποικίλη μάθησις ἦτις σήμερον ἀκόμη οὐδ' εἰς πολλοὺς τῶν ἀνδρῶν ἀπαντᾶται, δὲν ἦτον ἐκπλήξεως ἀντικείμενον ἐν Ἀγγλίᾳ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 15^{του} αἰῶνος. Ὅλα τὰ κοράσια τῶν εὐγενῶν ἐλάμβανον τὴν κλασσικὴν ταύτην ἀγωγὴν καὶ ἡ ἀμάθεια, ἐν ἣ εὐρίσκονται ἐξ ἀναλογίας αἱ πλείους τῶν καθ' ἡμᾶς γυναικῶν, αἴτινες ὅμως νομίζουσιν ἑαυτὰς ἀρίστα ἐκπεπαιδευμένας, ἤθελον νομισθῆ τότε αἰσχος. Καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ παιδεία δὲν ὑπῆρχε τοσοῦτον κοινῆ, οὐδὲ τὰ ἐνεστῶτα μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως τοσοῦτον ἀρθρα καὶ εὐπρόσιτα.

Ἡ ἱστορία ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐλισάβετ τὸν τίτλον μεγάλης βασιλίσσης. Καὶ πραγματικῶς, ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς κυβερνήσεώς της πράξεων, εὐκόλον ἦτο νὰ κρίνη τις τὸ ὕψος καὶ τὴν ἐξοχὸν ἰσχύιν τοῦ πνεύματός της. Ἀν καὶ περιστοιχομένη ὑπὸ παντοίων δυσχερειῶν, κατέβαλλεν ὅμως ἀπάσας διὰ τῆς γενναϊότητός της καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος. Καὶ οἱ ἐχθροὶ της καὶ οἱ φίλοι της ὁμοφώνως ἐπήνεσαν τὴν σταθερότητα καὶ τὸ ἀκαμπτον τοῦ χαρακτῆρός της· τὸ διορατικόν, τὸ ἀγρυπνον καὶ τὸ ἐπιτηδαιὸν τοῦ πνεύματός της, ἀλλ' ἐπίσης σύμπηνοι εὐρέθησαν εἰς τὸ νὰ κατακρίνωσιν τὸ ὄργιον τῶν παθῶν της, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπέκυπτι πάντοτε ἢ ἀξιοθαύμαστος προσηλοῦσι της, ἢ ἄρα αὐστηρότης της, ἢ εὐερέθιστος εἰς τὰ ἐλαχίστα ζηλοτυπία της, καὶ ἡ πολλὰκις παιδαριώδης μεταβιβάσις της.

Ἡ ἐκ νέου ἐγκατάστασις τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον γεγονός τῆς βασιλείας της· ἡ δὲ ἐξοχος ἐπιτηδειότης ἧς ἐλάμε χρῆσιν μετὰ ταῦτα ἵνα ἀποτρέψῃ τοὺς ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, τοὺς ὁποίους διήγειρε κατὰ τῆς κυβερνήσεώς της, συμβᾶν τοσαύτης ἐπιπτώσεως, εἶναι ὁ δεῦτερος τίτλος τῆς δόξης της, ἢ καὶ καθιέρωσεν ἢ κρίσις τῶν μεταγενεστέρων. Ἡ δὲ θανάτωσις τῆς Μαρίας Στουάρτης (1582) καὶ ἡ κατακυμαλία τοῦ στόλου Φιλίππου τοῦ Β' προσχορευ-

θέντος στόλου ἀνικητοῦ (1588) εἶναι ἡ λύσις τῆς πάλης, τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη ἐν διαστήματι τριάκοντα ἐτῶν κατὰ τῶν ἀντιδράσεων τῶν Παπιστῶν. Δύω ὑπερμάχους εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Πάπας Παῦλος Δ'· καὶ ἡ δυτικὴ ἐκκλησία, τὴν βασιλίσσαν Μαρίαν καὶ τὸν Φιλίππον, υἱὸν Καρόλου τοῦ Πέμπτου. Ἐθεὶ νὰ νικήσῃ ἀμφοτέρους τοὺς ἀντιπάλους τούτους, καὶ ἐντὸς δύο ἐτῶν, ἡ Ἐλισάβετ ἐθριαμβεύσει κατὰ τῆς Μαρίας διὰ τοῦ θημίου καὶ τῆς καταστροφῆς, καὶ κατὰ τοῦ Φιλίππου διὰ τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς δόξης. Ἡ πολιτικὴ ἀνάγκη δὲν θέλει ποτὲ δικαιολογήσῃ τὴν καταδικὴν τῆς δυστυχῆς Μαρίας. Τὸ χυθὲν τοῦτο αἷμα ἐνεκολλάθη ὡς κηλὶς ἀνεξάλειπτος ἐπὶ τοῦ ἔμματος της, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδώσῃ τις ἐν μέρει τὴν ἐκδικήσιν ταύτην εἰς αἷσια ἰδιαιτέρου μίσους καὶ ζηλοτυπίας.

Ἀπόδειξιν περιέργων τῶν ἀδυναμιῶν τῆς βασιλίσσης ταύτης εὐρίσκωμεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ λόρδου Μελβίλ. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἀπεστάλη πρέσβυς πρὸς αὐτὴν τὸ 1564, παρὰ τῆς Μαρίας Στουάρτης μικρὸν πρὶν τῆς ὑπανδρείας αὐτῆς μετὰ τοῦ λόρδου Δαρνλέη· Ἡ Ἐλισάβετ συνεχῶς ἠρώτα αὐτὸν ἂν ἡ βασιλίσσα τῆς Σκωτίας ἦτον ὠραιότερα αὐτῆς· τίς αὐτῶν ἔχουσε καλῆτερον ἢ τίς ἔπαιζε καλῆτερον τὴν ἀρπαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐχουσα δὲ ἐνδυμασίας ὄλων τῶν τόπων, ἐνεδύετο καθ' ἑκάστην, ποτὲ μὲν κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ποτὲ δὲ κατὰ τὸν ἀγγλικόν, ποτὲ δὲ κατὰ τὸν ἰσπανικόν καὶ οὕτω καθέζη. «Ἐπεθύμησε, διηγεῖται ὁ λόρδος Μελβίλ, νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ τίς ἦτον ὠραιότερα, αὐτῆ ἢ ἡ βασιλίσσα μου». Ἀπεκρίθη ὅτι ἀμφοτέρων ἡ καλλονὴ ἦτον θαυμασία. Ἀλλὰ μὲ παρκίνει νὰ εἰπῶ θετικῶς ποίας ἐξ αὐτῶν τὴν καλλονὴν

ἐπιτιμῶν. Εἶπον ὅτι αὐτὴ μὲν ἦτον ἡ ὠραιότερα ἐξ ὧν ἐφάνησαν βασιλίσσαι τῆς Ἀγγλίας, ἡ δὲ Μαρία ἐξ ὧν ἐφάνησαν εἰς τὴν Σκωτίαν· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἐπέμενε πάλιν. Ἐγὼ δὲ ἀπήντησα τότε ὅτι καὶ αἱ δύο ἦσαν αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες τῶν ἐπικρατειῶν των, ὅτι ἡ Α. Μ. ἦτο λευκοτέρα, ἀλλ' ἡ βασιλίσσα μου παλλὰ χαριέσσα.»

Ἐκ τῆς ζαλοτύπου προασχολήσεως ἣτις φανεροῦται ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, τῆς ὁποίας παραλείπομεν πολλὰς περιχοπὰς, γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Ἐλισάβετ, ὑπογράφουσα τὴν καταδικὴν τῆς Μαρίας, δὲν ἠσθάνετο τὴν λύπην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν προσεποιήθη μετὰ ταῦτα, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκεφθῆ τις ἄνευ ἀγαπητικῆς ἐκ ποίων ὠρμήθη αἰσθημάτων ἵνα θυσίῃ διὰ παντός, θέτοῦσα μίαν ὑπογραφὴν της, τὴν δόξαν αὐτῆς καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς της. Ἀλλ' ὅμως οἱ Ἄγγλοι διετήρησαν μέγιστον σέβας πρὸς τὴν μνήμην της. Καὶ δικαίως· διότι ἀνύψωσε τὴν Ἀγγλίαν εἰς περιόπην ἰσχύος καὶ δόξης ἀγνώστου πρὸ αὐτῆς. Αἱ τέχναι, ἡ εἰομηχανία, τὸ ναυτικὸν τῆς Ἀγγλίας ἐφθασαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν της εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν. Ὁ ἀρχιγραμματεὺς αὐτῆς Ροδέρτος Κεκιλ εἶπε περὶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς ὀρθότητος. «Πολλὰκις ἦτο μεγαλύτερα καὶ τοῦ ἀνδρός, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς γυναικὸς κατωτέρα.» Ὁ τάφος αὐτῆς ἐν παριστᾷ ἡ εἰκονογραφία μας κεῖται εἰς τὸ παρεκκλήσιον Ἐρρίκου τοῦ Ζ' ἐν τῇ περιωνύμῳ μονῇ τοῦ Οὐεστμίνστερ (abbey of Westminster), κοιμητηρίῳ τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας.

Ο ΜΟΥΡΙΛΛΟΣ.

Δὲν ἐνθυμούμαι ἤδη κατὰ ποῖον ἔτος καὶ ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰσπανίας ἐγεννήθη ὁ Μουρίλλος, ἀλλὰ θέλω εἰπεῖ μόνον τὸ πῶς ἐγενε μέγας ζωγράφος. Εἰκοσαετῆς μόλις καὶ πρὶν ἢ ἀποκαλυφθῆ αὐτῷ τὸ δῶρον τῆς ζωγραφικῆς, ὁ Μουρίλλος ἠράσθη τῆς δόνας Πασκίτας, γυναικὸς εὐσάρκου καὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου καὶ

τὸν οὐζυγόν της καὶ τὸ ἀνθρώπιν τῆς νεότητος ἀπολεσάσης. Ὁ Μουρίλλος εἶδεν αὐτὴν εἰς στιγμὴν καθ' ἣν εἶναι ἐπικίνδυναι βλεπόμεναι αἱ γυναῖκες· τὴν εἶδε νύκτα καὶ εἰς χορὸν, λάμπουσαν δι' ὄλων τῶν θελητῶν γυναικῶν ὠραίας καὶ ἠγαπῆσεν αὐτὴν, διότι ἡ ὠριμότης μάλιστα εἶναι ἀρεστὴ εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας.

Ὁ νέος λοιπὸν παρεδόθη εἰς διακαὴ πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, διαρκέσαντα ὀκτὼ ὄλους μῆνας! διότι ὄσον ποιήσιν, ὄσον πῦρ περιεῖχεν ἡ εἰκοσαετῆς καρδία αὐτοῦ ἔδαπανῆθη ταχέως εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ ἔρωτός του, καὶ ἄλλος ἔρωτος ὑψηλότερος καὶ ἱερώτερος, τὸν πρῶτον τοῦτον διεδέχθη.

Ἄλλ' ἡ Πασκίτα, ἡ εὐμορφος καὶ φρόνιμος Πασκίτα, εἰς μάτην ἐζήτηε νὰ φειδωλευθῆ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις διὰ τὸ ὀρμητικόν του, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ. Φοβουμένη νὰ ἐξαντλήσῃ αὐτὸν, τὸν ἔδαπάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὡς προσφέρει τις τὸν ἄρτον εἰς πειναλέον τέκνον· ἀλλ' ἡ τροφὴ αὐτῆ δὲν ἐξήρκει εἰς τὴν πυρίνην καρδίαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ ψυχὴ ἠσθάνετο ἄλλους πόθους ἰσχυροτέρους καὶ ἐπιτηδειοτέρους νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν αὐτῇ κενὸν μετρησοῦ εὐρεθῆ ἡ τέχνη, ὁ μόνος τοῦ καλλιτέχνου ἀληθῆς καὶ ὑψηλὸς ἔρωτος εἰς ὃν παραδίδοτο νύκτα καὶ ἡμέραν, θυσιαζὼν καὶ ἠδονὰς καὶ πλοῦτη καὶ ἐν ἐνὶ πάντα, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν.

Ἡ Πασκίτα ἐν τούτοις ἦτον ὄλως ἀφοσιωμένη εἰς τὸν ἔρωτά της, ἀντιλαμβανομένη αὐτοῦ πάσαις δυναμέσι καὶ ἀγνοοῦσα τίνι τρόπῳ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀτελεύτητον. Ἀλλ' οὐαί! ἡ τάλαινα, μιᾶ ἡμέρᾳ ἔτυχεν ἀντιζήλου πλέον ἐπικινδύνου ὄλων τῶν καλλονῶν τοῦ Μαδρίτου. Ἀκούσασα τὴν φήμην τοῦ ζωγράφου ὃν Ζουὰν ἐκ Καστιλλίας, ἔφερεν αὐτὸν νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα της, τὴν ὁποίαν δέσασα εἰς χρυσὴν κορωνίδα ἔδωκεν εἰς τὸν Μουρίλλον, ὡς δεσμὸν δυναίμενον νὰ συσφίξῃ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣτις ἤρχιεν ἤδη νὰ χαλαροῦται.

Ἰδὼν τὴν ἐξαισίαν ταύτην εἰκόνα ὁ Μουρίλλος ἀφῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ ἢ ἔρωτος. Πολλὴν ὥραν ἰθεὴς ρεῖ τὸ ἔμψυχον τοῦτο ὕψωμα, σιωπηλός, ἀκίνητος, πλήρης ἐκστάσεως.

Ἡ Πασκίτα περιχαρῆς ἐβλεπεν αὐτὸν εἰς τοσοῦτον θαυμασμὸν εὐθισμένον διὰ τὰ κάλλη αὐτῆς, καὶ διαφόρους τρυφερότητας καὶ στοργῆς λέξεις ἀπέτεινε πρὸς τὸν νεανίαν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε, δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀπομακρυνόμενος καὶ πλησιάζων, ἐπὶ τῆς εἰκόνης εἶχεν ἠνιψμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μόλις περὶ τὸ τέλος στραφεὶς αἴφνης πρὸς τὴν Πασκίταν, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὡς εἰς δικαστὴν ξένης ὑποθέσεως, «ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶναι περικαλλής!»

Ἡ Πασκίτα δὲν ἐνόησεν. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ δὲν ἐνόησεν ὅτι μετὰ τὴν εἰκόνα της, ὁ Μουρίλλος δὲν ἠγάπα πλέον αὐτὴν.

Παράδοξος τῶν ποιητῶν ἡ καρδία! εἰς τὸν ἔρωτά των, εἰς τὰς κλίσεις των, εἰς τὸν θαυμασμὸν των, μόνον τὸ καλὸν, τὸ ἀληθὲς καλὸν διώκουσι καὶ λατρεύουσιν αὐτὸ ὅπου καὶ ἂν τῷ τύχῃσιν, εἰς γυναῖκα, εἰς ἕν νερός, εἰς ἕν ἄνθρωπος, εἰς ἕν ἀγαλμα εἰς μίαν εἰκόνα . . .

Μία ημέρα, ἔνῳ ὁ Μουρίλλος ἦτο θυσιζόμενος εἰς τοὺς ἐρωτικούς αὐτοῦ μονολόγους πρὸς τὴν εἰκόνα, ἢ Πασκίτα εἰσῆλθεν, ἢ ὀχληρᾷ.

— Εἴμεθα ἤδη τρεῖς, εἶπεν αὐτὸς μετὰ πικρίας τινὸς καὶ ἀνίας.

— Τρεῖς! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἢ Πασκίτα.

Καὶ τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι ἡ ἡμερησία αὐτῆ λατρεία τοῦ νέου πρὸς τὴν εἰκόνα μετὰ τῆς ὁποίας ἐκλείετο ὥρας καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους διὰ τὴν θαυμάζην, τὴν ἀποτείνην λέξις γλυκειάς, ὡς πάλαι ποτε ὁ Πυγμαλίων πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα ἀνδριάντα γυναικὸς, ἐπροξένει τὴν πρὸς αὐτὴν ἐγκατάλειψίν του καὶ ὅτι ἀντιζήλος τῆς ἦτον ἡ ἄψυχος ἐκείνη εἰκὼν τῆς.

Εἶναι εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις εἰς ὁποῖαν ἔφερον ἀπόγνωσιν τὴν δυστυχῆ γυναικὴ ἢ ἀνακάλυψις αὐτῆ. Παράδοξος σύμπτωσης! Ὁ Μουρίλλος αὐτὴν ἠγάπα πάντοτε, ἢ μᾶλλον δὲν ἠγάπα πλέον αὐτὴν, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τῆς, διότι εἰς τὸ ζωγράφημα τοῦτο ὁ καλλιτέχνης ἠράτο τοῦ ὠραίου τῆς τέχνης, ἥτις ἤρχιζε ν' ἀποκαλύπτεται ἐν αὐτῷ.

Τις δὲ θέλει εἰπεῖ τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν τῆς ἐρώσεως ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις εἶχεν ἀφιέρωσι εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ὄλους αὐτῆς τοὺς πόθους καὶ τὰς χαράς. Ἐνῳ δὲ ἡ ζηλοτυπία ἐτήκεν αὐτὴν καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς ἐμάρανε κάλλη, ὅτε κατὰ μίμησιν τοῦ νέου ἵστατο ἐνώπιον τῆς εἰκόνης καὶ ἐθεώρει αὐτὴν πάντοτε νεάζουσαν, πάντοτε γαληνιαίαν καὶ μειδιῶσαν, ἀφῆκε συλλαμβάνει ἰδέαν τινα καὶ κραυγάζει περιχαρῆς.

— Ἄ! δὲν θὰ εἶσαι πλέον τόσον ὠραία! δὲν θὰ μὲ κυττάξεις πλέον.

Καὶ διὰ τίνος θελόνης ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Δὲν θὰ μειδιάς πλέον.

Καὶ διὰ τῆς αὐτῆς θελόνης σχίζει τὸ στόμα της καὶ ὅταν ἠκρωτηρίασεν οὕτω πως τὴν εἰκόνα, πιδῶσα καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖράς της, ἢ Πασκίτα ἤρχιζε νὰ κραυγάζη.

— Εἶμαι ὠραιοτέρα τῆς Πασκίτας! ἔλα, τρέξε νὰ ἰδῆς Μουρίλλε!

Ὁ Μουρίλλος ἀκούσας τὸν ἀσυνήθην αὐτὸν θόρυβον ἔτρεξε καὶ βλέπων τὴν ἀγάπην αὐτοῦ κατεσχιζομένην

— Τί ἔκαμες κυρία! ἐφώνησεν.

Ἐπειτα ἀποθήσας τὴν Πασκίταν, ἐπεχείρησε μετὰ περιπαθοῦς προσοχῆς νὰ ἐνώσῃ τὰ τεμάχια τῆς προσφιλοῦς του εἰκόνης καὶ ἀντετύπωσεν ἔπειτα θρησκευτικῶς εἰς ὄλας του τὰς ζωγραφίας τὴν περικαλλῆ ἐκείνην μορφήν.

Ἡ δυστυχὴς Πασκίτα δὲν ἐπέζησεν εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ἐγκατάλειψιν, εἰς ἣν περιέπεσε μετὰ τὸν φόνον τῆς ἀντιζήλου τῆς. Ὁ δὲ Μουρίλλος ὄλας ἀφιερωμένος ἤδη εἰς τὴν τέχνην του, ἐζωγράφησε νέαν εἰκόνα τῆς Πασκίτας, ὠραιωτέραν ἀκόμη καὶ αὐτῆς τοῦ διδασκάλου του δὸν Ζουάν τῆς Καστιλλίας, ἐξέθηκεν αὐτὴν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Μαδρίτης καὶ ἤρχισε τοιοῦτοτρόπως τὴν μεγίστην φήμην του.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

ΣΗΜ. Ὁ Μουρίλλος (Βαρθολομαῖος Στέφανος), ὁ διασημότερος τῆς Ἰσπανίας ζωγράφος, ἐγεννήθη τὸ 1613 εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Πίλαν, πέντε λεύγας ἀ-

πέγουσαν τῆς Σιβύλλης. Κατ' ἀρχὰς ἔγραφε μόνον εἰκόνας τινὰς ἀγίων καὶ ἀνθρ, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ δὸν Ζουάν τούτου ἐκ Καστιλλίας, ὄντος θεοῦ του, ἔπειτα μεταξὺ εἰς Μαδρίτην ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Βαλασκέζο Σίλβα, ὅστις ἐγένετο καὶ προστάτης αὐτοῦ. Χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς Ἰσπανίας ὁ μεγαλοφυὴς οὗτος ζωγράφος ἐτελειοποιήθη μόνον τὰ ἐν τῇ πατρίδι του ἀριστουργήματα ἔχων ὑπ' ὄψιν. Ἀπεβίωσε δὲ εἰς Γόδριρα, ἐνῳ ἐτελείονε τὴν ὑπ' αὐτοῦ, εἰκόνα τῆς νυμφεύσεως τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης, εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν.

Ἐτιμήθη ἄκρω καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, διότι καὶ ὁ Κάρολος Β'. ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ τίτλου τοῦ πρώτου ζωγράφου του, ὃν ἀπεποιήθη, καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ μετέφερον εἰς Καστιλλίαν εὐγενεῖς καὶ ἱππῶται. Ἐγραψεν οὗτος τριακοντα ὀκτὼ εἰκόνας, ὧν πολλὰ ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Μουσεῖον τοῦ Λουβρου, καὶ μεταξύ αὐτῶν ὁ περιώνυμος πίναξ ὁ παριστῶν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ ὄρουσ τῶν Ἐλαιῶν.

Ἡ δημοσιευμένη δὲ ἐν ταῦθα εἰκὼν εἶναι μία τῶν ἐντελεστέρων τοῦ ζωγράφου τούτου, σωζομένη, νομιζόμεν, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μαδρίτου· ἐπιγράφεται δὲ ἢ Ἀγία Οἰκογένεια (la Sacra Famiglia). Κ.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΗΣ ΕΛΒΕΝ.

(Συνέχεια ἴδε φολ. 56).

Ὁ Κ. Δελβέν παρεκάλεσε τότε τὸν Ἐρνέστην νὰ καθήσῃ καὶ καθήσας καὶ αὐτὸς, ἤρχισα νὰ ὀμιλῆ οὕτως· ὁ Ἐρνέστης ἀτενῶς ἐθεώρει αὐτὸν, προσέχων εἰς πᾶν τοῦ προσώπου του κίνημα.

— Κυρίε μου, εἶπε, γνωρίζετε ὅτι ἡ τύχη προϊσταται τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, τῶν συμπαθειῶν μας καὶ τῶν παθῶν μας. Ἡ τύχη κανονίζει τὰ συμφέροντά μας καὶ ἀπορασιζει τὰ περὶ τῆς ζωῆς μας. Ἡ τύχη λοιπὸν γείτονα καταστήσασά με αὐτῆς τῆς νέας, μὲ συνέδεσε καὶ μετ' αὐτῆς. Αὐτὴ ἦτο πλουσία, ἐγὼ δὲ πτωχὸς, ἀλλὰ φρόν αὐτῇ τὸ ὄνομά μου, ἐστοχαζόμεν ὅτι ἡ εὐγένειά μου ἦτο πλεονέκτημα ἴσον μὲ τὰ πλοῦτή της. Πόσαι δὲ οἰκογένειαί ἀστῶν καὶ πλοῦσιωτέρων τῆς τοῦ Κ. Μωρίνου, δὲν ἤθελον θεωρῆσαι ὡς μεγάλην τιμὴν των τοῦ νὰ συγγενεύσωσι μετ' ἐμοῦ.

— Ἡ εὐγένεια, ἀπάντησεν ὁ Ἐρνέστης, δὲν εἶναι πλέον ὅπως ἄλλοτε ὑπῆρχεν· ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσον ἀδιόρθωτος καὶ ἐπομένως, ὅτι λέγετε εἶναι ὄλη ἡ ἀλήθεια.

— Τί τὰ θέλεις! ἐξηκολούθησεν ὁ Δελβέν. Ἄν καὶ διὰ τῆς δηλοποιήσεώς μου αὐτῆς ἠπιζον πιθανῶς πως νὰ εὖσῃ ἡ γνώμη μου ὑποδοχὴν παρὰ τῷ Κ. Μωρίνω, δὲν ἐπέτυχον μολαταῦτα. Ὁ Κ. Μωρίνος μοι ἤρνήθη τὴν χεῖρα τῆς κόρησ του, καὶ μοῦ ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ἐγὼ δὲ, διὰ νὰ ἀποδείξω εἰς αὐτὸν πόσον εὐλαβῆ ἦσαν τὰ κινήματά μου, τὸν παρουσιασθέν-

τα πρῶτον ἀντίπαλόν μου ὑπεχρέωσα ν' ἀποσυρθῇ διὰ μονομαχίας, τὸν δεύτερον δὲ ἀπειλῶν, καθὼς ὑμεῖς πρὸ μικροῦ ἀνεπολήσατε εἰς τὴν μνήμην μου τὰ συμβεβηκότα ταῦτα. . . Ἄλλ' ὁ Κ. Μωρίνος ἐστάθη ἀδυσώπητος. . . Τὶ ἡδύναμην πλέον νὰ πράξω. . . Ἄλλὰ τῆς τύχης ὁ τροχὸς ἐγύρισε σήμερον, καὶ μετ' ἀπεμάκρυνε πολὺ τοῦ Μωρίνου, διότι ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός μου ἔχω τῶρα πλοῦτη ἀνώτερα τοῦ Κ. Μωρίνου. Ἄν δὲ ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τῆς τύχης ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ καὶ διάλυσιν γάμου, ἐάν ποτε ἤθελεν ὑπάρξῃ, πολλῷ μᾶλλον δικαιούμαι νὰ πράξω τοῦτο, ἀπ' οὗ ἀπερρίφθη ἡ πρότασίς μου.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἐρνέστης, καὶ σὰς λέγω ὅτι ὁ Κ. Μωρίνος δὲν σὰς προσφέρει τὴν κόρην του. Μάλιστα καὶ εἰς ἡμῶν σήμερον εὐρίσκεισθε κατάστασιν, ἐάν ἠθέλετε τὸν κάμει παρομοίαν πρότασιν, τὴν αὐτὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν θέλετε λάβεи.

— Ἄκραν χαρὰν αἰσθάνομαι βλέπων πόσον καλά συλλογίζεσθε, ἀπάντησε θριαμβεύων τρόπον τινα ὁ Δελβέν. ἤξευρα ὅτι ἀνθρώπος ἀδιάφορος καὶ νουεχῆς τοιαύτην ἤθελεν ἐπιφέρει κρίσιν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ δικαιολόγησιν.

— Ὁρθῶς φρονεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐρνέστης, καὶ πραγματικῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. Μωρίνου, ὅστις τίποτε δὲν γνωρίζει καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα σας ἰδειξεν ὅτι ἐλαφρώθη μικρὸν ἀπὸ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον τὸν ἐπίεζεν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ὅστις τὰ πάντα γνωρίζω καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κρίνω ὡς αὐτός. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχετε πλέον πρὸς τὸν Κ. Μωρίνον κάμμιαν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποῖαν ἐξηπατήσατε καὶ τὴν ὁποῖαν σήμερον ἠθέλετε ἀρπάσει, ἐάν ἀπὸ χθὲς δὲν ἠθέλετε πλουτήσῃ.

— Ἀληθινὰ, εἶπεν ὁ Δελβέν, μολονότι ἡ λέξις ἀπάτη εἶναι πολὺ σκληρὰ, ἢ σχέσις μὲ ἀνθρώπον τοιοῦτον ὁποῖος εἶμαι ἐγὼ, δὲν δύναται νὰ ἐξηπατήσῃ μικρὰν ἰδιώτου κόρην. Ἀλλὰ καὶ σήμερον εἶμαι ὁποῖος ἤμην χθὲς. Ὅχι σήμερον χρεῖαν τοῦ πλοῦτου αὐτῆς δὲν ἔχω. Πλούσιος ἤδη γενόμενος κατέστην ἐπίζηλος μετὰ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν ἕνεκα τοῦ ὀνόματός μου ἕνεκα τοῦ ἀτόμου μου. . . Γνωρίζετε τὴν Κ. Μαρκισίαν Β. . . νέαν χήραν, πλουσίαν καὶ ὠραίαν; φαίνεται ὅτι αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ. Χθὲς τὸ βράδυ μοι ἐπρόσπερον σχεδὸν νὰ τὴν λάβω σύζυγον, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἐπειδὴ τὰ κτήματά της γειτνιαζοῦν μετὰ τὰ ἐδικά μου, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γενῆ. . . Ὅσον διὰ τὴν Κ. Ρόζαν, θέλω φροντίσει δι' αὐτὴν καὶ θέλω τρέφει πρὸς αὐτὴν τὴν πρέπουσαν ὑπόληψιν. Διὰ δὲ τὸ περιστατικὸν τὸ ὁποῖον γνωρίζετε, εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω πᾶσαν θυσίαν.

— Ἄριστα, κυρίε μου, τὸν ἀπάντησεν ὁ Ἐρνέστης, καλῆτερα δὲν δύναται τις νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ σκέπτεται περὶ ἐαυτοῦ. Εἶναι ἀδύνατόν τις νὰ ὀμολογήσῃ μὲ περισσοτέραν χάριν τὴν ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν.

— Κυρίε μου! . . . τὸν λέγει ὁ Δελβέν.

— Κυρίε μου, τὸν ἀποκρίνεται ὁ Ἐρνέστης μὲ ψυχρότητα μὲν, ἀλλὰ μὲ εὐγένειαν. Σεῖς μοὶ ἐξέθεσάτε

τὰ αἴτια τῆς διαγωγῆς σας, τὰ ὁποῖα εὐρίσκω δίκαια μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ τίμια.

— Πάλιν κύριε! λέγει ὁ Δελβέν.

— Θεέ μου! Μάλιστα, τὸν ἀπεκρίθη ἀταρῶς ὁ Ἐρνέστης, ὅτι σήμερον δὲν συμφέρει εἰς ὑμᾶς χθὲς σὰς ἐσύμφερον. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως πως διὰ τὴν νέαν τῆς ὁποίας τὸ σήμερον μὲν τὸ αὐτὸ. Ἐάν αὐτὴ ἦν ὑμεῖς μικρὰν ἰδιώτου θυγατέρα καλεῖτε, δὲν εὐρίσκετο εἰς ἣν εὐρίσκεται σήμερον στάσιν, ἤθελον τῇ συμβουλεύσῃ νὰ μὴ ἔχῃ τὸν νοῦν της πλέον εἰς ἓνα εὐγενῆ τόσον οὐτιδανόν, ὥστε νὰ σκέπτεται, ὡς ὑμεῖς ἤδη πράττετε. Ἄλλ' εἰς ἣν σήμερον εὐρίσκεται στάσιν, καθίσταται ἀναγκαῖον, κύριε Κόμη, νὰ τὴν νυμφευθῆτε, ἢ νὰ μὲ κάμψτε τὴν τιμὴν νὰ μονομαχήσετε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Κ. Δελβέν ἦτο πολὺ εὐγενὴς καὶ περιπλέον μονομάχος, ὅπερ καὶ συνέτεινε περισσότερον εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ ἢ φυσικῶς εἶχεν εὐγένειαν. Ἄλλ' ἡ ψυχρότης τοῦ Ἐρνέστου, τὸ ἀπλοῖκόν ὕφος του, τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαμα, ἐξέπληξαν αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ φοβηθῇ (περίστασις συνήθως φοβίζουσα τοὺς μονομάχους) μήπως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὸν ὀμιλίον του. Ἄλλως, γενόμενος ἤδη πλούσιος δὲν ἔβλεπε μὲ τὸ ἴδιον ὄμμα τὴν μονομαχίαν. Ὄταν δὲν εἶχε τίποτε, ἀφιερῶτο εἰς τὴν καλὴν του τύχην καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά της. Σήμερον ὅμως εἶχεν ἄλλως πως τὸ πρᾶγμα· εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ἀπειρα καλὰ καὶ εὐρίσκεν ὄχι τόσον εὐάρεστον νὰ ἐλθέσθῃ τὴν ζῶήν του καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἀπολαύσῃ ἡδονὰς πάντι δι' αὐτὸν νέας· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶχε καταντήσῃ νὰ λάβῃ σπουδαῖον χαρακτήρα καὶ δύσκόλως ἡδύνατο ν' ἀποφύγῃ τοιαύτης προτάσεως τὴν παραδοχὴν, περὶ ἧς ὁ Ἐρνέστης, ἂν καὶ μὲ εὐγένειαν ἀναμειγμένην μὲ μικρὸν ὅσον εἰρωνείας, τῷ ἔδωκεν ἀρκετὰ νὰ ἐνοήσῃ.

— Κυρίε μου, τοῦ λέγει, θεωρῆσατέ με ὅπως θέλετε, εἴτε ὡς μνηστῆρα ἐξηπατημένον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμέλλετε νὰ γελάτε μετὰ τὸν γάμον, ἢ ὡς ἀδελφόν, ὅστις θέλει νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του· καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς περιστάσεις μοι ἀπαιτεῖται ἰκανοποίησις πληρεστάτη, ἐάν δὲν στέρεξετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου Μωρίνου.

Ὁ Κ. Δελβέν ἀνένευσε.

— Καὶ ἤθελεν εἶναι ὄλας καταγέλαστον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρνέστης νὰ προτείνετε ἐνστασιν τοῦ ὅτι τάχα εἴσθε εὐγενὴς καὶ ν' ἀρνηθῆτε τὴν μετ' ἐμοῦ μονομαχίαν, μικροῦ ἰδιώτου, ἐνῳ ἄλλοτε δὲν ἐφοβήθητε νὰ μολύνετε τὴν ὑπόληψίν σας, ὅτε δηλαδὴ ἡ ὑμετέρα εὐγένεια εὐρίσκετο εἰς ἀνάγκας μονομαχῶν μὲ δύο ἄλλους ὀμοίους μου. Τότε δὲν ἠρνήθητε τοῦτο. . . Ἄλλως, κύριε μου, γνωρίζετε πολὺ καλὰ, ὅτι εἰς τὸν σημερινὸν αἰῶνα ὄλοι εἴμεθα ὀμοιοὶ ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ ὅτι κεῖται παρ' ἐμοὶ σήμερον νὰ σας ἐξυβρίσω, ἢ αὐθρὸν νὰ σὰς καταναγκάσω νὰ μὴν ἀποφύγητε τὴν μονομαχίαν, ἐκτὸς μόνον ἐάν θελήσετε νὰ φανῆτε ὅτι εἴσθε ἀνθρώπος δειλός. . . Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν ν' ἀφήσετε κατὰ μέρος τὴν χήραν ἐκείνην Μαρκισίαν, ἣτις κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν ὠραιότητά σας καὶ νὰ νυμφευθῆτε τὴν θυγατέρα τοῦ Κ. Μωρίνου.

— Αλλά, φίλε μου, βλέπω, ότι μοι προτείνετε καταναγκαστικόν γάμον.

— Ός εις την κωμωδίαν του Μολιέρου' όχι, όχι, απέκρηθη πάλιν ψυχρά ο Ερνέστης. Είς την κωμωδίαν αυτήν πρόκειται περί γέροντος τόν όποιον προσπαθούν να νυμφεύσωσι με νέαν τινα φιλάρεσκον, η τις μέλλει να τόν εξαπατήσει και να τόν αφανίση, άλλ' έδώ εκ του εναντίου πρόκειται να νυμφευήτε νέαν εξηπατημένην και αφανισμένην, ζητούσαν την δικαιοτάτην ικανοποίησιν. Έγώ δε φίλε μου δεν είμαι ο Άλκιδας της κωμωδίας, φέρων τόν ξίφος ύψωμένον και άπειλών δι' αυτόν γηραιόν άνθρωπον. Είμαι ο έκδικητής προδοθείσης τιμιότητος και παραβίασθείσης πίστεως, και έχω δικαίον να πιστεύσω, βλέπων τούς διαταγμούς σας, ότι αν έξ αρχής ήθέλετε ύποθήσει, ήθέλετε φερθή πολύ διαφορετικά.

Ο Κ. Δελβέν δεν έχασε την γενναιότητά του άλλα, τόν έφερε να διστάση η νέα θέσις του, και ίσως η τύψις του συνειδότος του, ητις σταματά τόν άνθρωπον έτοιμον να ύπιστηρήξη με τα όπλα εις χειρας αιτηράν τινα ύποθεσιν. Άλλ' εις την τελευταίαν αυτήν ύβριν του Έρνέστου βλέπων ότι ύπήρχον άμβολίακι περί της άνδρείας του, έχαμεν άμέσως την άπόφασιν.

- Είμαι εις τās διαταγās σας, κύριέ μου, είπε, ποία είναι τά όπλα σας;
- Τό ξίφος.
- Πολύ καλά, και ποίαν ήμέραν αγαπάτε;
- Σήμεραν, σήμεραν.
- Ο τόπος;

— Ο τόπος δι' έμέ είναι όλος άδιάφορος, αν έπρόκητο περί έμου' άλλ' ένεκα της ύποθέσεως δι' ήν ύπάρχει η μεταξύ μας έρις, πρέπει τά πάντα να γίνουιν και τάχιστα και μυστικά. Χθές έφθασα εις Παρισίους, τὰ περίξ της πόλεως δεν γνωρίζω καλά ως ύμεις. Έκλεξάτε, παρακαλώ, μόνος σας τόν τόπον.

— Έχω, κύριέ μου, είπεν ο Δελβέν μικρόν κήπον εις τόν βάθος του όποίου ύπάρχει στοάτις σύμπυκνος εκ λυλιασφοδέλου περιτυλισσομένη· ο τόπος αυτός είναι κατάλληλος και εις πάντα περιέργον άόρατος, και προκριτώτερος δια τόν λόγον ότι ο πληρωθείς θέλει λάβει ένταύθα και την αναγκαίαν περιποίησιν.

— Και εύκόλως, απήντησεν ο Έρνέστης δύναται να μεταφερθή εις του Μωρίνου.

- Πώς! ύμεις, κύριέ μου, κατοικείτε εις του Κ. Μωρίνου;
- Μάλιστα.
- Εάν λοιπόν θεωρήτε άρμοδιαντην στοάν αυτήν...
- Αξιόλογον.
- Μοι φαίνεται ότι έγκρίνετε να μη έχωμεν μάρτυρας, διότι και η φύσις της ύποθέσεως άλλως δεν τούς απαιτεί, είπεν ο Δελβέν.
- Σας εύχαριστώ δια την προσοχήν σας, απήντησεν ο Έρνέστης με ευγενικόν τρόπον.
- Όταν, επανέλαβεν ο Δελβέν, δεν μένει πλέον εις ύμās, είμή να κάμετε χρήσιν τών όπλων μου, εάν έγκρίνετε τούτο.
- Ο Έρνέστης εκλινε την κεφαλήν του εις δείγμα της κατά τούτο συγκαταθέσεώς του, και ο Δελβέν ήνοιξε

τότε τόν παρά τινι γωνία προσκολλημένον κιβώτιον όπου ύπήρχε παντοίων ξίφων συλλογή.

Ο Έρνέστης εξέτασεν αυτά επί μικρόν χωρίς όμως παντάπasi να τὰ έγγίζη, και τέλος έπήρεν έν και χωρίς πλέον να τόν κυττάξη είπεν·

— Αυτό είναι τόν ξίφος τόν όποιον με χρειάζεται· σας εκλεξάτε όποιον θέλετε.

— Νομίζω ότι δεν εκλεξάτε τόν καλύτερον.

— Συγχωρήσατέ μοι, αυτό δι' έμέ είναι τόν καλύτερον. Αυτή η πριν της πάλης μεταξύ των ευπροσγορία έπροξένησε λυπηρόν προαίσθημα εις τόν Κ. Δελβέν. Εκλεξε έν τούτοις τόν ξίφος τόν όποιον τώ έφαινετο ασφαλέστερον και του όποίου τόν εάρης είχε συνηθισμένον η χειρ του. Μετά ταύτα άμφότεροι οί νεανίαι εξήλθον του θαλάμου και διαβάτες σκοτεινόν τινα πρόδρομον έφθασαν εις τόν έστιατόσιον, συκοινωνούν δι' υιελίνης θύρας με τόν κήπον. Εκείθεν δι' έπορεύθησαν εις την στοάν, τόν μέλλον της συμπλοκής στάδιον.

Τόν σύμπυκνον και πολύφυλλον του λυλιασφοδέλου, όστις περιτύλισσε με τὰ πράσσινά του φύλλα την στοάν αυτήν, και τās καθέτους του ήλιου ακτίνας και τών γειτόνων τὰ περίεργα όμματι άπέτρεπεν. Ητο δε η στοά αυτή όκτάγωνός τις αίθουσα 20—25 τετραγωνικών πήχων και έντελώς έπιτηδεία προς μονομαχίαν και προς έπίθεσιν άκόμη.

Και ο εις και ο άλλος εξεδύθησαν, άμφότεροι δε περιήλθον την αίθουσαν δια να λάβουν έκαστος τόν ως προς τόν έδαφος ότον ως προς τόν ήλιον την άνάλογον θέσιν· τέλος έστάθησαν και οί δύο άμοιβαίως χαιρετηθέντες. Ως εκ του τρόπου δε με τόν όποιον ο Έρνέστης εκινήθη προσφέρων τόν χαιρετισμόν αυτόν, ο Κ. Δελβέν έννόησεν ότι είχαν άπέναντι αυτού αντίπαλον επικίνδυνον και ότι τώ ήτο αναγκαίον να μεταχειρισθ ήλην την έπιθεξιότητά του και άταραξίαν.

Άμφότερων δε κατά τούτα ύποχωρησάντων θαυμάζω είπεν ο Έρνέστης, ανακαλύπτων την περίβλεπτον χάριν του αναστήματος και του προσώπου του Κ. Δελβέν, θαυμάζω την ωραιότητά σου ητις παρά την ευγένειάν σου και τὰ πλούτη σου, σε σύρει εις άπιστίαν, και άπορώ πώς δύναται η ώραία αυτή μορφή να συμβιβασθ με την διαγωγήν σου.

— Προσέχετε, προσέχετε, τόν λέγει ο Δελβέν με ύφος περιφρονητικόν.

Άλλ' ο Έρνέστης έβυθίσθη εις βαθύν συλλογισμόν κρατών δε τās χειράς του έσταυρωμένας επί του στήθους του και του ξίφους του την αίχμην επί του έδάφους της στοās, έφαινετο ότι δεν συλλογίζεται πλέον περί της μονομαχίας ήν αυτός έπροκάλεσε.

— Πραγματίστε, κύριε, τόν σκοπόν σας; τόν είπεν ο Δελβέν· έννοείτε τέλος πάντων, και δια τόν καλόν μάλιστα του ύποκειμένου, τόν όποιον θέλετε να έκδικήσετε, ότι δυνάμεθα να συμβιβάσωμεν τόν πράγμα άνευ σκανδάλου και κρότου. Ζητήσατε λοιπόν, τι θέλετε παρ' έμου. Είμαι έτοιμος να ύπογράψω τά πάντα, εκτός του γάμου τόν όποιον αδύνατον να δεχθώ.

— Όχι, είπεν ο Έρνέστης, ει: άλλο τι είχα τόν νου μου.

Οί δύο αντίπαλοι μετά τόν μικρόν αυτόν διάλογον, έτέθησαν άμέσως εις προφύλαξιν. Τά ξίφη των διεσταυρώθησαν, και άμοιτέρωθεν άπειλητικά και άντικρούμενα περιστρέφοντο· εξαίφνης ο Δελβέν εκβάλλει φωνήν και δια της χειρός του καλύπτει τόν πρόσωπόν του. Άλλ' ο Έρνέστος καταβιάζων τόν ξίφος του κρατεί πάλιν τās χειράς του έσταυρωμένας. Ο αντίπαλός του είχε πληγωθή κατά τόν όφθαλμόν και ο ύπρέτης έφθασεν έν καιρώ άκούσας την φωνήν, δια να κρατήση τόν κύριόν του εις τās άγκάλας του κλονιζόμενον ήδη από τόν πόνον. Ο δε νικητής δεν άνεχώρησεν, είμή αφ' ου έπρονόησε καλώς τά πάντα άποστείλας προς εύρεσιν χειρουργού, και μολαταύτα έξελθών της οικίας του Δελβέν, ο Έρνέστης δεν ύπήγεν εις του Κ. Μωρίνου, άλλ' έμεινεν εις την όδόν και έπερίμενε να ιδή τόν άποθησόμενον, μετά την είσοδόν εις την οικίαν του Κ. Δελβέν άνθρωπου τινός προσεβηκυίας ηλικίας και όλούμαυρα ένδεδυμένου. Τόν άνθρωπον αυτόν μετά ήμισειαν ώραν ο Έρνέστης βλέπων εις τόν κατώφυλιον της θύρας, τρέχει να ένταμώση δια να λάβη τās αναγκαίας πληροφορίας.

— Κύριε, τόν λέγει, πλησιάζων αυτόν, είσθε ιατρός;

— Μάλιστα, τόν αποκρίνεται, έχω την τιμήν αυτήν.

- Από του Κ. Δελβέν εξέρχεσθε;
- Τόν βλέπετε, κύριέ μου!
- Μήπως είναι άρρώστος ο δυστυχής αυτός κόμης;
- Άρρώστος; . . . Όχι απήντησεν ο ιατρός. Άλλ' είναι μονόφθαλμος.
- Μονόφθαλμος! κύριέ μου . . . αυτός έχει τούς ύραιότερους όφθαλμούς.
- Είναι βέβαιον!... τόν δυστυχή! από άνοησίαν τινά φαίνεται ότι σήμεραν τόν πρῶτον γυμναζόμενος μετά τινος φίλου εις την ξιφοκλίαν χάριν παιδείας . . .
- Με φίλον του! είπεν ο Έρνέστης.
- Μάλιστα, απήντησεν ο ιατρός, με φίλον του...

Η σύνθλασις όμως του ξίφους έφερεν εις τόν Δελβέν τόν δυστήχημα αυτό. Ο ιατρός ήρχισε μετά ταύτα να έμβαιν η εις φυσιολογικάς λεπτομερείας του συμβεβηκότος τούτου, λέγων ότι η αίχμη του ξίφους άπογυμνωθείσα του κόμβου, όστις κατέσταινεν αυτήν άβλαβή, έμβήκεν εις τόν όφθαλμόν και έφθειρε τόν κερατοειδή χιτώνα, την κρυσταλλινήν μεμβράναν, τόν άγγειοειδές εκείνο και νευρώδες διάφραγμα, όπερ ιδίως ήριδα καλούμεν, όλον έν συνόψει τόν βολβόν του όφθαλμού. Ο ιατρός ούτος απήγγειλεν όλην την ίσορίαν της περι την όρασιν θεωρίας, και τέλος διεβεβαίον τόν Έρνέστην ότι ο πληρωθείς όφθαλμός ήδη άπόλλυται και ότι ο Κ. Δελβέν θέλει αναγκασθ ή να σκεπάση τόν κενόν αυτό μέρος με μαύρον μεταξωτόν περιδέμα, η ν' αντικαταστήση τίν στερεθέντα όφθαλμόν δι' υιελίνου, πράγμα τόν όποιον ως έλεγεν είναι εύκολον και σήμεραν με ύπερθάμαστον έπιτηδειότητα μεταχειριζόμενον.

Άλλως ο Κ. Δελβέν εύρίσκεται εις άκραν ύγειαν και μετά την πληγήν αυτήν ούδέν λυπηρόν συμβεβηκόσ απειλεί αυτόν. Με εύχαριστήσιν του ήκουσεν ο Έρνέστης ότι ο Δελβέν δεν ώμολόγησε την μονομαχίαν του και ότι απέφωλλάδιον 57, Τόμ. Γ'.

διδε τόν δυστύχημά του αυτό εις την άνοησίαν του, ή τυχαίον τι περιστατικόν. Τόν βέβαιον είναι ότι μονομαχία δεν δύναται να ύπάρξη άνευ δοθείσης άφορμής, και ο Κ. κόμης όμολογών αυτήν, έχανε διτώς. Τόν μέν ότι η διαγωγή του με την θυγατέρα του Μωρίνου ήτο αισχρά, τόν δε διότι δεν τώ εύμπερε να φθάση η φήμη εις τās άκοάς της Κ. Μαρκεσίας Β. . . Άπ' εναντίας όμως εις τόν Έρνέστην εύμπερε να ιδή την κυρίαν αυτήν Μαρκεσίαν και τη παραστήση την μονομαχίαν ητις συνέβη, με τρόπον έπωφελη δια την θυγατέρα του Μωρίνου. Ένεκα δε τούτου δεν έπέστρεψε πλέον εις την οικίαν αυτής, άλλ' έμβās εις άμαξάν τινα έτρεξε ν' άνταμώση μερικούς φίλους του τούς όποιους είχεν εις Παρισίους και από τās σχέσεις τών όποιων ήλπίζεν ότι ήθελε φθάσει εις τελεσφόρησιν του σκοπού του.

Έλεγε δε καθ' αυτόν ο Έρνέστης.

— Αν η κυρία Μαρκεσία ήναι πλουσία δεν έχει βεβαίως χρειάν του πλούτου του Δελβέν, και αν πραγματικώς, ως λέγεται, ήναι νέα και ώραία θέλει βεβαίως άποποιηθ να λάβη σύζυγον της άνδρα μονόφθαλμον. Άλλ' επειδή ο ιατρός μοι παρέστησεν ότι σήμεραν μεταχειρίζονται τόνσοον επιθεξιώς τούς υιελίνους όφθαλμούς, πρέπει να εύρω την κυρίαν αυτήν και να τη γνωστοποιήσω τά πάντα, πριν η άπατηθ, διότι ύπάρχει τις πρέσβυς ξένος, όστις είκοσιν ήδη έτη άσχολεϊ άπαντας έν Ευρώπη, άμφιβάλλοντας αν εκ των δύο όφθαλμών του δεν έχει ήγορασμένον τόν ένα.

Προγευθείς εις τι καφνεϊον ο Έρνέστης, έπεσκεύθη φίλους του τινάς και έμαθεν ότι η Κυρία Μαρκεσία Β. . . τόν ίδιον έσπέρας θέλει εύρεθ η εις συναναστροφήν, όπου έδύνατο και αυτός να ήναι δεκτός. Περισσοτέρων πληροφοριών δεν είχε χρειάν. Όταν στραφείς διήρχετο την όδόν του Βάλτου άπορών τίνι τρόπω να προσέλθ η εις την οικογένειαν του Μωρίνου και μάλιστα προς την Ρόζαν. Άλλ' ως έφθασε περιπατών έμπροσθεν της οικίας του Δελβέν, από την όποιαν αναγκάως έπρεπε να περάση, βλέπει άμαξαν εις την θύραν του. Έστοχάσθη δε λοιπόν ότι όσαι διατυπώσεις της συνηθείας άπητούντο δια την μονομαχίαν διετηρήθησαν με ακρίβειαν, προς δε ότι και τόν εν και τόν άλλο μέρος έδειξαν ευγενή διαγωγήν, και ότι τά πάντα έγέγοντο όπως εις τās τάξεις των ύψηλως άνεθραμμένων ανθρώπων συνηθίζεται. Έκρινε λοιπόν δια τούτο εύλογον να ύπάγει ο ίδιος να πληροφορηθ η περι της ύγειας του ήτηθέντος.

Η άπόφασις αυτή του Έρνέστου αρχήν είχε παλαιάν τινα συνηθειαν ίπποτικην, ήν ήρχισαν να λησμονώσιν οί μονομαχούντες, και σπανίως μόλις της τοιαύτης συνηθείας κάμουν χρήσιν. Άλλως έφρόνει ότι αι μετά του Κ. Δελβέν σχέσεις δεν έλαβον έτι πέρας, ως μη λαβούσης ούδεμίαν άλλοίωσιν της θέσεως εις ήν η Ρόζα εύρίσκετο. Όταν ο Έρνέστης έμβήκεν εις την οικίαν του Κ. Δελβέν.

Είς τόν πρόδρομόν της οικίας, ο Έρνέστης εισερχόμενος άπαντάν τόν γηραιόν ύπρέτην του Δελβέν

— Κύριέ μου, τόν λέγει περίλυπος, έπήγγαινα εκ μέρους του κυρίου μου, να παρουσιασθ η εις του Κ. Μωρίνου . . .

— Και διατί φίλε μου! . . .

— Διὰ τὰς παρακαλῶν νὰ ἔλθετε εἰς τὸν κύριόν μου ὅστις ἐπιθυμῆι νὰ σᾶς ἰδῆ.

— Καὶ δὲν ἔχετε τίποτε ἰδιαιτέρον νὰ κοινοποιήσετε εἰς τὸν Κ. Μωρίνου; ἠρώτησεν ὁ Ἑρνέστος.

— Ὁχι! ἀναστενάζων εἶπεν ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὅστις μὲ τὴν χεῖρά του ἔκαμε σημεῖον διὰ τοῦ ὀποίου τῶ ἔδειξε τὴν στοάν.

Ὁ Ἑρνέστος τότε διευθύνθη εἰς τὸν κήπον, καὶ εἰς τὸν τόπον ὅπου πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχε συμβῆ ἡ μονομαχία εὕρισκε τὸν νέον κόμητα περιπατοῦντα ἀλλὰ τεταραγμένον ἥτο δὲ ἐνδεδυμένος μὲ μεγάλην κομψότητα. Τὸ ἐνδύμα του μέχρι πώγωνος κουμπωμένον, μόνον τὰς ἄκρας λευκοῦ χιτῶνος δὲν ἐσκέπαζε. Περιδεμα δὲ ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ ἐκάλυπτε μέρας τοῦ ὠραιῦ του προσώπου, ἐπὶ τοῦ ὀποίου ὁ Ἑρνέστος ἀνεκάλυψε τὸ πείσμα, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ εὐγενὴς ἐφαίνετο ὅτι ἔχασεν ὀλίγον τι ἀπὸ τὸ περιφρονητικὸν ἀγέρωχόν του καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀταραξίαν.

— Νομίζω, εἶπεν, ἅμα εἶδε τὸν Ἑρνέστην, νὰ μὴν ἐπιστεύσατε ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον νὰ συναντηθῶμεν;

— Ἄπαγε! ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος, ἔχομεν πάντοτε τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν νὰ διευθετήσωμεν . . . Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωρίνου περιμένει πάντοτε τὴν ἰκανοποίησιν τὴν ὁποῖαν χρεωστεῖτε καὶ ἠρχόμεν κύριέ μου . . .

— Ἦρχεσθε; Μὲ προλάβετε λοιπὸν;

— Ἦρχόμεν νὰ πληροφηθῶ τὰ περὶ τῆς υἱείας σας, εἶπεν ὁ Ἑρνέστος, καὶ δὲν ἤλπιζον ὅτι σήμερον ἤθελον ἀξιώθῃ νὰ σᾶς ἰδῶ!

— Εἶμαι πολὺ καλὰ, κύριέ μου, ἄριστα! εἶπεν ὁ Δελβέν· ἀλλ' ὑμεῖς μὲ κατεστήσατε ἄσχημον, ἀφανίσσατε τὸ μέλλον μου καὶ περὶ τούτου πρόκειται νὰ μὲ ἰκανοποιήσατε.

— Μὲ ἄλλους λόγους, κύριε κόμη, θέλετε ν' ἀλλάξετε πρόσωπον, καὶ νὰ γενῆτε ὑμεῖς ὁ προκαλῶν. Ὅπως σᾶς ἀρέσκει . . . Φθάνει νὰ σᾶς ἀπαντήσω κατὰ πρόσωπον, καὶ δὲν μὲ μέλλει ὑπὸ ὀποιοῦνδήποτε ὄνομα. Ἀλλὰ προτοῦ, κύριέ μου, σᾶς ὑπακούσω, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἑρνέστος, κλίνων τὴν κεφαλὴν του, πρέπει νὰ γνωρίσατε ἐντελῶς ὅποιοι εἶναι οἱ σκοποὶ μου, ὅποια τὰ αἰσθήματά μου. Τὴν νέαν ἦν ἐγκαταλείψατε, ἀφοῦ τὴν ἀποπλανήσατε, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐγὼ πρῶτην φοράν χθὲς εἶδον, τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω· ἐφθασα μόνον νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν ἀκούσω, καὶ τὴν ψυχὴν μου κατέλαθον ἀμέσως αἰσθήματα ὅπως συμπαιθητικὰ καὶ νέα. Ἀλλ' ἔμαθον ὅτι ἡ ἀπάτη σας θέλει μὴν στερήσει πᾶσαν εὐτυχίαν, θέλει μὴν ἀφαιρῆσει τὴν μόνην γυναῖκα μὴν ὁποῖαν ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσω. Φεῦ! τὸν γάμον αὐτὸν τὸν ὁποῖον σᾶς παροτρύνω ν' ἀποφασίσσατε πόσον ἐπιθυμῶν ἐγὼ νὰ τελειώσω δι' ἐμαυτὸν, ἐὰν ἠδύναμην νὰ πράξω τοῦτο ἐντίμως . . . Ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ἀνεδέχθην ἄλλην ὑποχρέωσιν, ὑποχρέωσιν φύλακος τῆς τιμῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Μωρίνου! Ἡ τιμὴ αὐτῆς ἔλαβε κληῖδα, τὴν ὁποῖαν πρέπει ἐγὼ νὰ ἐξαλείψω, καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν δύναται νὰ κατορθωθῆ, εἴμη διὰ τοῦ γάμου σας, ἢ διὰ τοῦ αἵματός σας!

Ἄν σᾶς φονεύσω, κύριέ μου, θέλω τὴν νυμφευθῆ,

καὶ ὑμεῖς εὐχαριστοτέραν ἄλλην προσφοράν τῆς μονομαχίας δὲν δύνασθε νὰ μὲ κάμετε.

— Ὅμως . . . ὅμως . . . εἶπεν ὁ Δελβέν, ὅστις ἐπροσπάθει παντοιοτρόπως νὰ κρατηθῆ.

— Ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρνέστος ἢ θέσεις τῆς νέας αὐτῆς εἶναι τοιαύτη ὥστε καὶ σοῦ θανάτου, αὐτῆς ἴσως δὲν θὰ θέλει νὰ μὲ νυμφευθῆ. . . κατὰ τὸ παρὸν ἄλλὰ τότε ἐχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ μέλλον . . . ἴσως δέ . . . Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὄνειρον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ λησμονήσω. Ἡ νέα αὐτῆ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ζήσῃ καὶ πρέπει ἢ ν' ἀποθάνῃ κρυμμένη ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, ἢ νὰ κατασταθῆ σύζυγος τοῦ Δελβέν. Ἰδοὺ οἱ λόγοι οἵτινες σήμερον μ' ἐμποδίσαν νὰ σᾶς φονεύσω ἐνῶ μοι ἦτο εὐκολώτατον. Ἀλλ' εὐχαριστήθην μόνον νὰ σᾶς ἀσχημίσω. Τώρα πλέον εἶσθε μονόφθαλμος· καὶ πιστεύετε ὅτι ἡ Κ. Μαρκισσία Β. . . ἥτις ἔως χθὲς σᾶς ἤθελε σύζυγόν της, σήμερον θὰ σᾶς θελήσῃ; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω! Ἐσχεδιάζω μάλιστα νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω ἤσυχον νὰ ἐξακολουθήσατε τὴν ἀναζήτησίν σας, ἀλλὰ καὶ πάλιν νὰ σᾶς προκαλέσω εἰς μονομαχίαν, τὴν ὁποῖαν τώρα εὐαρεστήθητε ὑμεῖς νὰ μοι προτείνατε. Ἐπέπρωτο, φαίνεται, ὁ μεταξὺ μας οὗτος συνδυασμός! Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον, Κ. κόμη, νὰ μὴν αἰσθάνεσθε τὸ σφάλμα σας καὶ νὰ μὴν ἐννοεῖτε, πῶς, ἂν καὶ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' ἐμὲ φονεύοντές με θέλετε διπλασιάσει αὐτὸ, προσθέτοντες ἐπὶ τῆς ἐπιτορκίας θάνατον μισθόν. Συνέλθετε λοιπὸν, κύριε κόμη, εἰς ἑαυτὸν, λησμονήσατε μίαν στιγμὴν θάμβους καὶ ἀπάτης . . . δὲν ἔχετε παρὰ μίαν μόνην λέξιν νὰ εἰπῆτε καὶ ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τοῦ κυρίου Μωρίνου.

Ὁ Κ. Δελβέν ὅστις ἐφαίνετο ὅτι συνήρχετο ἀπὸ τὴν ταραχὴν, ἤκουε τὸν Ἑρνέστην μὲ ὑπομονὴν τὴν ὁποῖαν ὑπέλαβεν ὡς καλὸν οἰωνόν· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε τὸν λόγον, ὁ Δελβέν τὸν εἶπε·

— Μετὰ μίαν ὥραν, κύριέ μου, εἰς τὰς Βιγκένας· εἶναι τῆς γνώμης σας; ἐκτυπήθημεν ἤδη μὲ τὰ ξίφη μου, τώρα θέλομεν κάμει χρῆσιν τῶν πιστολιῶν σας ἐὰν εὐαρεστεῖσθε.

Ὁ Ἑρνέστος προσκυνήσας ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸν φίλον του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνταμῶσαι καὶ ὅστις ἐμελλε τὸ βράδυ νὰ τὸν εἰσάξῃ παρὰ τῆ Κ. Μαρκισσίας Β. . . φοβούμενος δὲ μήπως πειραχθῆ ὁ φίλος του διὰ τὴν παράβασιν τῆς ὑποσχέσεώς του τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ χροσιμεύσῃ ὡς μάρτυς εἰς μονομαχίαν τινὰ προκαλεσθεῖσαν ἀπὸ ἀντιζηλιῶν ἔρωτος ἥτις ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης.

Προχωρησάντων λοιπὸν ἀνευ ἀναβολῆς, εὕρισκον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Πύργου τὸν κύριον Δελβέν μόνον ἀπὸ τὸν γηραιὸν ὑπηρέτην του παρακολουθούμενον. Σιγαλὰ δὲ τὸν δρόμον τοῦ δασοῦ λαβόντες φθάνουν εἰς στίχον τινὰ δένδρων καταλληλότατον διὰ τὴν μελετηθεῖσαν μονομαχίαν.

Ὁ Ἑρνέστος παρέδωκε τὰ πιστόλιά του εἰς τὸν Δελβέν ὅστις μὲ προσοχὴν τὰ ἐξέτασε καὶ τὰ ἐγέμισεν ὁ ἴδιος. Λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα νόμισμα τι ἀπὸ τὸ βαλάντιόν του, ἤθελε ν' ἀναρρίψῃ αὐτό· ἀλλ' ὁ Ἑρνέστος τὸν ἐμπόδισε, λέγων.

— Ρίψατε ὑμεῖς πρῶτος.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Δελβέν.

Χωρὶς νὰ μετρήσουν τὸ ἀπόστημα, οἱ δύο νέοι κατὰ εἴκοσι περίπου πόδας ὀπισθοδρόμησαν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Πραγματικῶς δὲ ῥίπτει πρῶτος ὁ κόμης ἢ σφαῖρα ἐπῆρε τὸν τράχηλον τοῦ φορέματος τοῦ Ἑρνέστου· ῥίπτει δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ἐξαπλῶνει τὸν ἀντίπαλόν του ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς ὁδοῦ, πληγώσας αὐτὸν κατὰ τὸ γόνυ.

— Μονόφθαλμος καὶ χωλὸς, εἶπε σιγαλὰ πρὸς τὸν Ἑρνέστην· νυμφεύσέ με πλέον ὅπως σὲ ἀρέσκει, διότι ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν θέλω φροντίσει νὰ νυμφευθῶ μόνος μου.

— Θέλετε εἶσθε εὐτυχέστερος ἐμοῦ, τὸν ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος.

— Στερημένος ὅμως δύο μελῶν τοῦ σώματός μου, εἶπεν ὁ Δελβέν.

Ὁ Κ. Δελβέν ἐζήτησεν ἄμαξαν καὶ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους μὲ τὸν Ἑρνέστην. Προσδουρῶσας λοιπὸν τῆς ἀμάξης ὁ Δελβέν καταπνίγων τοὺς ὀποίους ἠσθάνετο πόνους ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ οὕτω—Πρέπει νὰ γεννηθῆ τις πλούσιος. Ὅταν ἡ εὐτυχία ἔρχεται τόσον ἐξαφνα, καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τῆς πτωχείας τὰ δεσμά καὶ τὸν δεσμεύει σφιχτὰ· οἱ τόσον δὲ σφιγμένοι σιδηροὶ δεσμοὶ δὲν δύναται νὰ διαρρῆ· χθῶς χωρὶς πληγᾶς καὶ πόνους. Πρὸ εἴκοσι τεσσαρῶν ὥρων μόνος, ἀπὸ ἀπροσδοκήτου εὐτυχίας, καθίσταμαι ἑκατομμύριος, ἀλλ' ὡς ἀντισημάμα κατὰ τῆς εὐτυχίας αὐτῆς ὁ διάβολος σᾶς φέρει ἀπὸ Βορδῶ διὰ νὰ μὲ καταστήσατε ἀνίκανον καὶ ἄσχημον . . . Μὲ ἐνικήσατε, θέλω νυμφευθῆ τὴν κυρίαν θυγατέρα τοῦ Κ. Μωρίνου . . . Ἀλλ' ὑμεῖς, ὡς μ' ἐλέγετε, τὴν ἀγαπάτε.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος!

— Διατί λοιπὸν δὲν μ' ἐφονεύσατε; Σήμερον τὸ πρῶτὸ ἠμποροῦσατε νὰ κάμετε τοῦτο. Τώρα, τώρα ἠμποροῦσατε νομίζω νὰ ρίψετε τὴν σφαῖραν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀντὶ νὰ ἐμπήξετε αὐτὴν εἰς τὸ γόνυ μου κατ' ἐκλογὴν . . . ἢ ἐλπίζετε ν' ἀπολαύσατε ἀπὸ τὸν γάμον ὅτι ὁ ἔρος σᾶς ἀποστερεῖ . . .

— Κύριέ μου! ἐφώναξεν ὁ Ἑρνέστος.

— Καὶ διατί ὄχι! εἶπεν ὁ Δελβέν τοῦ ὀποίου ὁ πуреτὸς ἤρχισε νὰ φλογίζῃ τὸ πρόσωπον καὶ ἴσως νὰ παλεύῃ τὸν μυελόν, διατί ὄχι! Δὲν θέλω εἶμαι σύζυγος ζηλότυπος! δὲν θέλω εἶμαι ὁ πολυόμματος Ἄργος! Φθάνει τοῦτο . . . Ὁραμασίως. Τὸ μέσον εἶναι τέλειον. Στραβόνουσι τὸν ἄνθρωπον, τοῦ συντρίβουσι τὴν κνήμην, τὸν κάμνουσιν ἐπειτα γαμβρόν. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ σύζυγος θὰ προτιμησῇ τὸν τέλειον ἄνδρα ἀπὸ . . .

Ὁ Κ. Δελβέν ἐκλείπει τὰ ὄμματα του κυριευθεὶς ἀπὸ τὸν συνειθισμένον πуреτώδη λήθαργον τὸν ἐπισυμβαίνοντα μετὰ τοιαύτην πληγὴν οἶαν αὐτὸς ἔλαβεν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ἄμαξ ἀφῆσεν εἰς Παρισίους, ἀφοῦ προσέγγισεν τὸ Βουλευτῆριον, συνῆλθεν, ἢ κἀλλιον εἰπεῖν, ἐφάνη ὅτι ἐξυπνᾷ.

— Κύριε, λέγει, ἂν ἀγαπάτε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Κ. Μωρίνου.

— Εἰς τοῦ Κ. Μωρίνου! . . .

— Θεέ μου! μάλιστα· νὰ κλέψω πλέον δὲν δύναμαι· τὴν νέαν· πρέπει ὁ πατήρ της νὰ μὲ τὴν δώσῃ.

Ἀλλὰ ποῖος σᾶς λέγει ὅτι ἡ κυρία Ρόζα θὰ θελήσῃ ἄνδρα τοιοῦτον ὡς ἐγὼ.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Ἑρνέστος!

Ἐσταμάτησε δὲ τὴν ἄμαξαν καὶ κατέβη.

Καὶ ἀναβάς ἐφ' ἑτέρας, ἔτρεξεν εἰς τοῦ Κ. Μωρίνου. Εὔρε δὲ τὴν οικογένειαν εἰς τὴν αἰθουσαν συνηγμένην, ὅπου ἡ μὲν Ρόζα ὠχρὰ καὶ σκεπτικὴ ἐκάθητο εἰς παράμερον τινα γωνίαν, ἡ μήτηρ ἠσχολεῖτο ἀριθμοῦσα τὰ διάφορα κονδύλια τοῦ καταστήγου τοῦ μαγειρίου τῆς· ὁ δὲ Κ. Μωρίνος μὲ μεγάλα ἔθματα κατὰ πλάτος τε καὶ μήκος διέτρεχε τὴν αἰθουσαν. Ὅτε δὲ ἐφθασεν ὁ Ἑρνέστος, τῆς νεανίδος αἱ μὲχρι τοῦδε ὠχραὶ παρειαὶ ἀνέλαβον τὸν συνήθη χρωματισμόν των· τῆς Κυρίας Μωρίνου ἐπέσε τὸ κατάστιχον ἀπὸ τὰς χεῖρας, ὁ δὲ Κ. Μωρίνος ἀνέκραξε·

— Νά! Ἦλθεν!

Ὁ Ἑρνέστος ἐνόησεν ὅτι οὐδὲ λεπτόν εἶχε νὰ χάσῃ, καὶ ῥίψας βλέμμα μόνον ἐνθαῦροντικόν ἐπὶ τῆς νέας, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Κ. Μωρίνον καὶ μὲ ὑπόκρισιν τὸν λέγει·

— Ἐχω παράπονα καθ' ὑμῶν, κύριέ μου!

— Κατ' ἐμοῦ, Ἑρνέστη!

— Μοι ἐδώσατε τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλω νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα σας καὶ ἐγὼ ἐπίστευον ὅτι οὐδεὶς ἄλλος τὴν εἶχε ζητήσῃ! ἐν τούτοις νέος τις τὴν ἀγαπᾷ πρὸ πολλοῦ καὶ . . .

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τί τρέχει, εἶπεν ὁ Μωρίνος. Τοῦτο εἶναι παλαιὸν τι ἱστορικόν. Νεανίας τις οὕτε λεπτόν ἔχων, ὁ Κ. Δελβέν . . .

— Ναι αὐτός!

— Γαμβρέ μου, εἶπεν ὁ Μωρίνος θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοὺς ὤμους τοῦ Ἑρνέστου, μένετε ἤσυχος. Ὁ Δελβέν αὐτὸς, ἀληθῶς ἐζήτησε τὴν κόρην μου διὰ σύζυγόν του· καὶ μάλιστα δὲν ἔδειξε τόσον καλὴν διαγωγὴν πρὸ ὀλίγου καιροῦ· Ἀλλ' ἐν πρώτοις ἡ κόρη μου ποτὲ δὲν ἔλαβε δι' αὐτὸν τὴν παραμικρὰν κλίσιν· ἐπειτα καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος παραιτήθη τῶν ἀνοιχτῶν ἀπαιτήσεών του.

— Απατάσθε, κύριε Μωρίνε.

— Ἀπατάμαι! ἔχω γράμμα του . . . γράμματου εἰς τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται . . .

— Ὅ,τι δὲν διανοεῖτο νὰ τηρήσῃ. Ὁ κόμης Δελβέν ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα σας, καὶ τὸν σφοδρὸν ἔρωτα συμμερίζεται καὶ αὐτῆ.

— Συμμερίζεται! . . . ἐφώναξεν ὁ Μωρίνος.

— Ἀναμφιβόλως, κύριέ μου!

Ὁ Κ. Μωρίνος, ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀμφότεροι δὲ ἐπροχώρησαν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θυγατέρα των ἥτις ὅλως ἀψυγὸς καὶ ὠχροτέρα ἀπὸ τὸ μανδύλιον τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖράς της ἐπεριμένε τῆς πατρικῆς ὀργῆς τοὺς κεραυνούς.

— Οἱμοι! ἐπανελάβεν εἰπὼν ὁ Ἑρνέστος· ἐὰν ἡ θέλετε ἐρωτήσατε τὴν κόρην σας, δὲν ἠθέλετε προτρεφεῖ μίαν καρδίαν, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ δοθῇ εἰς ἐμεῖ ἠθέλετε δὲ προλάβει τὸ δειγμὰ τοῦ ἔρωτος τὸ ὁποῖον πολὺ ἀκριβὰ ἠγόμασεν ὁ Κ. Δελβέν.

— Ἐκτυπήθητε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Μωρίνος.

— Δις ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρνέστος . . .

— Καὶ τὸν ἐπληγώσατε, ἠρώτησεν ὁ Μωρίνος;

— Δις, ἀπῆντησεν αὖθις ὁ Κ. Ἐρνέστος· ἀλλὰ τί ἔχετε, κυριέ μου, ἐπέσθεσε λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Κ. Μωρίνου, νὰ εἰπῆτε κατὰ τοῦ Κ. Δελβέν; Ἡ εὐγενεία του δὲν εἶναι θεβαίως κάμμία ἔλλειψις; τουναντίον ὄνομα διακεκριμένον εἶναι πλεονέκτημα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Διὰ τί ἡ κόρη σας νὰ μὴ ἀπολαύσῃ τοῦτο; Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πτωχείαν του, αὐτὸς εἶναι πλουσιώτερος ὑμῶν! Τὴν μονομαχίαν τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσε; Ἀλλὰ ποῖον δεῖγμα μεγαλύτερον ἔρωτος ἐδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρη σας παρὰ ἐκθέτων τὴν ζωὴν του δι' αὐτήν;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Κ. Δελβέν εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὑπὸ τεσσάρων ἀνθρώπων κρατούμενος, διεβεβαίωσε τὰ πάντα ὅσα εἶπεν ὁ Κ. Ἐρνέστος καὶ ὠμολόγησεν ὅτι πραγματικῶς, διὰ τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Ρόζαν ἔρωτά του κατήντησεν εἰς τὴν τὸν ἐβλεπον στάσιν. Ἡ νέα αὐτὴ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὑπαγορευομένη καὶ ἐννοῦσα τὸ σπουδαῖον τῶν ὄσων ὑπὲρ αὐτῆς ἐπραξεν ὁ Ἐρνέστος, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, ὠμολόγησε μόνον τὸν ἔρωτά τῆς... ἔρωτα ὅστις πλέον δὲν ὑπῆρχεν!...

Ἡ Κυρία Μωρίνου ἦτις πρὸ ἑξ μηνῶν τὴν τοῦ Κ. Δελβέν πρότασιν ἐθεώρησε μὲ καλὸν ὄμμα, καὶ τὴν ὁποίαν πάντοτε κατεγοήτευεν ὁ τίτλος τοῦ κόμητος, ἐκινήθη εἰς οἶκτον βλέπουσα τὸν εὐγενῆ αὐτὸν νέον πληγωμένον διὰ τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρὸς τῆς. Ὁ δὲ Μωρίνος μαθὼν ὅτι ὁ Κ. Δελβέν ἦτο πλουσιώτερός του καὶ θεωρῶν ἤδη ἑαυτὸν ὑποδέετον, δὲν ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀρνήθῃ πλέον τὸν γάμον. Ὄθεν ὁ γάμος αὐτὸς συνεβιάσθη καὶ ὁ Κ. Δελβέν παρεδόθη εἰς τὰς φιλοξένους φροντίδας τῆς μητρὸς καὶ θυγατρὸς. Μετὰ δὲ τοῦτο ἦλθον αἱ ἐξηγήσεις. Ὁ Κ. Μωρίνος ἐφαίνετο ὡς τις ἄνθρωπος ἐξυπνῶν, καὶ εἰς νέαν ἡμέραν ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐξεπλήττετο τὸσον διὰ τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρὸς του, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς εὐτυχίας τοῦ Δελβέν, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ διὰ τὸ πάθος τοῦ νέου αὐτοῦ εὐγενοῦς, τὸ ὁποῖον ὦθησεν αὐτὸν εἰς συχνὰς μονομαχίας, καὶ μὲ τὸσην ἰσχυρογνωμοσύνην, ὥστε καὶ τοὶ πληγωθεὶς ἄπαξ, ἐξέθεσεν ἑαυτὸν εἰς νέαν μονομαχίαν.

— Ἀλλὰ, σὺ φίλε μου, εἶπεν ὁ Κύριος Μωρίνος πρὸς τὸν Ἐρνέστην, καὶ σὺ ἐπίσης ἀγαπᾷς τὴν θυγατέρα μου, διότι καὶ σὺ δὲν ἐφοβήθης νὰ ἐκθέσῃς ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον δι' αὐτήν!

Ὁ Ἐρνέστος ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ἐπρόσθεσεν ὅτι γνωρίζων ἤδη τὰ αἰσθητάτα τῆς Κ. Ρόζας, ἀπεσῶρη ἐνώπιον ἀντεραστοῦ προτιμωμένου καὶ ὅτι ἡ μόνη λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἦτο ὅτι ἔθεσεν εἰς ἀμφιβολίαν τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο ἑραστῶν διακινδυνεύων τὴν ζωὴν τοῦ Δελβέν. Κατ' ἀνάγκην ψευδόμενος, ὁ Ἐρνέστος ὠφελήθη ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρὸς αὐτὸν εἶχε πίστιν ὁ Κ. Μωρίνος, διὰ νὰ τὸν ὑποχρῶσῃ εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν γάμον, ὅστις ἔμελλε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἐρνέστην πᾶσαν ἐλπίδα· ἀλλ' ἤχητο τοῦτο πολὺ ὁ Ἐρνέστος, διότι ἐπιθύμει διὰ τῆς ἐκπεραιώσεως τοῦ γάμου νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν δυστυχίαν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν τοῦ Κ. Μωρίνου· καὶ ὁ μὲν γαμβρὸς κείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης

ὅπου τὸν ἐκράτει ἡ πληγὴ του, ἡ δὲ Ρόζα χύνουσα δάκρυα, τῶν ὁποίων τὸ μυστήριον μόνον ὁ Ἐρνέστος ἐγνώριζεν, καὶ ἄλλοι τινες μάρτυρες τοῦ γάμου, φίλοι ἢ συγγενεῖς τοῦ Κ. Μωρίνου, θαυμάζοντες τὴν εὐτυχίαν τοῦ παλαιοῦ ἐργαστασιάρχου, διότι ἡ θυγάτηρ του ἐδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα σφοδρὸν εἰς ἕνα νέον εὐγενῆ καὶ τέλειον, διακινδυνεύσαντα τετρακίς ἢ πεντάκις τὴν ζωὴν του, καὶ ἀπωλείσαντα δύο πολυτίμα μὲλη τοῦ σώματός του, καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἀντεραστοῦ τοῦ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του· ἰδοὺ ποία ἦσαν τοῦ δράματος; τὰ πρόσωπα καὶ οἱ μάρτυρες. Ἐρρίπτον δὲ τινες ἐξ αὐτῶν βλέμματα μίσους κατὰ τοῦ Ἐρνέστου, τοῦ ὁποῖο ἡ εἰς τὸν γάμον παρουσία τοῖς ἐφαίνετο ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν ἤθην.

— Ὁ Κ. Μωρίνος, ἔλεγον μεταξύ τῶν, ἔπερε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Κ. τοῦτον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὅταν ἐκβάλῃ τις ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ συντριψῇ τὴν κνήμην τοῦ ἀντεραστοῦ του, δὲν παρευρίσκεται εἰς τὸν γάμον του. Πόσον ἡ Ρόζα πρέπει νὰ ὑποφέρῃ βλέπουσα τὸν ἀθλητὴν αὐτὸν, αὐτὸν τὸν μονομάχον, ὅστις παρ' ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν; Αὐτὸς δὲ ὁ δυστυχῆς νέος ὅστις τὸσον ἀκριβῶς ἐξηγόρασε τὴν εὐτυχίαν του ἀπὸ ποίαν ἄρα λύπη κυριεύεται βλέπων τὸν νικητὴν του, αὐτὸν σχεδὸν τὸν φονέα του, ὑπογράφοντα τὸ συμβόλαιον;

Ἀλλ' ὁ δυστυχῆς αὐτὸς νεανίας κατηράτο ἐνδομύχως αὐτὴν τὴν νέαν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεῖτο. Ἀνεθεμάτιζε δὲ τὴν χυδαίαν αὐτὴν οἰκογένειαν μὲ τὴν ὁποίαν ἀκουσίως ἐσυναπτε συγγένειαν· ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν κατηράτο τὸν Ἐρνέστην. Ἐννόησεν ὁμοῦ μὲ τὴν φυσικῶς ἰδιόζουσαν εἰς τινὰς ἀνθρώπους ὀξύνοιαν, ὅταν περὶ προσωπικοῦ των συμφέροντος πρόκειται, ὅτι ἡ ἀπιστία τοῦ ἠθελε συντριβῆ ἀπέναντι τῆς τιμιότητος τοῦ Ἐρνέστη Λαρόσχη, καὶ ὅτι κατὰ κακίην του τύχην ἡ ἰσχὺς, ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ ἐπιμονὴ καὶ αὐτὴ ἡ εὐτολμία εὐρέθησαν νὰ ἦναι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δικαίου· ἢ λοιπὸν ἔπερε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν Ἐρνέστην Λαρόσχη, ἢ ἔπερε ν' ἀποθάνῃ ὀλίγον· κατ' ὀλίγον, ἀπ' οὗ ἤδη διελλθεν ἀναμέσον τῶν πόνων καὶ τῶν ἐξουθενήσεων· ἀλλὰ διὰ νὰ κερδήσῃ τὴν ζωὴν ἔπερε ν' ἀφύκτως νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὄθεν ὑπεχώρησε τέλος πάντων, λυπούμενος ὅχι θεβαίως διότι ἐφανερῶθη ἡ ἐδελυρά του ἐγκατάλειψις τῆς νέας, ἀλλὰ διότι εἶχε μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κνήμην καὶ διότι τῷ ἔμεινε μόνον εἰς ὀφθαλμούς.

Μετὰ τὸν γάμον, ὁ Ἐρνέστος ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βορδῶ.

Ἀλλὰ καθίσας εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξάν ὅπου κατὰ τύχην εὐρέθη μόνος του, μακρὰν ἤδη ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἀνεπόλει τὰ συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα ἔφερον αὐτὸν ὀπίσω εἰς Βορδῶ ἀνυμφον, καὶ ἐξέταξε τὴν διαγωγὴν του ἐπὶ ὄλων αὐτῶν τῶν συμβεβηκότων. Ἡ συνδέουσα παλαιὰ τὰς δύο οικογενεῖας φιλία καὶ ἡ φιλοξενία τοῦ Κ. Μωρίνου ὑπηγόρευσαν εἰς αὐτὸν νὰ προσφέρῃ μεγίστην ὑπηρεσίαν, χωρὶς νὰ ἔχουν ὡς πρὸς τοῦτο τὴν παραμικρὰν εἰδήσιν. Αὐτὸς ἔσωσε τὴν τιμὴν, ἴσως δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς των. Ἡ νέα, μολοντί χαρίεσσα, δὲν ἦτο ὁμοῦς ὡραία! Ἄν δὲ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς ἐγένεον τὴν ἀφέλειαν, ἢ παρεῖχον τὴν εἰκόνα καθαρὰς

καρδίας, τιμιῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων, οὐχ ἦτον ὁμοῦς ὑπῆρχεν ἀληθῆς ὅτι ἡ Ρόζα ἐδειξεν ἀδυναμίαν. Ὅλα δὲ ταῦτα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ μακαρίζῃ ἑαυτὸν διὰ τὴν τύχην ἣτις τῷ ἐγένετο τόσον εὐνοϊκὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐν ἣ, ἀν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὑπῆρχεν ἄλιγοτέρα καλὴ πίστις, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο ὀλιγοτέρα τύχη, ἠθελε καταστῆ τὸ παίγιον πάντων. Ἀλλ' ὁ καλὸς τοῦ ἀστῆρ οἰκονόμος τὰ πάντα. Εἰς τὴν θυγάτερα τοῦ Κ. Μωρίνου ἐνέπνευσε τσαυτὴν πίστιν ὥστε τῷ ἐξομολογήθῃ τὴν τόσον δύσκολον αὐτῆς στάσιν. Τόσον δὲ εὐτυχῆς ἐστάθη εἰς τὴν διπλὴν κατατραυματίσιν τοῦ Δελβέν, ὥστε πληγένων αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως, τὸν ἀνάγκασε ν' ἀποφασίσῃ τὸν μετα τῆς νέας αὐτῆς γάμον. Δὲν ἔμεινε ἄρα εἰς αὐτὸν τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ μακαρίσῃ ἑαυτὸν διότι ἐπέστρεφεν ἀνυμφος καὶ ζῶν, καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν ὅτι δὲν ἔκαμεν αὐτὸν χωλὸν ἢ μονόφθαλμον, καὶ ὅτι ἀν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ νυμφεῖθῃ, νὰ ἐλπίσῃ ὅτι νέα τις δοκιμὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ παρέξῃ αὐτῷ εὐτυχεστερον μέλλον.

Ἀλλὰ φεῖ! ἐν βλέμμα ἐφθασε μόνον νὰ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τῆς μητρὸς του τὸ ὁποῖον ἔλαμπε πάντοτε ἐπὶ τῆς χειρὸς του καὶ αἱ ἰδέαι του ἔλαβον νέαν πορείαν, καθ' ἣν τὸ συμβάν δὲν τῷ παρουσιαζέτο τόσον ἀδιάφορον. Τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ ἔμεινε δι' ὀλίγας ὥρας εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Ρόζας. Ἡ Ρόζα ἐδύνατο νὰ τὸ κρατήσῃ διὰ παντός, διότι πλέον δὲν ἠγάπα τὸν Δελβέν, ἀλλὰ μάλιστα τὸν κατεφρόνει Ἐγνώριζε δὲ ὁ Ἐρνέστος ὅτι ἠγαπᾶτο εἰλικρινῶς παρὰ τῆς νέας, διότι ἡ ἰδία ἐδειξε τοῦτο διὰ τῆς διαγωγῆς τῆς. Δὲν ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν προστασίαν του, μὲ ἄλλους λόγους, τὴν θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Εἰς ἄνδρα θετικοῦ χαρακτῆρος θεβαίως ἡ περίστασις αὐτὴ δὲν δύναται εἰμὴ ν' ἀποσπάσῃ μειδίαμα, ἀλλ' εἰς αὐτὸν περιπαθῆ τὴν ψυχὴν ἔχοντα, ἡ μυστηριώδης καὶ συμπαθητικὴ τῆς νεανίδος αὐτῆς ὁμιλία, τὴν ὁποίαν δυσκόλως λέξεις ἀπλαῖ νὰ ἐκφράσουσιν δύναται, γίνεται καταληπτὴ. Ἀλλ' ἡ νέα ὑπέπεσεν εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο, διὰ τί; μήπως ἦτον ἔρωτος ἀποπλάνησις, ἢ ἀνοησία τῆς νεότητος; Ὄχι! ἡ νέα ὑπεχώρησεν εἰς γενναῖον αἰσθημα ἀποσιώσασα ἑαυτὴν εἰς ἀνθρώπον πτωχὸν τὸν ὁποῖον ἠθελε ν' ἀποκαταστήσῃ πλούσιον. Ἀλλὰ μετὰ τὸ σφάλμα αὐτὸ τῆς νέας, ἡ τύχη ἀλλάσσει καὶ ἡ νέα βλέπει ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀπατεῶνα... Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἀπατεῶνα τῆ ἐδίδεν ἄνδρα... Ἀλλὰ διὰ τί τὰχα ἔχων εἰς χεῖράς του τὴν ζωὴν τοῦ Δελβέν νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ! Ἴσως τότε ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τὸν χρόνον.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις, οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποῖους διέτρεξεν, αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες του συνέτειναν εἰς τὸ νὰ χαράξωσιν εἰς τὸν νοῦν του καὶ τὴν καρδίαν του τὴν εἰκόνα τῆς κομίσσης τῆς Δελβέν καὶ μετ' ὀλίγον ἐδειξεν ὅτι, ἀν, καὶ μετρίαν ἔχουσα τὴν ὡραιότητα γυνή τις ἐμπνεύσῃ ἔρωτα ποτὲ, ὁ ἔρως αὐτὸς εἶναι τόσον σφοδρὸς καὶ διακαής, ὥστε δύσκολα δύναται τις νὰ τὸν δεσπῶσῃ. Ἡ πόλις Βορδῶ δι' αὐτὸν πλέον ἦτον ἀνυπόφορος, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κινήται καὶ πλέον δὲν τῷ ἤρσκον οἱ τόποι τοὺς ὁποῖους ἐφαντάζετο ὅτι ἔμελλε νὰ ἰδῇ στολισμένους ὑπὸ τῆς εὐτυ-

χίας του, ἦτις τοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας διὰ παντόν. Διὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς ἰταλίαν ὅπου δὲν ἔπαυσε ὁδοιπορῶν μεταξὺ Ρώμης καὶ Νεαπόλεως, Ἐπὶ ἑξ μηνῶν, πολλοὺς τόπους καὶ χώρας περιῆλθεν, ὦν τὸ κάλλος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῇ, οὔτε νὰ ρίψῃ τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν προαιωνίων ἐρείπιων, τὰ ὁποῖα οἱ Καίσαρες μᾶς ἐκληροδότησαν· εἶχε τὸν νοῦν του αἰετοπε προσηλωμένον εἰς τὰ συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν.

Ἐνῷ δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπεριδιείδαζεν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Πορτικῆ, ὑπὸ τοὺς πορτοκαλλῶνας τοὺς ὑπὸ τὰ δώματα τοῦ παλατιοῦ κρυπτομένους, βλέπει ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν κομψότατα ἐνδεδυμένον ἄνδρα τινὰ ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ὁποῖο συνεβάδιζεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐπήδα, γυνή τις ὡραία μὲν, ἀλλ' ἦτις ὡς ἀπὸ τοῦ ὕφους καὶ τὸ ζωηρὸν καὶ ἀπρεπὲς τῶν θελγητρῶν τῆς, προφανῆ ἔκαμνε καὶ τὴν ἰταλικὴν καταγωγὴν τῆς καὶ τὴν διαγωγὴν τῆς. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦτο ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁμοίων αὐτῇ, αἱ ὁποῖαι χώραν μὲν δὲν ἔχουν εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν χρηστῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ παρεισφύουσαι εἰς ἐκείνας ὅπου ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν εἶναι ξένη καὶ ὅπου ἄκρατος ἐλευθερία ἐπιπολάζει. Ὁ Ἐρνέστος ἐκύτταξε μετὰ προσοχῆς τὴν γυναῖκα, καὶ καθ' ὅσον αὐτὴ ἐπλησίαζε τόσον ἐνθυμεῖτο ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἤδη ἰδεῖ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης ἡμέρας. Καὶ πραγματικῶς αὐτὴ ἡ γυνὴ ἦτο ἡ Κυρία Παμφίλη νέα χορεύτρια τοῦ θεάτρου τοῦ φόνδου, ἣτις ἤδη εἰς Νεάπολιν ἀπῆλθε μεγάλην φήμην καὶ ὕχι τόσον διὰ τὴν τέχνην τῆς, ὅσον διὰ τοὺς ἔρωτάς τῆς. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Ρώμην εἶχε φθίρει τὴν περιουσίαν ἐνὸς βαθυπλοῦτου καρδιναλίου ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἰταλίας οἰκογενειῶν. Ἐτερον εἰς Νεάπολιν μετ' ὀλίγους μῆνας κατέφθειρε πλοῦτον τραπεζίτου, ὃν ἔφερον εἰς χρεωκοπίαν. Ἦτο οὕτως ἡ κυρία αὐτὴ οὕτως εἰπεῖν ἡ ὡραιότης τοῦ συρμού. Ἐγκαταλειπὼν δὲ αὐτὴν πρὸς στιγμήν ὁ μετ' αὐτῆς κύριος ἔτρεξε ν' ἀνταμώσῃ τὸν κύριον Ἐρνέστην καὶ μόλις τὸν εἶδε.

— Κύριε Λαρόσχη τοῦ λέγει.

Τοῦ Ἐρνέστου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγουν ἀπὸ τὸν ἦγον τῆς φωνῆς αὐτῆς καὶ ἀναγνωρίζει τὸν Κ. Δελβέν. Ὁ κομψὸς οὗτος εὐγενῆς ὠφελῆθεις ἀπὸ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὑέλινων ὀφθαλμῶν ἐδυνήθη καὶ τοὶ τὸν ἔτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀκίνητον ἔχων, νὰ φέρῃ ἀμφοτέρους λαμπροὺς καὶ ὁμοίους. Μικρὰ δὲ τις καὶ ἀνεπαίσθητος χλωδότης τοῦ ποδὸς ἐνθυμίζει τὴν ὁποίαν ἔλαβε πληγὴν καὶ τῆς ὁποίας τὰς συνεπείας τῶν ἰατρῶν ἡ εὐφυΐα ἐδυνήθη νὰ μετρίσῃ. Αἰετοπε δὲ εὐγενικός καὶ εἶρων, ὁ Κ. Δελβέν ἔδωκε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Ἐρνέστην, λέγων αὐτῷ...

— Δὲν εἴμεθα πλέον ἐγθροί... Τὴν μνησικαλίαν σου πολὺ ἀκριβῶς τὴν ἠγόρασα... χωρὶς μολαταῦτα νὰ φαίνεται... Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο· ἐπροσφέρατε τῷ ὄντι εἰς ἐμέ μεγάλο δῶρον νέαν γλυκειάν, σῶφρα, οἰκονόμον, ἣτις μένει εἰς τὸν πύργον τοῦ Δελβέν, ὡς παλαιὰ τις δέσποινα τῆς πόλεως, ἐπὶ σταυροφορίας ὁ ἀνὴρ ἀνεχώρει δι' ἱεροσόλυμα. Ἐγὼ τὰρα ὑπάγω εἰς Ρώμην διὰ νὰ λάβω τὴν ἀφεί-

οδύει και ελπίζω ότι δι' αὐτῆς θέλω ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ μου, διότι ἔχει ὑπόληψιν πλησίον τῶν καρδιναλίων . . . Αὐρίον ἀναχωροῦμεν . . .

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ Κ. Δελβέν ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρνέστου και στραφείς εἰς ἐντάμωσιν τῆς συντρόφου του ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τοὺς πορτοκαλλῶνας.

Δὲν ἐδυσκολεύθη ὁ Ἑρνέστης νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἀλήθειαν. ὁ Κ. Δελβέν πρὸ ἐνὸς μηνὸς διέτριβεν εἰς Νεάπολιν μετὰ τῆς Παμφίλης αὐτῆς, ἀπειρα δι' αὐτὴν κατασπαταλῶν χρήματα. Ὁ Κ. Ἑρνέστης ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἄλλως δὲν ἐδύνατο νὰ γενῆ και ὅτι τὸ χρέος του ἦτο νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νέας ὅπερ ἦδη και εἶχε κατορθώσει. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὰ λοιπὰ τί τὸν ἐμελλε;

Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν Νεάπολιν και ἐπέστρεψεν εἰς Μασσαλίαν, και ἐκείθεν ἐπιβὰς εἰς πλοῖον διὰ τὸ Νεοβόρακον διευθυνόμενον ἐφθασεν ἐκεῖ. Εἰς τὰ ὁμόσπονδα τῆς Ἀμερικῆς κράτη ἐπέρασεν ἤδη δεκαεπτὰ μῆνας περιτρέχων, ἀλλ' αἰεποτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔχων τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν δὲν ἤλπίζε πλέον νὰ ἰδῆ, ὅτε λαμβάνει ἐπιστολὴν τινα διὰ τῆς ὁποίας ὁ γηραιὸς του πατὴρ τὸν ἀνεκαλεῖ εἰς Βορδῶ παρασταίνων αὐτῷ ὅτι ἤδη καταβληθεὶς ὑπὸ το ἔαρος τοῦ γήρατος, πάσχων κατὰ τὴν ὑγείαν, και ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς νόσου του και ἐρημος ὢν, εἶχεν ἀνάγκην τῆς παρουσίας του εἰς Βορδῶ, ὅπου ἦδη αὐτὸς διεπραγματεύετο γάμον, δι' οὗ τέλος πάντων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν πλανήτην βίον του και τὰς ἀσκόπους περιηγήσεις του. Ὁ Ἑρνέστης ὑπήκουσεν ἀνευσταγμοῦ, και ἐξεκίνησε διὰ τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ μὴ γυρίσῃ κἀν νὰ ἰδῆ τὴν ὁποῖαν τῷ ἐπρομήθευον σύζυγον.

Τὴν τοιαύτην σύζυγον δὲν ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ· διότι φυσικὰ δὲν δύναται τις δις νὰ κυριευθῆ ὑπὸ τῆς συμπαθείας, ἣτις μῆτε ἀναχωρῆν μῆτε ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀφίνει. Ἀλλως δὲ ὁ Ἑρνέστης ἐγνώριζε τοὺς κινδύνους τοῦ κατασπευσμένου γάμου. Ἐροδεῖτο δὲ τὴν μνηστῆν, κἀν ὠραίαν κἀν ἀσχῆμον, μῆπως και αὐτὴ ὡς ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωρίνου ὑπῆρξε και εὐκλείτητος και δὲν ἤθελεν ἔχει τοῦλάχιστον τὴν εἰλικρινεῖαν αὐτῆς και ἀδρότητα. Ἄλλην παρά τὴν ἀφαιρεθεῖσαν αὐτῷ εὐτυχίαν δὲν ἐγνώριζε και ἤδη ἀπεφάσισε ν' ἀποποιηθῆ πᾶσαν πρότασιν. Τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπλεεν ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ Ἑρνέστης. Περίλυπος και μοναχὸς ἠγόρασεν ἀμαξὴν ταχυδρομικὴν, μὴν ἐπιθυμῶν εἰς τὴν ὁδοιπορίαν του νὰ ἔχῃ συνοδοιπόρους ἐνοχλητικούς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, και τῶν ὁποίων ἄλλως ἢ χυδαίῃ φαιδρότητι εἶναι τὸ πρῶτιστον προσὸν τῶν συνήθως ὁδοιπορούντων ἐντὸς ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

Κατὰ τὰ μετάνυκτα ὁ Ἑρνέστης φθάνει εἰς Βορδῶ και σιγαλὰ κτυπὰ τὸ παράθυρον τοῦ θυρωροῦ τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν εἰς τὸν δρόμον. Ὁ θυρωρὸς ἐξυπνᾷ και μόλις ἀνοίγει τὸ παράθυρον, ἀναγνωρίζει τὸν Ἑρνέστην τὸν ὁποῖον πρὸ ἡμερῶν ἐπερίμεναν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Ἀνοίξαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν εἰσέρχεται ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου και ὑποδέχεται ἀπὸ γηραιῶν τινα μόνον ὑπηρετήν ὅστις ἔτυχε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ ἀγρυπνῆ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν.

— Καλέ μου Ἀντώνιε, τὸν λέγει ὁ Ἑρνέστης, ὁ πατὴρ μου εἶναι ὑγιής;

— Μάλιστα και κοιμᾶται, ἀπάντησεν ὁ ὑπηρετῆς μειδιῶν, και ὅλοι οἱ ἄλλοι κἀμουν τὸ αὐτὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Καλέ Ἀντωνιέ μου, τῶρα ὁδήγησέ με εἰς τὸ δωμάτιόν μου και ἐγὼ θὰ τοὺς μιμηθῶ διότι ἀπύδησα ἀπὸ τὸν κόπον και κατακυριεύομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ὁ Ἑρνέστης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του και μόλις ἐπὶ τῆς κλίνης ῥίπτει ἑαυτὸν και ἀμέσως καταλαμβάνεται ἀπὸ βαθύτατον ὕπνον· οὐδὲν ὄνειρον κατ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἤλθεν νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κατ' ὕπνον. Ἡ φαντασία του πλέον ἀπνηδυμένη ἐκοιμάτο καθ' ὀλοκληρίαν και οὐδὲν φάντασμα ἐξερχόμενον, εἴτε ἀπὸ τὴν ἑλεφαντίνην ἢ τὴν κερατίνην πύλην ἐτάραξε τὸν ὕπνον του· και μόλαταῦτα αὐτὸς διεκώπει, διότι ἔξαφνα χεῖρ τις ἐγγίζουσα τὸν ὠμόν του ἀπὸ τοῦ βαθύτατου ὕπνου ἠγειρεν αὐτόν, και ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του, κυττάζει· ἀλλὰ θαμβωθέντες ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς λαμπάδος κλείουν διὰ ν' ἀνοιξοῦν ἀκόμη μίαν φορὰν. Σηκόνεται ἐπὶ τῆς ἐδρας ψηλαρεῖ ἑαυτὸν και ἤδη συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν φωνάζει Ῥόζα, Ῥόζα, κυρία Ῥόζα . . .

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ, τὸν ἀπεκρίθη αὐτὴ. Ἐρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω τὸ δακτυλίδιον τῆς μητρὸς σου, ἐάν με ἀγαπᾶς ἀκόμη, ἐάν θέλῃς νὰ με τὸ δώσῃς.

— Σὺ, σὺ ἢ κόμησσα Δελβέν! Ἀλλὰ ποῦ εἶμαι! ἐφώναξεν ὁ Ἑρνέστης, ὅστις ἔβλεπε τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, διὰ νὰ ἰδῆ, ἂν ἀφοῦ ἀνοίξῃ αὐτοὺς πάλιν, ἢ ὀπτασία θέλει διαρκέσει πάντοτε.

— Εἴθε εἰς Βορδῶ εἰς τὸν πατρικὸν σας οἶκον, ὅπου ἐφθάσατε εἶπεν ἡ Ῥόζα, δι' ἡμᾶς.

— Δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ Ἑρνέστης, ἡμᾶς . . . ποίους;

— Ὁ πατὴρ μου, ἡ μητὴρ μου και ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ἡ Ῥόζα, εἶμεθα ὅλοι εἰς Βορδῶ πρὸ πέντε μηνῶν και σὺ περιμένομεν. Μάλιστα δὲ ἐγὼ, ἣτις ἔρχομαι διὰ νὰ ἰδῶ ἐάν με ἀγαπᾶς και ἐάν θέλῃ μοι συγχωρηθῆ ν' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν σωτήρα τῆς τιμῆς μου.

— Ὁ Κ. Δελβέν, εἶπεν ὁ Ἑρνέστης, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ κἀνένα συμπερασμὸν, ὁ Κ. Δελβέν εἶναι εἰς τὴν Ἰταλίαν;

— Ὄθεν πλέον δὲν θέλει ἐξελθεῖ, ἀπάντησεν ἡ Ῥόζα χαμηλόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πῶς; σὺς ἐγκατέλιπεν, εἶπεν ὁ Ἑρνέστης.

— Εἶμαι χήρα.

Ὁ Ἑρνέστης τότε ἀνέκραξε τρίς και ἐκθαλὼν ἀπὸ τὸ δάκτυλόν του τῆς μητρὸς του τὸ δακτυλίδιον ἐπέσπεφεν αὐτὸ εἰς τὴν νέαν.

— Λάθετε τὸ τῆς εἶπε, λάβε τὸ Ῥόζα και ἂν θέλῃ ὁ πατὴρ μου ἂς με τὸ ζητήσῃ αὐρίον διὰ τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπρομήθευσε νέαν!

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ νέα εἶμαι ἐγὼ.

— Σὺ! ἀ! ὁμιλήσῃ μου, Ῥόζα, εἰπέ με πῶς ἀφοῦ ἔχασα πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ κατασταθῶ εὐτυχῆς μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης μου, ἐδώ' ὁμοῦ διευθετήσατε τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς εὐτυχίης μου;

Ἡ Ῥόζα ἐκάθησεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἐρυ-

θρήσα και με τοὺς ὀφθαλμούς δακρύνοντας και ἤρχισε νὰ διηγήται ὡς ἀκολούθως·

— Μετὰ τὸν γάμον μου, ὑμεῖς ἀνεχωρήσατε, ἅμα δ' ἀπομακρύνθητε τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης με ἐνεψύχασε μ' ἐγκατέλιπε κατ' ὄλοκληρίαν· ἐλείποθύμωσα· με ἀπεμάκρυναν τῆς κλίνης τοῦ Δελβέν τοῦ ὁποῖου ἄλλως οἱ ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἐπισκέπτονται τὴν πληγὴν . . . Ὁ σύζυγός μου, εἶπεν ἡ Ῥόζα, χαμηλόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς δὲν εἶχε τὸσον δεινὴν πληγὴν, ὅσον αὐτὸς ἐνόμιζε. Μετὰ τὴν διατριπῆσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ του με τὴν αἰγμὴν τοῦ ξίφους, ἐφοβείτο μῆπως ἡ βλάβη τῆς σφαίρας θέλει ἔχει τὰ αὐτὰ ὡς και ὁ σίδηρος ἀποτελέσματα, και σχεδὸν ἐπίστευεν ὅτι ἐμελλε νὰ κατανήσῃ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ζυλίνου ποδός· ἀλλ' οἱ ἰατροὶ τὸν ἐνεθάρρυναν. Μετ' ὀλίγας μάλιστα ἡμέρας· εἶπον ὅτι ὁ Κ. Δελβέν δὲν θέλει χλωαίνει εἰμὴ καθ' ὅσον ἡ πληγὴ αὐτὴ, και τοῖς μὴδεν ἰχθὺς χλωότητος ἀφήνουσα, θέλει ἔχει συνέπειαν ἀνεπαυσίτου περὶ τὸ βεβίξεν κλονισμοῦ. Δὲν με ὠμιλοῦσε ποτε, ἀλλὰ μόνον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα μου και δεχόμενος τὰς ἐπισκέψεις τῶν φίλων ἐμακάριζεν ἑαυτὸν μεγαλοφῶνως διὰ τὴν εὐτυχίαν του τὴν ὁποῖαν τὸσον ἀκριβὰ ὡς ἔλεγεν ἠγόρασεν. Ἐθαύμαζον τὸ πάθος του και τὴν ἀδρότητά του, και ὁ πατὴρ μου ἐμέμφετο ἑαυτὸν διατὶ νὰ μείνῃ κωφὸς τὸσον καιρον εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ γαμβροῦ του· ὅλοι δὲ ἐκατηρῶντο τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του και τὴν περὶ τὰς μονομαχίας ματαιότητα, ἣν δὲ ἐδύνατο ν' ἀναχαίτῃ οὔτε κἀν ἡ θεὰ τρυφερωτάτου και κατὰ πάντα ἀμοιβαίου ἔρωτος! ὅλοι ἔλεγον ὅτι τὰ πλοῦτη μου σὲ κατέστησαν θηριώδη. Ἄν δὲ ἤλθες ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀντεραστοῦ σου νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρά μου, τοῦτο ἀπέδιδον εἰς τὸ ὅτι τάχα ἀπωλέσας πᾶσαν ἐλπίδα ἤθελες νὰ δείξῃς εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν γενναιοσύνην. Ἀλλ' ὁ Δελβέν θεραπευθεὶς ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους και ν' ἀποκατασταθῆ ἐντὸς τοῦ πατρογονικοῦ τοῦ Δελβέν πύργου, ὅπου εἶχεν ἀνατραφεῖ, και ὅστις ἀκόμη ἀνῆκεν εἰς αὐτόν παραδόξως πως. Εἰς τὰ βάθη τῆς Βρετανίας, ἔφερε και ἐμὲ και με περιώρισεν ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ κτιρίου πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκατοικήτου, και ὄντος τὸ καταφύγιον τῶν γλαυκῶν τοῦ Καλιβάδου. Ἐκεῖ δὲ ἤλλαξεν ὕψος και ἐγὼ δὲν ἦμην πλέον ἢ πολλὰ ἠγαπημένη σύζυγός του, διὰ τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὑπέφερε τῶσας περιφρονήσεις ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλὰ θυγάτηρ χυδαίου πατρὸς, ἣτις διὰ νὰ κατορθώσῃ τὴν ὑπανδρείαν της κατέφυγεν εἰς ἕνα μαχαιρᾶν και ἡ περίστασις αὕτη ἔλεγεν ὅτι και ὠραότητα και τύχην και ὑγείαν και κατ' ἐξαιρέσειν συγγενείαν με πλουσιωτάτας οἰκογενείας τῆς Γαλλίας ἐσέρησεν αὐτόν. Τὰ πάντα ἐπερίμενα ἀπ' αὐτόν, και ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν χεῖρά του και δηλητηριάσῃ τῶν φαγητῶν τῆς τραπέζης του. Ἀλλ' αὐτὸς εὐχαριστήθη μόνον τοῦ νὰ με περιόρισῃ ἐντὸς τοῦ πύργου και νὰ με διατάξῃ νὰ μὴ ἐξελθῶ ποτε ἀπ' αὐτόν . . .

Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε . . . και πλέον δὲν τὸν εἶδον.

Φεῦ! συνδεδεμένη με ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον κατεφρονουν, ἀγαπῶν δὲ ἕτερον τοῦ ὁποῖου τὴν μνήμην ὠφειλον ν' ἀπομακρύνω, πολλάκις ἐπεκαλέσθην τὸν

θάνατον . . . Ἀλλ' ἐμελλον νὰ γενῶ μῆτηρ και ἡ μοναξία εἰς ἣν ἐζῶν ἐξοφάλιζεν ἀρκετὰ τὴν ὑπόληψιν μου. Ἀπέκτησα λοιπὸν υἱὸν ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ὁ Δελβέν ὅστις ἐπερίμενε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἐγνώρισεν ὅτι ἔλαβε κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του· τὸσον αὐτὸς εἶχε διακόψει πᾶσαν ἀλληλογραφίαν και πάντα δεσμὸν.

Τέλος πάντων πρὸ ἐνὸς ἔτους λαμβάνω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν διευθυντήν τῶν ὑποθέσεων του ὅστις με πληροφορεῖ περὶ τοῦ θανάτου του και με ἀναγγέλλει ὅτι ὁ υἱὸς του κατέστη κληρονόμος. Διηγείτο δὲ πρὸς ἐμὲ πῶς ὁ Κ. Δελβέν ἀπέθανεν. Αὐτὸς καθὼς σὺς προσῆπον μετὰ τὴν θεραπείαν του ἀφῆκε τὴν Γαλλίαν και ἀνεχώρησε κατ' ἀρχὰς εἰς Ἀγγλίαν.

Μετὰ ταῦτα ἐπέρασεν εἰς Ἰταλίαν κατασπαταλῶν παντοῦ τὸ ἀργύριόν του και δεικνύων ὅτι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ διασκορπίσῃ τὰ πλοῦτη του και ἡ ἐπιθυμία του νὰ μὴ τύχῃ και χαρῶ ἐγὼ αὐτὰ ἢ νὰ εἰπῶ κάλλιον, ὁ υἱὸς του (νὰ μὴ λάβῃ παρ' αὐτοῦ οὔτε λεπτόν κληρονομίαν. Εἰς Νεάπολιν προσεκολλήθη εἰς νέαν τινα χορεύτριαν, ὠθήσασαν αὐτόν εἰς μυρίας ἀνοσιίας, διάσημον προτοῦ λάβει σχέσεις μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Κοινὸν τῆς Ῥώμης, ὅπου ἐκ νέου ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν αὐτὴν ἐπίδειξιν μεταχειριζομένη εἰς τοὺς σκοπούς της τὸ βαλάντιον τοῦ ἀσώτου και παραλυμένου ἐραστοῦ της.

Εἰς τὴν Ῥώμην ἡ καλὴ αὐτὴ χορεύτρια εἶχε καταφθεῖρει τὸν πλοῦτον ἐκκλησιαστικὸν τιнос, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐγκατέλιπε. Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ὁποῖαν τὸσον ἠγάπα, βλέπων εἰς χεῖρας ἄλλου ἐξεδικήθη, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἰταλῶν, δηλητηριάσας ἀμφοτέρους. Τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησεν ἡ Ῥόζα, ὅστις πολλὰ κακὰ μ' ἐπροξέννησεν. Μόλαταῦτα ὅταν τὸν ἐθυμηθῶ λυποῦμαι και μ' ἔρχεται νὰ κλαύσω, διότι, νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἠγάπων αὐτόν, Ἑρνέστη, διότι αὐτὸς ἀφήρησεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον τῷ ὠμολόγησα, κ' ἐδυνήθη νὰ μ' ἐμπνεύσῃ αἰσθημα τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ με ἀρνήσῃ. Ἀλλὰ πλούτη ἀπροσδόκητα ἠράνισαν αὐτόν· ἤλπίζον δὲ ὅτι ὁ υἱὸς του μίαν ἡμέραν ἤθελε κατασταθῆ εὐτυχέστερος τοῦ πατρὸς, τιμιώτερος και φρονιμώτερος . . . πλὴν φεῦ! ἄλλως πως ἐπέπρωτο . . . ὁ υἱὸς μου ἀπέθανεν . . . τὸ δὲ χαρτοπαίγιον και ἡ ἀσιωτεία κατεβρόφθησαν εἰς ὀλίγου; μῆνας τοῦ πατρὸς του τὰ πλοῦτη . . .

Σήμερον δὲ ἡ κόμησσα Δελβέν δὲν ἔχει οὔτε πύργους οὔτε κληρονομίαν, ἀλλ' ἡ τοῦ Μωρίνου θυγάτηρ ἔχει πάντοτε τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς της.

— Ἄς δοξάσωμεν τὸν θεόν, εἶπεν ὁ Ἑρνέστης, οὐδεμίαν μνήμην δὲν θέλει μείνει τοῦ ἀνδρὸς τούτου.

— Επέστρεψα λοιπὸν και ἐγὼ ἐπρόσθεσεν ἡ Ῥόζα εἰς Παρισίους και ἐκατοίκησα εἰς τοῦ πατρὸς μου εἰς ἣν ἡ διαγωγή τοῦ Δελβέν τὸσον ἐρωτικὴ πρὸ τῶν γάμων, μετὰ δὲ τὸσον περιφρονητικὴ, θέλει εἶναι πάντοτε ἀντιγμᾶ. Ἀλλ' ἐγὼ κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω ὅπως ἐγκαταλείψωμεν τοὺς Παρισίους και ἔλθωμεν ἐνταῦθα, ὅπου ἤδη πρὸ πέντε μηνῶν σὺς περιμένομεν.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, ἡ Κ. Δελβέν ἐσβύσε τὸν λόχον, ὅστις ἔκαε πλησίον τοῦ Ἑρνέστου και τὰ πάντα ἔγεινεν ἄφανα. Ὁ νέος ῥίπτεται ἐκτὸς τῆς

κλίνης, εκτείνει τὰς χεῖράς του εἰς τὸ σκότος, φωνάζει . . . κραυγάζει . . . Ζητεῖ τὴν Ῥόζαν δις ἀρπαγεῖσαν ἀπὸ τὸν ἔρωτά του . . . ἡ θύρα ἀνοίγει.

— Πάτερ! Πάτερ! φωνάζει ὁ Ἑρνέστος, ῥιπτόμενος πρὸς τὸν Κ. Δαρύσχην καὶ σφίγγων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, σὺ εἶσαι πάτερ μου . . . Ὁ φῶγγος καὶ σὺ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου, ὡς τὸ φάντασμα τοῦ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐβλεπον; . . .

— Σιώπα! Σιώπα! εἶπεν ὁ γέρον, ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία! Κύτταξε τὸ δάκτυλόν σου τὸ ὁποῖον δὲν φέρει πλέον τὸ δακτυλίδιον τῆς μητρὸς σου. Νομίζεις ὅτι τὰ φαντάσματα ἀρκιρῶν δακτυλίδια; Σιώπα, υἱέ μου, γνωρίζω ὅλα ὅσα ἔβρεξαν. Ἄς μὴν ἐξυπνήσωμεν τὸν Κ. Μωρίνον, κοιμώμενον μετὰ τῆς συζύγου του δὲν ἔχουν χρεῖαν καὶ αὐτοὶ νὰ γνωρίζουν τὰ μυστήρια σου καὶ τῆς Ῥόζας.

Μετὰ ἑκτῶ ἡμέρας ἡ Κ. κόμησα Δελβέν ἐγένετο συζυγος τοῦ Ἑρνέστου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Δελβέν τὸ ὁποῖον διέλαμψε πρὸς στιγμὴν κατὰ τὴν τῆς Σφενδόνης ἐποχὴν διὰ τὸν παράδοξον χαρακτῆρα καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ Γουὴ Δελβέν, ἔσβυσε διὰ παντός ἐν Γαλλίᾳ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ.

Εἰς τὴν ἀποτάτην ἄκρην τῆς Νορβηγίας, ἐν μέσῳ τοῦ κατεψυγμένου ὠκεανοῦ, νῆσος ὑπάρχει πετρῶδης καὶ κατάξηρος, ἀπαύστως κτυπωμένη ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὰς θυέλλας. Αὐτοῦ, ποτὲ δὲν ὀριμαίνει ὁ σάχυς, οὐδὲ στέλεχος δένδρου σαλεύεται ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας, οὔτε ποτὲ ἀντηγεῖ ἐπὶ τῶν θάμνων πτηνοῦ κελάδημα. Αὐτοῦ, αἱ γλκκεῖαι πρῶται τῆς ἀνοιξέως δὲν ἐμειδίασαν ποτὲ πρὸς τοὺς ἀνθοσολίστους ἀγρούς, οὐδὲ αἱ θελκτικαὶ ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου ἐπέχυσαν ἐπὶ τῆς νήσου τὸν πλούσιον θεριτμόν των. Μακρὸς, δινενκὴς, ἄγριος χειμὼν περιβάλλει αἰωνίως διὰ πέπλου πενθίμου τὸν τρισέριμον αὐτὸν αἰγιαλόν· καὶ ἄνποτε ἀκτίς ἡλίου διαλάμψη ἀνὰ μέσον τῆς καθύγρου ὀμίχλης, ἡ ἀκτίς αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἄχρωμος καὶ ψυχρὰ, ὥστε μόνις φαιδρύνει τὸ καθορῶν αὐτὴν ὄμμα. Ὁ περιπλανώμενος ἐπὶ τῆς παραλάσας, μόνον ἀκούει τὴν θρηνώδη κραυγὴν τῆς ἀλακύνος, ἣτις, παρριπταμένη, θίγει δι' ἄκρων πετερύγων τὸ τεταραγμένον κύμα. Ὁ δὲ εἰσχωρῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, δὲν παρατηρεῖ ἄλλο, ἢ σπήλαια ζοφώδη, βράχους ἀποτόμους, ὧν αἱ ὀξεῖαι καὶ κατεσχισμένοι κορυφαὶ φαίνονται εἰσέτι φέρουσαι τὰ ἔχνη βιαίου τινος κλονισμοῦ, εἰς τοὺς πόδας δὲ αὐτῶν ἕδαφος πετρῶδες, ἐσπαρμένον τῆδε κακείσαι ὑπὸ τινων μόνον βρύων λιχινοδῶν.

Ἄλλ' ὅμως, εἰς τὴν ἀγρίαν ταύτην καὶ ἀπόκεντρον νῆσον, ἐνθα οὐδὲν φυτὸν δύναται νὰ βλαστῆσῃ, ἐνθα μόνις ζῶων τινῶν γέννη μόνον δύναται νὰ παροικη- νῶσιν, ὁ ἄνθρωπος ὠκοδόμησεν ἑαυτῷ κατοικίαν. Ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐνὸς τῶν πολυκρήμων ὄρων αὐτῆς, ἐσχηματισμένον ὑπὸ τῆς ὀμίχλης τῶν κυμάτων, ὑψοῦται καλὴ τις ἐκ χύματος. Μία οἰκογένεια Νορβηγίων

κατοικεῖ αὐτοῦ, οἰκογένεια ἀλιέων, ἣτις ἐν μέσῳ τῶν ζοφερῶν νυκτῶν τοῦ χειμῶνος, ὑπάγει καὶ ῥίπτει τὰ πλεγμάτια τῆς εἰς τὸν ὠκεανόν, καὶ βραδύτερον παρα- χωρεῖ εἰς τοὺς διαβλίνοντας ἐκεῖθεν ῥώσσους ἐμπόρους τὸ πρῶτον τῶν σκληρῶν κόπων των ἀντιὸλίγου ἀλεύρου, βράκκης καὶ καπνοῦ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἐνιαυ- τοῦ εἶναι κλειστὸς δι' αὐτοὺς ὁ κόσμος ἅπας. Μόνον κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον βλέπουσι πλεού- σας ναῦς τινὰς, ἐπανευρίσκονται μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀκούουσι προφροόμενον τὸ ὄνομα ἄλλου τόπου, καὶ τὰ συμβάντα ἄλλου λαοῦ. Οὕτω πως διέρχονται αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἐν τῇ Θεβαΐδῃ ταύτῃ, πλέον τρομερᾷ τῆς τῶν πρώτων ἀσκητῶν τοῦ χριστια- νισμοῦ! Ἄγνωστοι ζῶσι καὶ ἄγνωστοι ἀποθνήσκου- σιν, ὡς ἡ ἀλκυὼν, ἣτις ἔχει καὶ φωλεὰν καὶ τάφον τὴν ἔρημον καὶ σιωπηλὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὸ τέμα τῆς νήσου ταύτης κεῖται τὸ Ἀκρωτῆριον, ἡ βορειότερα τῆς Εὐρώπης ἄκρη, ἐὰν δύνα- ται νὰ θεωρηθῇ ἀνήκουσα εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ ἀπο- τάτη αὕτη νῆσος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ θάλασσα καὶ ἡ νύξ καὶ αἱ τρικυμῖαι μὲν αἱ φαίνονται ἔχουσαι κατοχὴν. Τὸ Βόρειον Ἀκρωτῆριον εἶναι μακρὸν τεῖχος ἐκ βράχου, ὑψούμενον ἐκεῖ ὡς φρούριόν τι ἵνα ἀνθίσταται εἰς τὴν βίαν τῶν ὀρητικῶν κυμάτων. Δὲν ὑψοῦται πλέον τῶν 970 ποδῶν ὑπερᾶνω τῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἡ πρόοψις του εἶναι καταπληκτικὴ, διότι ἔχει ὀξεῖαν τὴν κορυ- φήν, εἶναι ἄνταντες ὡς τεῖχος φρουρίου καὶ εἰς τινὰ μέρη στριβεῖ ἄλλην τινὰ σειρὰν βράχων κυκλοτερῶν ὡς πύργων. Ἡ ἐπίπεδος αὐτοῦ κορυφὴ ὀμοιάζει ἐκτετα- μένον τι δῶμα. Καλύπτεται δὲ ὑπὸ λειχῆνος χρώ- ματος θειώδους καὶ φέρει τῆδε κακείσαι συντρίμματα κουαζίκου ὀρυκτοῦ (quartz) λευκοῦ ὡς τὴν χιόνα.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ τρομεροῦ τούτου ἀκρωτηρίου παραγίνεσθε διὰ τινος κόλπου στενωπάτου καὶ ἀνα- βαίνετε εἰς αὐτὸ μετὰ πλείστης δυσκολίας, ἀλλ' ἅμα ἐπατήσατε τὴν κορυφὴν του, ἐν θειρινῇ τινι μάλιστα ἡμέρᾳ, καὶ εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ὀρίζων εἶναι ἀποπτος διὰ τοῦ σαλευομένου πέπλου τῆς ὀμίχλης, ὦ! τότε δὲν δύνασθε νὰ ἴδῃτε θέαν ἄλλην μεγαλοπρεπεστέρην καὶ πλέον καταπληκτικὴν! Ὀπισθεν ἡμῶν κεῖται ἡ γηραιὰ Εὐρώπη, ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δια- νοίας. Ἐνώπιόν σας ἀνοίγεται ἡ ἀπέραντος ἕκτασις τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτάτου περιγράμματος τῆς ἀβύσσου διαφαίνεται ὁ ὠγρὸς δίσκος τοῦ ἡλίου ὅστις τρεῖς κατὰ συνέχειαν μῆνας τοῦ ἔτους διαμένει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Μόνη ἡ φωνὴ τῆς μεγαλοφυίας ἡδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὰς συγκινήσεις ἅπασας ὑπ' ὧν καταλαμβάνεται ἡ ψυχὴ ἐνώπιον τῶν καταπληκτικῶν τούτων σκηνῶν, καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀτελεωτήτου ἐκείνης ἐρήμου. Ὁ Βό- ρων ἴσως τότε ἤθελεν ἐκχύσει ὠδὴν τινὰ ὑψηλὴν, ἀλλ' οἱ πλείστοι ἐκ τῶν ὄσσι ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὠκεα- νίου τούτου φρουρίου ἐβύθησαν τὰ ὀλέμματα των εἰς τὸ ἀπειρον, ἡδυνήθησαν μόνον νὰ παραδοθῶσιν εἰς σιωπηλὴν ἕκτασιν, νὰ κύψωσι τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐκφωνήσωσιν, ἐν τῇ ταπεινότητι τῆς πίστεως αὐτῶν: Κύριε! Κύριε!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Π.

ΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Εἶναι γνωστὸν πόσον ἐθαυμάσθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, καὶ αὐτοὺς τοὺς πλέον θαρδάρους, τὰ λαμπρὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς γῆς ταύτης τῆς μεγαλοφυίας. Τῶν Ἀθηνῶν δὲ ἰδίως αἱ ἀρχαιοτάτες ἐφείλκυσαν τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν αἰῶνων καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ἐνῷ ἡ Ἑλλάς ἅπασα ὑπέκυψεν εἰς τὴν δουλείαν, μόναι αἱ Ἀθῆναι ὡς ν' ἀπηλλάγησαν τῆς κοινῆς ταύ- της συμφορᾶς, διὰ τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν κατακτητῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων, ἀπὸ Πτο- λεμαίου τοῦ Φιλadelphou μέχρι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίνων, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κοσμήσωσι τὴν πόλιν τοῦ Θεσέως διὰ νέων μεγαλοπρεπῶν μνημείων, ἐλπίζοντες οὕτω νὰ περιποιήσωσι δόξαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄνομα.

Τὴν Ἑλλάδα, δούλην εἰσέτι, ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, με ψυχὴν πλήρη ποιή- σεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, δύο ἔξοχοι ἄνδρες τῶν χρόνων μας, ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ Σατοβριάν. Ἀμφότεροι ἔ- κλαυσαν τὴν δούλωσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν μελαγχολικῶν ἐρειπίων τῆς ἀμφοτέρου νύτῃς ἐπειτα νὰ προσα- γορεύσωσιν αὐτὴν ἀναγεννωμένην, καὶ ὁ μὲν νὰ ἐνθου- σιάσῃ ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ δὲ καὶ τὴν ἰδίαν του ζῶην νὰ προσφέρῃ ὀλοκαύτωμα τοῦ ἐνθου- σιασμοῦ καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του, εἰς τὸν Με- σολογγίον τοὺς ἑράχους τελευτήσας!

Εἰς τὴν ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἱερουσαλήμ Περιή- γησίν του, ὁ Σατοβριάν ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος τὰ ὅποια ἀφῆκαν, φαίνεται, οἱ προπάτορές μας ὡς βέβαιον ἀσφάλισμα τῆς μελλούσης τοῦ ἔθνους ἀναγεννήσεως.

Ἰπέπεσα, λέγει ὁ δαιμόνιος συγγραφεὺς, εἰς τὴν κοινὴν ἀπάτην περὶ τὰ μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ἐνό- μιζα αὐτὰ ἐντελῆ κατὰ τὸ ὄλον των, ἀλλ' ἐφρόνουσι ὅτι στεροῦνται μεγαλείου. Ἀλλ' ἂν μ' ἐφάνθησαν θάρσαρα ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς Γαλλίας ἀφοῦ εἶδα τὴν Ῥώμην, τὰ τῆς Ῥώμης μ' ἐφάνθησαν μικρὰ, οὐδ' αὐτοῦ ἐξαιρουμέ- νου τοῦ Πανθέου, ὅτε εἶδα τὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ μεγαλοφυία τῶν ἀρχιτεκτόνων ἀνεπλήρωσε τὴν ἐλ- λείπουσαν ἕκτασιν καὶ τὸν ὄγκον, καὶ ἐνετύπωσεν εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα μεγαλειότητα ἀπαράμιλλον καὶ ὅμως αἱ Ἀθῆναι γέμουσιν οἰκοδομῶν θαυμα- στῶν καὶ διὰ τὸν ὄγκον των. Οἱ Ἀθηναῖοι, λαὸς οὐδόλως πλούσιος, οὐδόλως πολυάριθμος, μετε- κίνησαν ὄγκους γιγαντιαίους. Οἱ λίθοι τῆς Πνυκῆς εἶναι ὀλόκληροι βράχοι. Τὰ Προπύλαια περιέχουν με- γίστην ἐργασίαν καὶ αἱ μαρμάραινα πλάκες αἱ καλύ- πτουσαι αὐτὰ εἶχον μέγεθος ὁποῖον δὲν ἀπαν- τᾶται οὐδαμοῦ ἄλλου. Τὸ ὕψος τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑπερβαίνει ἴσως τοὺς ἐξήκοντα πόδας, ὁ δὲ ναὸς εἶχε περιφέρειαν ἡμίσειας μίλου. Τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν περὶ τοὺς τρεῖς λιμένας καὶ τῶν μικρῶν τειχῶν εἶ- χον ἕκτασιν ἐννέα λευγῶν. Ἐπὶ τῶν μακρῶν τειχῶν δύο ἡδύνατο νὰ τρέξωσι κατὰ μέτωπον ἄμαξι, ἔφερον δὲ αὐτὰ κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων πύργους τετραπλεύρους. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀνήγειρον ποτὲ ὄχρωμάτα ἀξιολογώτερα.

Φυλλάδιον 57, Τόμ. Γ'.

Ἄλλὰ κατὰ πόλιν δυσμοιρίαν τὰ ἀριστουργή- ματα ταῦτα τῆς ἀρχαιοτάτης, ἄπερ οἱ νεώτεροι ὑπά- γουσι τόσον μακρόθεν καὶ μετὰ τοσοῦτων κόπων νὰ θαυμάσωσι, κατεσφράγησαν ἐν μέρει ὑπ' αὐτῶν τῶν νεω- τέρων; ὁ Παρθενῶν ὑπῆρχε ἀκέραιος μέχρι τοῦ 1687. Οἱ χριστιανοὶ μετεποίησαν αὐτὸν εἰς ναὸν καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ὀθωμανοὶ εἰς τέμενος. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἐλ- θωσιν οἱ Ἐνετοὶ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φώτων τοῦ 12' αἰῶ- νος, καὶ νὰ καταφθέρωσι τὰ μνημεῖα τοῦ Περικλέους, Σφαιροβολοῦσι κατὰ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς· σφαῖρα πυρκαυστος πίπτει ἐπὶ τοῦ Παρθε- νῶνος, συντρίβει τὸν θόλον, ἀνάπτει τὴν πυριτοθήκην καὶ ἀνατρέπει ναὸν, ὅστις ἐτίμα ὑπερβαλλόντως τὴν ἀν- θρωπίνην μεγαλοφυίαν. Ἀλωθείσης δὲ τῆς πόλεως, ὁ Μοροζίνης, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ κοσμήσῃ τὴν Βενετιάν διὰ τῶν λειψάνων τῶν Ἀθηνῶν, θέλει νὰ φάρισῃ τὰ ἐν τῷ αἰετώματι τοῦ Παρθενῶνος ἀγάλματα καὶ τὰ συντρί- βει (1) Καὶ ἄλλος δὲ νεώτερος ἦλθε ν' ἀποτελειώσῃ, ἔρωτι πρὸς τὰς τέχνας φερόμενος, τὴν ὁποίαν ἤρχισαν οἱ Ἐνετοὶ καταστροφήν.

Οὗτος εἶναι ὁ λόρδος ἔλγιν, ὃν ὁ λόρδος Βύρων ἐστιγμάτιος πικρῶς διὰ τῶν στίχων του· ὁ λόρδος ἔλγιν μετέφερεν εἰς Ἀγγλίαν τ' ἀνάγλυφα τῆς ζω- φόρου τοῦ Παρθενῶνος καὶ μίαν τῶν Καρυατίδων τοῦ Ἐρεχθείου. Οἱ ἐργάται, οἱ ὅποιοι, κατὰ διαταγὴν τοῦ εὐγενοῦς λόρδου, ἀπέσπων τ' ἀνάγλυφα, συνέτριψαν τὸ ἐπιστύλιον, καὶ ἐβύψαν χαμαὶ τὰ κιονόκρανα, πρὸς πλείονα εὐκολίαν. Ἡ φθορὰ ἐγένετο τοσαύτη, ὥστε ὁ δισδάρ-ἀγᾶς, ὅστις παρῆν εἰς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἠδυ- νήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του! . . . Κ.

Ο ΒΕΡΩΝΕΖΗΣ.

Α'.

Ὁ ἥλιος εἶχε καταδύσει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφίνων εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ὀριζόντων, ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων ἡ ἀγροικότερα ψυχὴ προσπίπτει καὶ ταπεινώνεται, νήσους πορφυρᾶς εἰς λίμνας πυρὸς κολουμβώσας, πτηνὰ γιγαντόμορφα, τῶν ὁποίων αἱ χαλκόχοροι πτέρυγες ἐπίπτανται ἀκίνητοι ὑπὸ διαφανῇ κυανοῦν θόλον.

Καθήμενοι εἰς τὴν ἄκρην μεγαλοπρεποῦς κήπου, προβαίνοντες ὡς ἀκρωτηρίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄνθρω- ποι δύο ἐβλεπαν τὸ περικαλλὲς τοῦτο θέαμα με βλέμ- ματα εἰς τὰ ὅποια διέλαμπε μία τῶν μεγάλων, τῶν ἀμέτρων, τῶν βαθυτάτων ἐκείνων ἀγαλλιάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ καρδία αισθάνεται ὅτι ἀποθνήσκει ὡς εἰς ἀτμοσφαῖραν ὑπεργέμουσαν ἀρωμάτων. Ὁ ἀνὴρ ἦτον ἱππότης ὠραῖος, ὑψηλός, κομψὸν ἔχων τὸ ἀνά- στημα, τὸ μέτωπον ἱαρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας, πλήρεις πυρὸς καὶ εὐφυίας. Ἀρραμμένον εἶχεν ὀλόκλη- ρον τὸν πώγωνα, ἡ κατάμαυρος δὲ κόμη του ἐπιπτεν ἀτάκτως περὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἡ ἀταξία αὕτη ἐτι μάλλον ἐξευγνίζε τὸν εὐγενὴ καὶ γαληνὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς του. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευεν ἕκαστος

(1) Ἴδε πλατύτερον περὶ τοῦ συμβάντος τούτου τὰ ἐν τοῖς φύλλ. 34 καὶ 35 τῆς ἑυτέρτης.

ὅτι ὁ Θεὸς ἔθεσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον ὑπεροχὴν τινὰ ὁποιαδήποτε, κατατάττουσαν αὐτὸν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων καὶ ἐλεύουσαν τὸ σέβας των.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτον ὁ Ἰάκωβος Ροβούστης, ἡ φήμη τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ διέλθῃ τοὺς αἰῶνας ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιντορέτου. Ἠλικίαν εἶχε μόλις τριάκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ τὰ ἔργα του εἴκλυαν ἤδη τὸν θαυμασμὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ σχεδὸν ἐκινδύνευαν ν' ἀμαυρώσουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ μεγάλου Τιτιανού, τοῦ διδασκάλου του.

Ἡ δὲ νεανία, τῆς ὁποίας ἡ χεὶρ ἔτρεμεν ἀπὸ εὐδαιμονίαν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ζωγράφου, ἦτον μία τῶν καλλονῶν ἐκείνων τῆς Βενετίας, μὲ τὸ ὑπερήφανον μέτωπον, μὲ τὸ εὐγλωττον βλέμμα, τῶν ὁποίων τόσα ὠραία πρωτότυπα μετέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Τιτιανός. Εἶχε τὸ μελαγχροῦν ἐκείνο χρῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ πλουσιόχρους ἐπιδερμὶς προαναγγέλλει τοσαύτας ὀρμάς συνεσταλμένας, τοσαύτην εἰς τὴν ἀγάπην ἀφοσίωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωμένοι ἦσαν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ζωγράφου· ἀλλὰ τὸ ἀόριστον ἐκείνο καὶ σχεδὸν μελαγχολικὸν τοῦ βλέμματός της ἐδείκνυεν ὅτι ἐβυθίζετο ὅλη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἠδονῶν τῆς ψυχῆς της.

Πολλὰς ἐναντιότητας εἶχεν ἀπαντήσει ἡ ἀγάπη των. Ὁ πατὴρ τῆς Μαριέτας, ὁ κύριος Μαλατέστας, εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἐκ τῶν μετερχομένων τὴν ἐμπορίαν τῶν μεταξωτῶν ὑφασμάτων τῆς Βενετίας, πολὺν καιρὸν ἐδυσκολεύετο νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς ἄνδρα ἐπάγγελμα ἔχοντα τὴν ζωγραφικὴν, προξενούσαν μὲν εἰς αὐτὸν πολλὴν τιμὴν, ἀλλὰ φέρουσαν πολὺ ὀλίγα χρήματα· τελευταῖον ὅμως ἐνέδωκε, χάρις εἰς τὴν μεσιτείαν ἐπιστήμων τινῶν ἀνδρῶν θαυμαστῶν τῆς εὐφυΐας τοῦ Τιντορέτου, καὶ οὕτως ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς οἱ ἔρασταὶ οὗτοι ἐμελλαν νὰ νυμφευθοῦν. Τὸν μακρὸν τῆς προσδοκίας ταύτης μῆνα, ὁ ζωγράφος ἐμελλε νὰ τὸν περάσῃ μακρὰν τῆς Μαριέτας, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθε ν' ἀποχαιρετήσῃ· ἐπήγαινε νὰ τελειώσῃ τοιοχογραφίαν τινὰ εἰς μίαν τῶν ἀρχοντικῶν οἰκιῶν τῆς ἐξοχῆς, ἱκανὰς λεύγας ἀπέχουσαν τῆς Βενετίας.

Ἡ ἡμέρα παρήρχετο βραδέως, αἱ λαμπραὶ σκιαγραφίαι τοῦ ὀρίζοντος ἐξηλείφοντο μία μία, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς συγκεχυμένως πως διέκρινε τὰς πολυαριθμοὺς λέμβους ὅσαι πανταχόσε διεσταυρόνοντο ἐπὶ τῶν κυανῶν τῆς Ἀδριατικῆς κυμάτων.

Ἀνεσκήρτησεν αἰφνης ἡ Μαριέτα, καὶ ἀπέτρεψεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν λέμβων ὄλων, τὸ βλέμμα τῆς διέκρινε μίαν, διεστιγμένην μὲ μαύρας καὶ πορφύρας γραμμὰς, ἧτις ἀπειμακρύνετο τῶν ἄλλων, καὶ διευθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν της· καὶ τοῦτο ἦτον ἡ αἰτία τοῦ αἰφνιδίως κυριεύσαντος αὐτὴν φόβου.

Ἐντὸς τῆς λέμβου ταύτης ἦτον ἐξηπλωμένος ὁ Φραγκίσκος Ἀζολίνος, νέος πατρίκιος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφόρουσεν φήμεαι παράδοξοι καὶ ἱστορίαι φρικταί. Ἀλλὰ τὰ φοβερά ταῦτα διηγήματα ἐστηρίζοντο ἄρα γὰρ εἰς πραγματικὰ διδόμενα, ἢ δὲν εἶχαν ἀφορμὴν ἄλλην παρὰ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀπαίσιον τῆς φυσιογνωμίας του ἐκφρασιν; Τοῦτο κἀνεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀλίγοι εἰς τὴν Βενετίαν ἐτόλμων νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὸ μῖσος τοῦ Ἀζολίνου. Ὀλίγοι

τινὲς εἶχαν τολμήσει· πατέρες, σύζυγοι, τῶν ὁποίων αἱ θυγατέρες ἢ αἱ γυναῖκες εὐρέθησαν ἐκτεθειμέναι εἰς τὴν ἐξυβριστικὴν λατρείαν τοῦ Φραγκίσκου, εἶχαν ἐμβῆ εἰς πάλιν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ φρίκην ὁ κόσμος εἶδεν ὅτι ὅλοι οἱ τολμηταὶ οὗτοι ἀπέθαναν διαδοχικῶς, πεισόντες θύματα τραγικῶν συμβάντων. Ἡ δύναμις τοῦ φοβεροῦ Ἀζολίνου, μεγάλη ἤδη διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του, εἶχε τελευταῖον διπλασιασθῆ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ του Δομινίκου Ἀζολίνου, ἀφῆσαντος αὐτὸν μοναδικὸν κληρονόμον περιουσίας ἐκ τῶν λαμπροτέρων τῆς Βενετίας. Κατὰ τὸ σῆμηθες, ὁ θάνατος οὗτος ἐξηγήθη ὀλίγον εὐνοϊκῶς καὶ ἐντίμως διὰ τὸν νέον πατρίκιον, καὶ τὸ γοῆτευμα τῆς φρίκης, τὸ προσεπτόμενον εἰς τ' ὄνομά του, εἶχεν ἐτι μᾶλλον αὐξήσει· ἀλλ' ὅλοι περιωρίσθησαν νὰ ἐπαναλάβουν σιγαλὰ τὰ κυκλοφοροῦντα περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ γέροντος Δομινίκου Ἀζολίνου θλιβερά περιστατικὰ, καὶ καθεὶς ἦτον ἔτοιμος νὰ ὀρκισθῇ, χρείας τυχεύσης, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πλουσίου γερουσιαστοῦ ἀπέδωκε πρὸς τὸν ἀποθνήσκοντα θεῖόν του δείγματα ζωηροτάτης καὶ τρυφερωτάτης φιλοστοργίας.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ κύριος τῆς λέμβου, τῆς ὁποίας ἡ μόνη θεὰ ἔκαμε τὴν Μαριέταν ν' ἀνατριχιάσῃ.

Ἡ ἐντίπρωσις αὐτὴ δὲν διέφυγε τὸν Ροβούστην.

— Τί ἔχεις, καλέ, καὶ τρέμεις, ἀγαπητὴ μου Μαριέτα; τῆς εἶπε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ νεανία, τὸ ἐσπερινὸν ψῦχος ἔσως.

— Ὄχι, Μαριέτα, δὲν εἶναι τὸ ἐσπερινὸν ψῦχος, διότι τὸ πρόσωπόν σου ἐσκυθρώπησε διαμιάς.

— Ἔχεις δίκαιον, Ἰάκωβε· ἀνεξήγητος λύπη μ' ἐκυρίευσεν αἰφνης. Ὑποχωροῦσα εἰς προαίσημα τὸ ὁποῖον οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω εἰς τί ν' ἀποδώσω, ἠσθάνθην ἀφανιζόμενα τὰ ὄνειρα ὅλα τῆς εὐτυχίας μου, καθὼς τὰ πρὸ ὀλίγου καταπλέγοντα τὸν ὀρίζοντα λαμπρὰ ταῦτα χρώματα, τῶν ὁποίων τῶρα μόλις διακρίνομεν τὰ ἴχνη.

Ἐπῆλθε τότε στιγμὴ σιωπῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νεανία ἐπανελάβεν·

— Ἰάκωβε, εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ οἰκία τῆς ἐξοχῆς ὅπου μέλλεις νὰ τελειώσῃς τὴν τοιοχογραφίαν;

— Εἰς τὸν δημόσιον Ἐπίτροπον Ματαδαίου.

— Ἀλλ' ὁ Ματαδαῖος οὗτος δὲν εἶναι φίλος τοῦ Φραγκίσκου Ἀζολίνου;

— Βεβαίωτατα, ἀγαπητὴ μου Μαριέτα· κατὰ σύστασιν μάλιστα τοῦ κυρίου Ἀζολίνου, κριτοῦ ἀξιολόγου εἰς τὰ τῆς ζωγραφικῆς, ὁ κύριος Ματαδαῖος ἐδῶκεν εἰς ἐμέ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

— Ὁ κύριος Ματαδαῖος τόσον πολὺ βιάζεται διὰ τὴν ζωγραφίαν ταύτην, ὥστε δὲν ἠμπορεῖς ν' ἀναβάλῃς τὴν ἐκτέλεσίν της μετὰ τὸν γάμον μας;

— Ἀδύνατον, Μαριέτα, διότι, πρὶν παρῆλθῃ μῆνα, ὁ κύριος Φραγκίσκος Ἀζολίνος νυμφεύεται τὴν κυρίαν Στανίαν Ζαλέτην, καὶ ἅμα νυμφευθοῦν, θὰ πηγαίνουν νὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κυρίου Ματαδαίου· πρέπει λοιπὸν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ πολὺ, ἡ ζωγραφία νὰ ἦναι τελειωμένη. Εἰς τὴν ἀνάγκην μάλιστα ταύτην χρεωστῶ τῆλ προτίμησίν μου κατὰ τῶν ἀντιζήλων μου, διότι ὁ κύριος Ἀζολίνος εὐ-

μέθῃ ἐνόησε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ταχύτητα τῆς ἐργασίας μου.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπει νὰ πιστεύσω ὅσα λείγονται περὶ τοῦ συνοικιστοῦ τούτου, εἶπεν ἡ Μαριέτα· ἀλλὰ βεβαίωτον ὅτι, ἀφοῦ ἀπεφασίσθη, ἡ κυρία Ζαλέτη ἐκυριεύθη ἀπὸ βαθυτάτην μελαγχολίαν. Θέλουν ὅτι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της ἔτρεφεν ἔρωτα ἄλλον, ὅτι ἔμαθε τοῦτο παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ὁ Φραγκίσκος Ἀζολίνος, καὶ ὅτι, ἀκούων μόνον τὰς συμβουλὰς ἀδυσωπήτου ἰδιοτελείας, καταπατεῖ πᾶσαν ἀροφροσύνην καὶ πᾶσαν φιλάνθρωπίαν, καὶ θυσιάζει τὴν πτωχὴν νεανίαν εἰς τὴν κατατρώγουσαν αὐτὸν φιλοπλουτίαν.

— Λέγονται τόσα περὶ τοῦ κυρίου Ἀζολίνου, ἀπεκρίθη χαμογελῶν ὁ Ροβούστης, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ μὴ πιστεύω τίποτε.

— Ἴσως ἔχω ἄδικον, ἐπανελάβεν ἡ Μαριέτα, πλὴν, τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ συμμερισθῶ τὸ γενικὸν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου αἰσθημα· τὰ ἀπλοῦσερα τῶν πραγμάτων, ἅμα ἀναμιχθῆ τ' ὄνομά του, μοῦ ἐμπνέουν ἀκουσίαν φρίκην καὶ . . . ἀκουε, Ἰάκωβε, ἂν θέλῃς νὰ μὲ πιστεύσῃς, μὴ πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κυρίου Ματαδαίου, ἀλλὰ μείνε εἰς τὴν Βενετίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μας.

— Καλέ, τί λέγεις, Μαριέτα; ἀνέκραξεν ὁ Τιντορέτος. Πῶς! γνωρίζεις τοὺς λόγους τῆς ἀντιπαθείας τὴν ὁποίαν τρέφει κατὰ τοῦ ἐπαγγέλματός μου ὁ πατὴρ σου, εὐκαιρία παρουσιάζεται εἰς ἐμέ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ ζωγραφικὴ ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον, ὄχι μόνον εἰς τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην μὲ συμβουλεύεις νὰ τὴν ἀποποιηθῶ δι' ἀπλοῦν προαίσημα, παντελῶς ἀδικαιολόγητον;

Καὶ, ταῦτα εἰπόντος, ἐσιώπησαν ἀμφότεροι, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Μαριέτας ἐξεφράζεν ἀντυχίαν καὶ δισταγμὸν, ὡς ἐτοιμαζομένης νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Ἰάκωβον μυστήριον μέγαν. Ἐν τούτοις, μετὰ πάλιν ἐσωτερικὴν ἰσχυράν, ὡς αἰσχυνηθεῖσα διὰ τοὺς κυριεύοντας αὐτὴν διαλογισμοὺς, ἀνέκραξεν αἰφνης·

— Ἀλήθειαν λέγεις, Ἰάκωβε· ἀνοησία εἶναι νὰ ὑποκώπυαμεν εἰς νηπιακὰς πλάνας· πηγαίνε λοιπὸν, πλὴν τάχυνε νὰ τελειώσῃς τὴν τοιοχογραφίαν σου, καὶ μὴ λησμονῆς ποτὲ ὅτι ἔχεις ἰδῶ ἄνθρωπον ἀριμοῦντα τὰς ὥρας ὅσας εὐρίσκεσαι μακρὰν τῆς Βενετίας.

Ὁ ζωγράφος ἐσηκώθη, ἐφίλησε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος, καὶ ἔφυγε συνοδευθεὶς παρ' αὐτῆς ἕως τὸ κατώφλιον.

Ἦσαν ἐκεῖ τὸν κύριον Μαλατέσταν, ὅστις, τὴν στιγμὴν τοιοῦτου μακροῦ χωρισμοῦ, δὲν ἐνόμισε πρέπει νὰ παραῖξῃ διὰ τῆς περυσίας του τὴν γλυκύτητα τῆς ἰδιαιτέρας των συνετελεύθως. Ὁ πλοῦσιος ἔμπορος ἦτον μικρὸς τὸ ἀνάστημα, παχὺς, στοργώλος, αἱματώδης, ζωηρὸς τὸ βλέμμα, πρόσχαρις τὴν μορφήν, τιμῶν τὰ χρήματα μόνον διὰ τὰς ὁποίας προμηθεύουσι ὕλικας ἀπολαύσεις, ἀπολαύσεις τὰς ὁποίας ἰδιαζόντως ἐσπούδασε, καὶ χωρὶς τῶν ὁποίων καταδίκην ἐνόμιζε τὴν ζωὴν. Ἰδοὺ διατὶ ἰδίσαζε κατ' ἀρχὰς τόσον νὰ δεχθῆ ὡς γαμβρὸν του τὸν Ἰάκωβον Ροβούστην, καὶ διατὶ ἀκολούθως τὸν ἠγάπησε τόσον. Ὁ δημόσιος Ἐπίτροπος Ματαδαῖος ἐμελλε νὰ πληρώσῃ τριακόσια φλωρία τὴν ἐργασίαν τοῦ Τιντορέτου.

Ἐσφιγξὲ λοιπὸν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ ζωγράφου, ἔπειχθη εἰς αὐτὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐπιστροφήν, καὶ τὸν συνοδεῦσε μάλιστα μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οδοῦ, ἐνῶ ἡ Μαριέτα εἰσάρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ν' ἀφήσῃ νὰ τρέξουν ἐν ἀνέσει τὰ δάκρυά της, τὰ ὁποῖα εἶχε κρατήσει παρόντος τοῦ Ἰάκωβου.

Μόλις ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἰς τὸν κῆπον, εἶδεν αἰφνης ἐνώπιόν της ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ φρίττουσα.

— Ὁ κύριος Ἀζολίνος! ἀνέκραξεν ἡ νεανία ἔντρομος.

— Ναί, ὠραία Μαριέτα, ἀπεκρίθη ὁ πατρίκιος μὲ ἀπαίσιον ἡμερότητα· ὁ κύριος Ἀζολίνος, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμεῖ τὴν τιμὴν νὰ γείνη δούλός σου, καὶ, μολονότι ἐπιμόνως ἀπεποιήθη νὰ δεχθῆς τὴν λατρείαν σου, ποσῶς δὲν ἀπνύησε, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἔρωσ τοῦ ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ὁποίας εἶναι ἄξιος.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεανία ἀξιοπρεπῶς ἀνορθωθείσα.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, ἐπανελάβεν ἀπαθῶς πάντοτε ὁ Ἀζολίνος· πολὺ καλὰ, κυρία, θὰ προσπαθήσω νὰ γείνω καταληπτός. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σὲ εἶδα πρῶτην φορὰν, πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν, μ' ἐβλεπες ἀδιακόπως ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη σου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς διώρυγας, παντοῦ· μὲ ὄλας σου τὰς προφυλάξεις, ἀπειράκις ἔλαχα εὐκαιρίαν νὰ σὲ πλησιάσω, νὰ σοῦ λαλήσω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, καὶ, μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης σὲ πύρρα ἀδυσώπητον. Τὸ λοιπὸν, κυρία, ἔρχομαι νὰ σοῦ φανερώσω ὅτι ἡ καταδίκην τὴν ὁποίαν ὑποφέρω εἶναι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου, ὅτι ἀπεφάσισα ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὰς περιφρονήσεις σου, ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο τὸ καταπλέγον· μὲ ἀκαταπαύτως, καὶ ὅτι, πρὶν παρῆλθῃ μῆνα, θὰ γείνης ἐρωμένη μου.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀζολίνου, τὸ πρόσωπον τῆς Μαριέτας ἐκοκίνισεν ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν· ἔπειτα, μεταβαίνουσα δικαιοῦς ἀπὸ τὴν ὀργὴν εἰς τὴν γαλήνην ἐξευτελιστικῆς περιφρονήσεως, μὲ φωνὴν βραδείαν καὶ ἔντονον εἶπε·

— Κύριε Ἀζολίνε, ἀπὸ τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐμπνέει ὁ χαρακτήρ σου, μέχρι τοῦ αἰσθηματός τοῦ ὁποῖον μοῦ ζητεῖς, ὑπάρχει τόση ἀπόστασις ὅση ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

— Μὲ μισεῖς! εἶπεν ὁ Ἀζολίνος.

— Ὡ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Μαριέτα μὲ τόνον εἰς ἄκρον περιφρονητικόν, δὲν ἔχω τόσην περὶ σοῦ ὑπόληψιν, ὥστε νὰ σὲ τιμῆσω μὲ μῖσος.

— Καταλαμβάνω, ἐπανελάβεν ὁ Ἀζολίνος, ἡ ἀπόστασις εἶναι ἀμετρος τῷ ὄντι, ἀλλὰ τόσῳ καλῆτερα ἂν σταθῶ ἄξιος νὰ τὴν περάσω, καὶ, πρὶν παρῆλθῃ μῆνα, σοῦ τὸ ἐπαναλέγω, τοῦτο θὰ γείνη.

— Εἰς τὴν βίαν εἶσαι συνετισμένος, τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι, κύριε, διότι ἔχω υπερασπιστὴν τὸν πατέρα μου, χαίροντα τὴν ὑπόληψιν ὅλης τῆς Βενετίας, καὶ τὸν Ἰάκωβον Ροβούστην, ὅστις θὰ εὕρῃ προστατὰς μεταξύ τῶν πατρικίων.

— Δὲν θὰ μεταχειρισθῶ κλιμῖαν βίαν ἐναντίον σου, κυρία· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ φανῆς τέλος πάντων ἐνώσιος εἰς τὸν ἔρωτά μου, ταῦτο θὰ γείνη μὲ τὴν πλήρη συγκαταθέσιν σου, σοῦ δίδω περὶ τούτου τὸν

λόγον μου. Ααλεις περι του πατρος σου, επροσθεσε με αλλοκοτον μειδιαμα, περι τουτου δεν φροντιζω ποσω. Οσα δια τον Τιντορετον, εγω ειμαι οστις εφροντισα να τον απομακρυνω θα επιστρεψω αργοτερα, το ελπίζω, και, εις περιστασιον εναντιαν, θα λάβω πρόνοιαν ώστε να μην ενοχληθω παρ' αυτου.

Η Μαριέτα εμελλε ν' αποκριθῃ, όταν κραυγή οξεια προσεβαλε την ακοήν της και αντήχησεν εις την καρδιάν της.

— Θεέ μου! ανέκραξε, ποίαν κραυγήν ηκουσα!

— Βλεπόμεθα, ωρία Μαριέτα, της ειπεν ο Αζολινος προσκυων αυτην με ειρωνειαν απαίσιον.

Και απεμακρυνθη, αφίνων αυτην εντρομον.

Και δευτέρα κραυγή ηκούσθη, και τότε η Μαριέτα εκτύπησε το μέτωπόν της, και ωρμησεν εξω φρενών εις τα ενδοτερα της οικίας.

B.

Ητον λαμπρά ημέρα θέρος, όταν από πρωίας στρατιώται τινες ετραγαν και επιναν εντός ποταπού ξενοδοχείου, ολίγα μίλλια απέχοντος της Βενετίας. Τα ποτήρια εγύριζαν πρό μιας ώρας, ο κύριος οίνος ειχε ζαλλσει τας κεφαλάς, και τα πολεμικά τραγούδια, με μανιωδή οιστρον εκφωνούμενα, εμαρτύρουν ακούοντως την διαπασών εις την όποίαν ειχαν αναβῆ τα πνεύματα. Ο επιτηδειότερος τραγουδιστής της συνοδίας ετελειόσε μιαν των στρωφών εγειρουσαν γενικας ευφημίας, όταν ανθρωπος τις εισηλθεν αποτόμως εις το ξενοδοχείον, και, με δυσαρέσκεια πολλήν του τραγουδιστού, εσυγκέντρωσε διαμιαις επάνω του την προσοχήν όλων.

Ο νεωστὶ ἐλθὼν ἦτον ἄνθρωπος μέσου ἀναστήματος, στρογγύλος τὸς ὤμους, καὶ κορδωμένος ὡς μνημεῖον ἐπὶ δύο σκελῶν, κυρτωμένων ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ πρῶτον τὸ ὅποιον εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ στολίσῃ τὸν πλατὺν πῖλόν του, ἦτον παραδόξως πῶς μαραμμένον καὶ μαδαρόν, τὸ ἐνδυμὰ του ἔφερεν εἰς διάφορα μέρη ἀλλοκότους κηλίδας, τὰ εὐρύχωρα ὑποδήματά του ἐζάρωναν εἰς τρόπον γελοῖον· ἀλλ' ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ γελάσῃ διὰ τὴν κωμικὴν ταύτην ἐνδυμασίαν του, θὰ ἐμποδιζέτο διαμιαις ἐμπροσθεν τῆς μορφῆς τοῦ φοροῦντος αὐτήν. Ἰπῆρχε τι εἰς τὴν χαλκοπρόσωπον ταύτην μορφήν, τὴν ὅποιαν πλατὺς καὶ πυρρὸς μύσταξ ἐστόλιζε, καὶ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἀτενέες καὶ προκλητικὸν ἐβλόποντες ἐφώτιζαν, παγόνον εἰς τὰ χεῖλη τὸν γέλωτα· ἡ δὲ μυώδης χεὶρ του, διασιζομένη ἀπὸ παχέας φλέβας, ἐφαίνετο πλασμένη νὰ κινήθῃ θυμασίσως τὴν κρεμαμένην εἰς τὴν πλευράν του βαρεῖαν σπάθην.

— Per Bacco! ανέκραξε στραφείς πρὸς τοὺς στρατιώτας, ἡ καλὴ μου τύχη μοῦ στέλλει σήμερον εὐχάριστον συντροφίαν. Μὰ τὴν πίσιν μοο, παλληκάρια, ἐπιθυμῶ νὰ συνευθυμήσω μαζί σας, ἂν δὲν ἔχετε τι ν' ἀντιτείνετε.

Και, ὡς ἄνθρωπος ὀλίγον συνειθισμένος εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀρνήσεως, ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν στρατιωτῶν χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ ἀπόκρισιν. Τὸ θάρρος τοῦτο δὲν ἔτυχε θεθαίως γενικῆς ἐπιδοκιμασίας· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ προσβάλλῃ τὴν φιλοτι-

μίαν τοῦ νέου τούτου συνδαιτυμόνος, καὶ ὅλοι ὑπεκρίθησαν ὅτι δέχονται φιλοφρόνως τὴν πρότασιν του.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ἀναπαύμενος εἰς τὴν ἔδραν του, ἐπειδὴ δὲν ἀρμόζει νὰ συμπῆν τις με' ἄλλους χωρὶς νὰ φανερώσῃ τ' ὄνομά του, σὰς λέγω ὅτι ὀνομάζομαι Καῖσαρ Μαράτος, ὅτι ἐταξείδευσα πολὺ, ὅτι ἐπέρασά παντοῦ ὡς καλὸς διάβολος, καὶ ὅτι, εἰς τὰς πολυαριθμοὺς πόλεις τὰς ὁποίας ἐπεσεκέρηθην, ἐχθρόν μου κανένα δὲν ἄφησα.

— Σημεῖον ἀγαθοῦ χαρακτήρος, εἶπεν εἰς τῶν στρατιωτῶν.

— Διόλου σημεῖον ἀγαθοῦ ξίφους. Οἱ ἀνόητοι μόνον εἶναι χωρὶς ἐχθροὺς, καὶ μόνον οἱ ἀνανδροὶ τοὺς ἀφίνουν νὰ ζοῦν.

Τὸ γνωμικὸν τοῦτο ῥίψας εἰς τὸ μέσον, ὁ κύριος Μαράτος ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχον με' βροντωδῆ φωνῇ, καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρῃ οἶνον· ὁ δὲ ξενοδόχος προθύμως ὑπήκουσε.

Και οὕτως ἤρχισαν πάλιν νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγουδοῦν εὐθυμότερα.

Ὅταν ἐζαλίσθη ὀλίγον ἡ κεφαλὴ του, ὁ κύριος Μαράτος ἠσθάνθη ἐντός αὐτοῦ ἀναβράζουσαν τὴν πρὸς τὰς ἔριδας ῥοπήν του, ἣτις ἀπετέλει τὴν βάση τοῦ χαρακτήρος του. Παρατήρησε τότε ἀνθρωπὸν τινα προγευόμενον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου, χωρὶς παντάπασιν νὰ προσέξῃ εἰς τὰ γινόμενα ὀλόγουρά του. Ἦτον οὗτος νέος εἰκοσιδύο περιπου ἐτῶν· τὸ ἰλαρόν του μέτωπον, οἱ κατάμαυροι καὶ τολμηροὶ ὀφθαλμοὶ του, ἡ ἀδόλος φυσιογνωμονία του ἐφανέροναν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἐμπιστοσύνην, τὴν ὅποιαν ἡ νεότης πορίζεται καὶ ἀπὸ τὸ ὑπερβάλλον συγχρόνως αἰσθημα τῶν δυνάμεών της, καὶ ἀπὸ τὴν ἐντελῆ ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων τοῦ βίου. Ὁ Μαράτος ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα πληρὲς φθόνου καὶ μίσους· ἡ εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ νέου τούτου ζωγραφουμένη ψυχικὴ εὐγένεια τὸν προσέβαλλε, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὸ κυριεῖον αὐτὸν ποταπὸν αἰσθημα.

Ἐσπώθη, ἔνευσε εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι ἐμελλε νὰ τοὺς διασκεδάσῃ με' σκηνὴν ἀξιοθέατον, καὶ, πλησιάζων τὸν νέον ἐκείνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐπροσλήθησε τρις με' εἰρωνικὴν φιλοφροσύνην, εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Ἀρχοντόπουλόν μου, εἶσαι ὁ μόνος ἐδῶ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ δὲν ἠκούσθη, καὶ ἡ συνοδία ἐπιθυμεῖ νὰ θαυμάσῃ τὴν μουσικὴν σου ἱκανότητα. Νέος Ἀδωνις, ὁποῖος εἶσαι, πρέπει νὰ ἐτραγουδήσῃς ὑπὸ πολλὰ παράθυρα τὴν νύκτα, ὅθεν θὰ εὐχαριστηθῶμεν μεγάλως νὰ σε ἀκούσωμεν.

Ὁ νέος ἐκείνος ἐκύτταξε μιαν στιγμὴν τὸν Μαράτον, ἐπειτα, χωρὶς διόλου νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐπεράχθη οὔτε διὰ τὴν πρόσκλησιν, οὔτε διὰ τὸ ὕφος με' τὸ ὅποιον ἔγεινε, ἀπεκρίθη·

— Λυποῦμαι, κύριέ μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σ' εὐχαριστήσω· πλὴν δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ τραγουδήσω ἀπὸ τὴν στιγμὴν.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ Μαράτος, ἐπειδὴ οἱ λάφυργές μας εἶναι περισσότερον τοῦ ἐδικοῦ σου διψασμένοι, θὰ τὸ εὖρης δίκαιον, εἶμαι βέβαιος, νὰ πῶμεν τὸν ἀξιόλογον τούτον οἶνον τῆς Χίου, ὅστις ἔχει τόσον καλὴν θεωρίαν.

Καὶ, λαβὼν τὴν ἐμπροσθεν τοῦ νέου εὐρισκομένην

φιάλην, ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὴν θέσιν του, καὶ καθύσας ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

Οἱ στρατιώται τὸν ἐμιμήθησαν, καὶ ἡ φιάλη ἐκυκλοφόρησε περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ νέος ἐβλεπε τὴν σκηνὴν ταύτην χωρὶς ποσῶς νὰ παραχθῇ.

— Μὰ τὸν Χριστόν! ἀρχοντόπουλον, ἀνέκραξεν ὁ Μαράτος, σὲ συγχάρω εὐλικρινῶς· εἶσαι θαυμαστός ἄνθρωπος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλῶν οἴνων. Εἰς τὴν τιμὴν μου, λυποῦμαι ὅτι δὲν ἐξήτησες δύο φιάλας ἀντὶ μιᾶς.

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ ἔκραξε τὸν ξενοδόχον.

— Καὶ ἄλλην μιαν φιάλην χιακοῦ οἴνου.

Ὁ ξενοδόχος ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, όταν ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ πρόσωπον νέον εἰσηλθεν εἰς τὴν σκηνὴν.

Ἄξιοπρεπῆς ἦτον ἡ μορφή του καὶ τὸ ἐνδυμὰ του κομψόν. Ὁ ξενοδόχος ἔδραμε ταπεινῶς νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη, δὲν χρειάζομαι τίποτε καὶ διάζομαι νὰ επιστρέψω εἰς Βενετίαν, ἀφόπου ἀνεχώρησα πρὸ ἐνὸς μηνός. Ἐμεῖλα ἐδῶ νὰ σε παρακαλέσω νὰ σοιθῆς τὸν ἵππον μου ὅστις ἔπυσε εἰς τὴν θύραν σου, καὶ νὰ διατάξῃς νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν κατοικίαν μου τὰ ἐπιπλά.

— Ἄφες ὄλην τὴν φροντίδα ταύτην εἰς ἐμὲ, κύριέ μου· καὶ κατὰ τὸν ζῆλον καὶ κατὰ τὴν νοημοσύνην, ἢ μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ Ζάχος δὲν ἔχει ὁμοῖον. Σοὺ φέρω τὰ πράγματά σου μόνος μου.

— Πολὺ καλὰ, κατεικῶ εἰς τὴν προκυμαίαν τῶν Σκλαβούνων, καὶ ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Τιντορέτος.

— Πῶς! ανέκραξεν ὁ ξενοδόχος ἐκθαμβός· ὁ ἐνδοξος Τιντορέτος . . .

— Ἰγίαινε, κύριε Ζάχε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος διακόπτων τὰς εὐφημίας τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός.

Καὶ ἐξελθὼν ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόφερε τ' ὄνομά του, ὁ Καῖσαρ Μαράτος ἀνύψωσεν ἐκπεπληγμένος τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐκύτταξε προσεκτικῶς, ἐπειτα, ἐβγάζων σημειωτάριον ἀπὸ τὸν κόλπον του, ἔγραψε τ' ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν του.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ ἀγροίκως χλευασθεὶς παρὰ τοῦ Μαράτου, εἶδει τὴν αὐτὴν ἐκπληξὴν ἀκούσας τ' ὄνομα τοῦ Τιντορέτου, τὸν παρετήρησε με' προσοχήν ὡς ὁ Μαράτος, καὶ ὡς ἐκεῖνος ἔγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του τ' ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ζωγράφου.

Ἀναχωρησάντος τοῦ ζωγράφου, ὁ ξενοδόχος ἔφερε τὴν ζητηθεῖσαν φιάλην.

Ὁ Μαράτος, σκηθεὶς, ἐπλησίασε νὰ τὴν λάβῃ, καθὼς τὴν πρῶτην.

— Μιαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ νέος, διὰ σὲ ἔφερα τὴν φιάλην ταύτην· εἶναι λοιπὸν ἐδική σου, ἀλλὰ πρῶτον συγχώρησέ με νὰ σοὺ σφίξω τὴν χεῖρα, καὶ νὰ σοὺ ἀποδείξω πόσον σοὺ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν οικειότητα με' τὴν ὅποιαν ἠθέλησες νὰ με' τιμήσῃς.

— Ἴδου ἡ χεὶρ μου, εἶπεν ὁ Μαράτος με' φωνὴν θαυμάσιας περιφρονησεως. (Ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΞ Η ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ, ΟΝΕΙΡΟΝ,

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΡΙΧΤΕΡ.

Ἦτο μεσονύκτιον! . . . καὶ νέον ἔτος ἐλάμβανε τὴν ἀρχὴν του. Ὁρθιος, παρὰ τὸ παράθυρον αὐτοῦ, γέρων τις πολὺς, ἤγειρε πρὸς τὸν λάμποντα καὶ ἀκίνητον τοῦ σφαιρώματος θόλον καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐλέμμα ἀπελπισίας καὶ ὀδύνης ἐμπλεον. Οὐδεὶς θνητὸς, ὡς αὐτὸν, ὑπὸ πλείονος κατείχετο λύπης καὶ ἀπελπισίας, διότι παρ' αὐτῷ ἦν ἀνεωγμένος ὁ ἐκ τοῦ παγετοῦ τοῦ γήρατος καλυπτόμενος τάφος του, ἡ δὲ χλόη τῆς νεότητος ἀπεμαράνθη. Ἐκ τῶν θησαυρῶν καὶ ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς του οὐδὲν ἄλλο παρέμενε εἰς αὐτόν, ἡ πλάναι, ἀμαρτήματα, ἀσθένεια, σῶμα γεγηρακὸς, καρδία μαρναθεῖσα καὶ πικρίαν καὶ δηλητήριον πεποτισμένη, καὶ γῆρας κύπτον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συνεϊδότης. Κατὰ τὰς πενήθιμους ταύτας στιγμάς, αἱ πανευδαίμονες τῆς νεότητος αὐτοῦ ἡμέραι παρεστάθησαν ὡς φάσματα ἀπατηλὰ ὑπενθυμίζοντα αὐτῷ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην πρωίαν, καθ' ἣν ὁ πατήρ του, ὀδηγήσας αὐτόν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, τὸν ἐγκατέλιπε παρὰ τὴν εἴσοδον δύο ἀτραπῶν, ὧν ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀρετῆς, πρὸς μεμακρυσμένην καὶ γαλήνιον ὀδηγούσα χώραν, ὑπ' ἀγγέλων κατοικοῦμένην, καὶ ὑπὸ χαρμοσύνου χλόης καλυπτομένην. Ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἶναι ὁδὸς τοῦ σκότους, ἡ σύντομος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀνομίας ἀτραπὸς ἣτις βυθίζεται μετ' ὀλίγον ἐντὸς σπηλαίου σκοτεινοῦ, ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὁποίου ἀποσταζει δηλητήριον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀντηχοῦσι τὰ συρίγματα εἰδεχθῶν ὄφρων. Ἡ ὁρμὴ τῆς νεότητος καὶ ἡ ἀσυνεσία σύρουσιν αὐτόν πρὸς τὴν ὀλέθριον ἐκείνην ὁδόν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ὄφεις τυλίσσονται περὶ τὸ στήθος του, καὶ δηλητήριον ὀξύ πέπτει κατὰ σταγόνας ἐπὶ τῆς γλώσσης του. Καὶ ἀναγνωρίζει τότε τὴν ἀβυσσον εἰς ἣν παρεσύρθη. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ, με' καρδίαν ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης κατασπαρτατομένην, ἐγείρει τότε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀναβοᾷ κλαίων· ὦ Θεέ μου! ἀπόδος μοι τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός μου! ὦ πάτερ μου! ἐπανοδήγησόν με πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν δύο ἐκείνων ἀτραπῶν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι, σοὶ ὀμνῶ ὅτι θέλω κάμει φρονιμωτέραν τὴν ἐκλογὴν.

Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ὁ πατήρ καὶ ἡ νεότης παρήλθον. Καὶ βλέπων φασφορεῖους ἀτμίδας κινουμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐλῶν καὶ σβυομένας εἰς τὸ κοιμητήριο «ἰδοὺ αἱ ἡμέραι τῆς παραφροσύνης μου», εἶπεν. Καὶ βλέπων ἀστέρα τινα ἀποσπώμενον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λάμποντα πρὸς στιγμὴν κατὰ τὴν πτώσιν του καὶ σβυνομένου ἐπειτα ἐντὸς τοῦ ὄριζοντος, «ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου», ανέκραξεν. Καὶ ἡ καρδία του ἔσταζεν αἷμα, καὶ ὁ ὄφς τῆς μετανοίας κατεσπάρρατε τὸ στήθος αὐτοῦ, βυθίζων τὸ ἰσθμόν βέλος εἰς τὸ βάθος τῶν αἰμοσταγῶν του πληγῶν.

Ἐν τῇ ταραχῇ τῆς φαντασίας του νομίζει ὅτι βλέπει νυκτοβάτας ἐπὶ στεγῶν περιπλανομένου καὶ ἀνεμόμυλον στρεφόμενον καὶ ἔτοιμον νὰ τὸν κατασυντρίψῃ πρὸς τὸ βάθος δὲ ἡμιανόικτου τινος νεκροκραββάτου διακρίνει φάντασμα τι μονῆρες, ἀπαίσιον φάντασμα, προσλαμβάνον ἀναιπεσθίτως τοὺς χαρακτήρας αὐτοῦ, καὶ μυρία σκέψεις τρομεραὶ καταδαρύνουσι τὴν ψυχὴν του. Αἴφνης ὁ χαρμόσυνος τῶν κωδῶνων ἦχος, τῶν ἀσπαζομένων τὴν αὐγὴν τοῦ νέου ἔτους, δονεῖ εἰς τὰ πεφοβισμένα αὐτοῦ ὦτα, ὡς ἤχῳ μακρόθεν ἐρχομένης θρησκευτικῆς μελωδίας. Τότε γλυκυτέρα τις συγμένησι εἰσθθεῖ εἰς τὴν καρδίαν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του διατρέχουν τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνοιγόμενον ἀπειρον ὀρίζοντα καὶ φέρονται ἤδη εὐφρόσυτοι ἐπὶ τῆς εὐρείας ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Διανοούμενος δὲ τοὺς φίλους, τῆς νεότητός του, ὅστις εὐτυχέστεροι καὶ ἐναρετώτεροι αὐτοῦ, ἐγένοντο πατέρες εὐτυχῶν τέκνων, ἄνθρωποι ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενοι, ἀναδοῶ· καὶ ἐγὼ ἐπίσης, φίλοι ἐναρετοὶ, ἠδυνάμην, ἔαν ἤθελον νὰ διαβῶ, ὡς ὑμᾶς, μετὰ καρδίας ἀγνῆς καὶ ἡσύχου καὶ ἀνευ τύψεως συνειδότης.

Ἰπὸ τῶν πενθίμων τῆς νεότητός του ἀναμνήσεων παραττόμενος, νομίζει ὅτι ἐλέπει τὸ φάσμα τὸ λαβὸν κατ' ὀλίγον τοὺς χαρακτήρας αὐτοῦ, ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκροκραββάτου. Μετ' ὀλίγον τὸ φάσμα τοῦτο λαμβάνει τῷ ὄντι ἐνώπιον αὐτοῦ μορφήν ἀνθρωπίνην, ἣτις ἐμψυχοῦται, καὶ μεταβάλλεται εἰς νέον, νέον ὅστις εἶναι αὐτός.

Ὁ δύστηνος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ τοιοῦτον θεῆμα, καλύπτει διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ πρόσωπόν του, χύμων χεμαῖρους θερμῶν δακρῶνων ἐντός τῆς χιόνης χανομένων. Ἐστερημένος πάσης παρηγορίας, ὑποκώπτων εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀθυμίας του, μόλις δύναται ν' ἀφήσῃ ἀσθενεῖς τινὰς στεναγμούς.

Ἐπάνελθε, ἔλεγεν οὗτος, ἐσθθεσμένη φωνῇ, ἐπάνελθε, ὦ νεότης! ἐπάνελθε...

Καὶ ἡ νεότης ἐπανερχεται· διότι τὸ γῆρας καὶ οἱ τρόμοι ἦσαν ἀπλαῖ ὄνειρώξεις. Ἦτον ἤδη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας. Ἀλλὰ μόναι αἱ πλάναι δὲν ἦσαν ὄνειρον. Ἡὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὅτι, νέος ἔτι ὢν, ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀπαίσιον τοῦ ἀμαρτήματος ἀτραπὸν, καὶ ν' ἀκολουθῆσιν τὴν ὁδὸν τοῦ φωτός, καὶ τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁδηγούσαν εἰς τὰς εὐδαίμονας ἐκείνας χώρας, εἰς ἃς ἡ ἀφθονία καὶ ἡ εὐτυχία ἐπικρατοῦσι διηνεκῶς.

Μιμήθητι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, νέε, ὅστις, ὡς αὐτὸν, εὐρίσκεισαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης. Τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνειρον ἔστι τοῦ λοιποῦ ὁ δικαστῆς σου, διότι ἂν ἡμέραν τινα ἀναγκασθῆς νὰ φωνάζῃς στενάζων· «Ἐπάνελθε, μακαρία νεότης! ἐπάνελθε...» μάτην, διότι αὐτὴ δὲν ἐπανερχεται πλέον. Α. Ι.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Αἱ κορυφαὶ τοῦ Ἰμητοῦ καλύπτονται ἀπὸ πυκνὰ καὶ λευκόφαια νέφη. Ὁ λαμπρὸς ἥλιος τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ ὀμιχλώδης κάλυμμα εἶναι περιβεβλημένος καὶ συχνὰ ἀστραπαὶ διαυγάζουσαι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος καὶ βρονταὶ παταγοῦσαι προμηνύουσι χειμῶνας καὶ τρικυμίας.

Διὰ τὴν οἱ χειμῶνες οὗτοι καὶ αἱ τρικυμίας εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν προσφιλῆ γῆν, δὲν εἶναι πλέον αὐτῇ ἡ χώρα τῶν ἀνθῶν καὶ τοῦ ζεφύρου, τῆς ἀργυροχρόου ἐλαίας καὶ τῶν χρυσῶν κισσῶν; τὸν φαινὸν Ὀλυμπον τῆς Ἑλλάδος μὴ διεδέχθη ὁ χιονώδης καὶ κελαϊνεφῆς οὐρανὸς τοῦ Ὀσσιανοῦ;

Ἡ κοιλάς τοῦ τερποῦ καὶ ἰλαροῦ Ἰλυσσοῦ εἶναι ἡ ὀμιχλώδης κοιλάς τῆς Κόνιας καὶ ὁ ποταμὸς αὐτὸς ὁ ἀφρώδης χεῖμαρος τοῦ Κολμάρ; αἱ τρομεραὶ καὶ μελανόφθαλμοι κόραϊ τοῦ Κηρισσοῦ καὶ τοῦ Εὐρώτα, — αἱ πολεμικαὶ καὶ ξηνοὶ παρθένοι τῆς Μορβέν;

Ὁ θρηνώδης Ὀσσιανὸς κρατεῖ τὴν γλυκεῖαν λύραν τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς Σαπφούς καὶ ἀντὶ τῶν ἠρώων τῆς Ἑλλάδος περιπλανῶνται εἰς τοὺς αἰθέρας αἱ σκυθρωπαὶ σκιαὶ τῶν ἠρώων τοῦ ἑάρτου τῆς Ἀρκτου, ὁ Φιγγάλ καὶ ὁ Ὀσκάρ.

Ἢ! πνεῖτε, πνεῖτε, χιμῶνες ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς τοῦ ἑαρος καὶ τοῦ φωτός, καὶ σὺ φύσις ἰλαρὰ πάντοτε ἐνδύθητι τὴν πένθιμον περιβολὴν σου. Τρικυμίας βοῖζετε ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ κυματίζετε τὸν πόντον.

Εἰς ψυχὰς μετὰ τοῦ ὄχρου φάσματος τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης συνοικούσας εἶναι ἀνιάρὰ ἡ διηνεκῆς αἰθρία καὶ γαλήνη. Ἀγαπῶσιν αὐταὶ τὴν βοὴν τῶν ἀνέμων, θρηνοῦντων ἀναμέσον τῶν φραγμένων καὶ τῶν καταξήρων δένδρων τοῦ χειμῶνος, καὶ, τέκνα τοῦ πόνου, εὐρίσκουσι τέρψιν ἀφρον εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτῶν γλώσσαν.

Διὰ τὴν δὲ περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ σου, ὦ φίλε; Ἐρώτησον τὸν ἄνεμον διὰ τὴν βοῆ καὶ τὴν τρικυμίας διὰ τὴν πνέει, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον μὴ ἐρώτα πόθεν ἡ θλίψις σου ἢ ἡ χαρὰ του. Ἴδου χθὲς ἄνεμος καὶ σκότος καὶ ὑετοῦ καταδράκται, καὶ σήμερον... σήμερον ἑαρινὴ ἀνέτειλεν ἡμέρα, ὅποιας δαψιλεύεται ὁ ἑλληνικὸς οὐρανὸς καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ τοῦ χειμῶνος. Σήμερον ὁ ἥλιος εἶναι θαλπερός, ἡ αὐρα ἠδύπους μειδιῶσα καὶ ἰλαρὰ ἡ φύσις ἐγὼ δὲ ἐνῷ χθὲς εὐφροσύνην ἠσθάνομην εἰς τὸ πένθιμον καὶ ἄγριον τῆς φύσεως, σήμερον ἀναγεννώμαι καὶ κλίνω πρηνῆς ἐνώπιον τοῦ φωτοδόλου Ἀπόλλωνος, καὶ ὡς παιδίον ἐξελθὸν πρὸς παιδιὰν, τρέχω εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀναβαίνω τοὺς λόφους, κατέρχομαι εἰς τὰς κοιλάδας, ἔμπλεος φαιδρότητος καὶ ζωῆς. Διαυγῇ καὶ κελαρίζοντα βεῖθρα κυλίει ὁ Ἰλυσσός, πρώτην φοράν ἴσως μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, καὶ εἰς τὰ ὕδατα αὐτοῦ πλύνουσι χωρικάτινες γυναῖκες καὶ ποίμνια προβάτων καὶ αἰγῶν βόσκουσι παρὰ τὰς ὄχθας του. Ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς φαίνεται ἐκτεινομένη ἐκεῖ κάτω ἡ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου, βαθυκύανος καὶ ἀκύμαντος καὶ συγχωμένη μετὰ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ, πέραν δὲ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ ὀρίζοντος ὑψοῦνται αἱ νῆσοι, αἱ χαρίεσαι ἀκταὶ καὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου καὶ αἱ χιονοκεπεῖς κορυφαὶ τοῦ Κιθαιρώνας.

Μοῦσαι ἑλληνίδες! τίς θέλει περιγράψῃ τὸ ποιητικὸν καὶ τὴν μαγείαν καὶ τὴν μεγαλειότητα ἅπασαν τοῦ ὀρίζοντος τούτου! Εἶναι ἄξιός τοῦ μεγάλου λαοῦ ὅστις πάλαι ποτὲ κατῴκει τὰς πεδιάδας, τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς θαλάσσιαις ταύτας.

Ἐγὼ ὁ πολλὰ περιπλανηθεὶς θεῶν μεγαλοπρεπεστέραν ταύτης κατώπτεισα ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἀ-

θωας! Ἐντρίψασα πολλὸν χρόνον εἰς τὰς ἡδύπαθεῖς τοῦ Βοσπόρου ἀκτὰς, καὶ ὅταν ἀνέτειλε τὸ ἄστρον τῆς ἑσπέρας εὐρέθη πολλὰκις ἀναπλέων μετὰ τὸ μονόκωπόν μου, τὰ διδύμοις παραλίας, ὡν ἐκάστη καμπῆ, ἕκαστον ἀκρωτήριο μεταλλάσει σκηνὰς καὶ νέας παρίστησι καλλονὰς εἰς τὸ ἐκθαμβὸν ὄμμα, καὶ ὁμοῖοι ἰστάμενος παρὰ τὰς ἀρχαίας καὶ σεπτὰς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς στῆλας, ἡ ἀναβαίνων τὴν Ἀκρόπολιν, μετ' ἠδονῆς ἀπλήστου περιβλέπω τοὺς ἑλληνικοὺς τούτους ὀρίζοντας.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἡ καρδία μου ψυχρανθεῖσα πρὸς πάντα ἐνθουσιασμόν καὶ πρὸς πᾶσαν ποίησιν, ἐφαιδρῶν ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιπόρην τῆς ἰλαρίας ἐκείνης φύσεως καὶ ἐνώπιόν μου εὐρύχωροι ἠνεψήθησαν ὀρίζοντες σκέψων καὶ ιδεῶν. Ἰπὸ τοὺς πόδας μου ἔχων τὸν Ἰλυσσόν, τὸν προσφιλῆ τοῦτον εἰς τὰς ἑλληνικὰς Μούσας ποταμὸν, καὶ τὸ ἀρχαῖον εἶδον, περὶξ δὲ τὸν Ἰμητόν ἐκτεινόμενον ὡς γίγαντά τινα τετρωμένον καὶ τοῦ Λυκείου τὰ ἐρείπια καὶ τὰς στῆλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ περαιτέρω τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τὸν Παρθενῶνα τῆς! ἀνεπόησα διὰ μιᾶς σύμπαντα τὸν ἀρχαῖον κόσμον, το μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς πολυεῖδεις αὐτῆς συμφορὰς καὶ περιπετείας...

Τίς ἐξ ὑμῶν, σὺζῶν ἐλάχιστον ἐνθουσιασμοῦ ζώπων εἰς τὴν καρδίαν σου, δὲν εὐρέθη πολλὰκις εἰς τὴν αὐτὴν ἔκστασιν, ὅχι μόνον πατῶν τὸ πλῆρες ἀναμνήσεων ἐδάφος τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν γωνίαν τῆς ἑλληνικῆς γῆς;

Καὶ ἔπειτα, τίς ἀπὸ τὰς περὶ ἀρχαιότητος ἀναμνήσεις ταύτας δὲν μετέβη φυσικῶς καὶ ἀνεπαισθητῶς εἰς τὰ παρόντα πράγματα; Ἀλλ' ἐνταῦθα... ἐνταῦθα πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ εὐχάριστα, πολλὰ δὲ καὶ τὰ λυπηρὰ. Ναί! πᾶσα ἐποχὴ ἔχει τὸν ἰδιῶζοντα αὐτῆς χαρακτήρα, ἀλλ' εἶναι ἐξαιρεσίς τις θλίβερά ὅταν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεως παρίστησι παρακμῆς καὶ ἐκπτώσεως συμπτώματα, ὅταν εἰς τὸ γλυκὺ ὄνομα τῆς πατρίδος μὲν ψυχρὰ ἡ καρδία σου, ὅταν σὲ κυριεύει ἐν μόνον πάθος, τὸ πάθος τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος καὶ ποσῶς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸ πῦρ δὲν ἀναφλέγει τὴν ψυχὴν σου!

Ἀλλ' ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς γλῶσσης βλέπεις θαινούσας μετὰ ἑλαφρὸν πόδα ἑλληνίδας γυναῖκας, παρθένοισιν εἶναι χαρίεσαι αἱ θυγατέρες αὐταὶ τῆς Ἑλλάδος· ἀρετὴν ἐκφράζει τὸ σεμνὸν ἦθος των, καὶ ἀγγίνοιαν πνέει τὸ μαῦρον καὶ ζωηρὸν ὄμμα των. Μετ' αὐτῶν συμβαδίζουσιν οἱ σύζυγοι, οἱ ἀδελφοὶ, οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν τὸ σοβαρὸν ἦθος τῶν δὲ τὸ ἀρχαῖόν κάλλος καὶ τὸ πνευματικὸν τῆς φυσιογνωμίας μετὰ παρηγοροῦσι καὶ μετ' ὑπόσχονται χρηστάς μέλλοντος ἐλπίδας.

Ὁ ζωηρὸς καὶ εὐφυὲς οὗτος λαὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρέλθῃ τὸν προορισμόν του! δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ δοξάσῃ καὶ πάλιν τὴν γῆν αὐτὴν, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε πᾶν ὅ,τι γενναῖον, ὅ,τι ἐνδοξόν, ὅ,τι μέγα. Ἀναπνέων, οὕτως εἰπεῖν, μετ' αὐτοῦ τοῦ ζωηροῦ αἵρος, τὰς ἐνδόξους ἐκείνας ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν ἀκαταπαύστως τὰς χώρας ταύτας τῆς παρελθούσης μεγαλειότητός του, θέλει ποτε ἀναφανῆ καὶ αὐτός.

Ὁ λαμπρὸς καιρὸς διαρκεῖ. Ἡ πρὸ τῶν ἀνακτόρων Πλατεία τοῦ Συντάγματος, ὅπου, κατὰ μεσημβρίαν,

παιανίζει καθ' ἑκάστην μουσικῇ, εἶναι πλήρης λαοῦ. Ἀλλὰ φέρεται τὰ κύματα αὐτοῦ μόνη ἡ ἑαρινὴ αἶθη εὐδία; Ὅχι! ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι κινεῖν πλέον ἰσχυρὸν καὶ ηἰρησποῦδατον. Γίνεται μεταβολὴ ὑπουργείου... (εἶχε ἐραδύνει, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ γίνῃ τοιαύτη!) Ὁ Ἕλληνας ἀγαπᾷ τοσοῦτον τὰς μεταβολὰς! Καὶ πάντες ἠτενισμένα ἔχοντες τὰ ὄμματά των εἰς τ' ἀνάκτορα καὶ περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης διαλεγόμενοι περιμένουσιν ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ... Ἄξιον εἶναι τῶντι νὰ περιεργασθῇ τις ἐνταῦθα τοῦ λαοῦ τούτου τὸ ἀγγίνοιον καὶ ἄστατον καὶ τὸ εὐμετάβλητον, ὡς ὁ οὐρανὸς του. Εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ λαὸς, ὁ συρρέων ἄλλοτε εἰς τὴν Πνύκα καὶ τὴν Ἀγορὰν καὶ ἐρωτῶν «εἰ γέγοναί τι καιρὸν;» καὶ ῥίπτων τῶρα μὲν μέλαινα ψῆφον κατὰ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Φωκίωνος καὶ τῷ Κλέονι ἀνδριάντας ἀνεγείρων, τῶρα δὲ καταγινώσκων προγραφὴν καὶ θάνατον κατὰ τῶν Κλεῶνων καὶ τῶν κατηγῶρων τοῦ Φωκίωνος καὶ τοῦ Σωκράτους.

Νεῖα κινήσις μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Δὲν κατωρθώθη ὑπουργικὴ μεταβολή... Ποῖον λοιπὸν γίνεται ἤδη ὑπουργεῖον; Ποῖον κόμμα θέλει ὑπερισχύσει, οἱ περὶ τὸν Ἰπέρβολον ἢ τὸν Νικίαν;... ὦ! πόσων ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες! πόσων οἱ ἀγῶνες, οἱ κόποι, τὰ τρεξίματα ἐματαιώθησαν!... Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον σχηματίζεται καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ, ὁ Ἀντιναύαρχος καὶ Γερουσιαστῆς Κ. Κριεζῆς, πρόεδρος καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, οἱ Γερουσιασταὶ Κ. Κ. Νουταράς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Λόντος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Σταίικος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Χρυσόγελως ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας καὶ ὁ Κ. Βάλβις ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, πάντες ἄνδρες διακεκριμένοι καὶ ἀπολαύοντες τὴν κοινὴν ὑπόληψιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ φθάνει ἡ δεκάτη Δεκεμβρίου, γίνεται ἡ ἐναρξίς τῶν Βουλῶν ἀνευ ὑπουργείου ἀνευ κυβερνήσεως σχεδόν, δι' ἀπλοῦ Β. Διατάγματος· καὶ ὅλα ταῦτα συμβαίνουσι μετὰ τάξεως καὶ ἡσυχίας ἀπεριγράπτου. Τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ὁ Ἕλληνας ἦτον ὀλιγώτερον φιλοπράγμων, ἤθελε εἶσθαι μοναδικὸς λαός!

Ἐντούτοις, καὶ ἐν μέσῳ τῆς φιλοπραγμοσύνης του ταύτης, ὁ Ἕλληνας δὲν ἐμεινεν ἀπραγμων καὶ στάσιμος Ἐβάδιος πολλὰ ἐτήματα εἰς τὰ ἐμπρὸς ὑλικῶς τε καὶ διανοητικῶς, καὶ ἤθελε πράξει πολὺ πλεονα, ἂν τοῦ πατριωτισμοῦ τὸ γόνιμον αἶσθημα ἀκμαιότερον ἔθαλπεν εἰς τὴν καρδίαν του!

Ἀλλὰ ποῦ μετὰ πλανᾷ ἡ φαντασία; Δὲν γράφω Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἐπαναλαμβάνων τὰς μετὰ τοῦ ἀναγνώστου καὶ τῆς ἐρασμίας ἀναγνωστρίας μου συνδιαλέξεις πρὸ ἐξαμηνίας διακοπείσας; Ναί! Ἔργα καὶ Ἡμέραι εἶναι καὶ ταῦτα, ἀλλὰ πλέον πένθιμα, πλέον σοβαρὰ τῶν πρώτων, ὅπως καὶ ὁ ἀναγνώστης μου ἐγινε σοβαρότερος μετὰ παρθέλουσιν ὅλης μιᾶς ἐξαμηνίας. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετήλλαξαν φάσιν τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἡ εἰρήνη ἐγκαθιδρύθη πανταχοῦ, τὸ στοιχεῖον τῆς συντηρήσεως ὑπερίσχυσε πανταχοῦ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐπανελάβε τὴν τακτικὴν πορείαν της, οὕτω καὶ τὰ Ἔργα καὶ αἱ Ἡμέραι μεταβάλλουσιν ἀναγκαίως ὑπόθεσιν καὶ εἰς μόνον θέλου εἰς τὸ ἐξῆς περιστρέφεται τὰ κοινωνικὰ καὶ τὰ πᾶτρια.

Ἴδου ἔληξε πρὸ ὀλίγων μόλις ὥρων καὶ τὸ πολυκοστον 1849 ἔτος, ὡς ἔληξε καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ πολυ-

τάραχον, ὡς θέλει λήξει καὶ τὸ σήμερον ἀρχίζον.

Ἡ ταχυπετής ἄμαξα τοῦ Χρόνου ἐλαύνεται: μυστηριώδη ἐπὶ τῶν οἰμῶν τῆς αἰωνιότητος καὶ μετ' αὐτῆς παρέρχονται καὶ συμβάντα ἀνθρώπινα καὶ συμφοραὶ καὶ εὐτυχίαι καὶ ἔτη καὶ νεότης καὶ ζωή! . . . .

Ναί! ἡ ἄμαξα τοῦ Χρόνου εἶναι τὸ νεκροπομπὸν φορεῖον ὅπερ ἀκαταπαύστως κομίζει εἰς τὸ τελευταῖόν του σκῆνωμα τὸν ἀνθρώπον καὶ τοὺς πόθους αὐτοῦ, καὶ τὰς φιλίαις του, καὶ τὰ μίση του, καὶ τὰς ἐλπίδας του . . . .

Καὶ ὅμως τὴν ἀδιάκοπον πορείαν του, πορείαν πρὸς τὸν τάφον, ὁ ἀνθρώπος δὲν συναισθάνεται, καὶ ὁ ἥλιος τῶν ἡμερῶν του ἔσται αὐτῷ ὡς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰησοῦ Ναυε. Ἡ πλήρης ἀκωνθὼν καὶ τριβόλων ὁδὸς τοῦ βίου του τῷ φαίνεται πάντοτε ἀπὸ μυρσίνης καὶ ῥόδα καταφύτος, καὶ αὐτὰ βλέπει ἀκόμη καὶ ὅτε ἡ νεκρικὴ κυβάρισσος εἶναι ἐτοιμὴ νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἰπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ ὀδύνης καὶ μελαγχολίας, στιγμαὶ φιλοσοφίας καὶ ἐμβριμῆσεως ψυχικῆς καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπος συνέχεται, εἰς ἕκτὸν καὶ τότε, σκέπτεται περὶ πάντων τούτων.

Μία τῶν στιγμῶν τούτων εἰς πολλοὺς εἶναι ἡ παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους.

Ἐν τῷ μεταχίμῳ δύο συνόρων, δύο κόσμων, οὕτως εἰπεῖν, εὐρισκόμενος, ὁ ἀνθρώπος στρέφει τότε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἀτενίζει ἄμα περιφοδὸς τὸ μέλλον. . . .

Τὸ μὲν εἶναι τὸ ἐμφωτιζόμενον τῆς ζωῆς του ἡμισφαίριον διέτρεξεν αὐτὸ, ἀλλ' ὀλίγα κατοπτρεῖ ἰχνη εὐφρόσυνα τῆς διαβάσεώς του . . . ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον παριστᾶται αὐτῷ σκοτεινὸν, ἀφανές, ἀβέβαιον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος πάντοτε ὑποφῶσκον.

Ὅ,τι δὲν ἐπραξεν ἢ δὲν ἀπήλαυσε καλὸν ὁ ἀνθρώπος, ἐλπίζει νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ὑπόσχεται νὰ τὸ πράξῃ εἰς τὸ μέλλον, πάντοτε εἰς τὸ μέλλον . . . καὶ τὸ μέλλον τοῦτο φεύγει, φεύγει εἰς τῶν ἐλπίδων του καὶ τῶν ἀποφάσεων του τὰς πτέρυγας. . . . Μεταξὺ δὲ ἐλπιζῶν καὶ μεταμελούμενος ἐφθασεν αἴφνης εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιορίας του καὶ ἐν πλέον μέλλον τῷ μένει, τὸ μέλλον τοῦ θανάτου.

Καὶ τὸ παρελθὸν . . . . παρῆλθε φεῦ! παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτι, ἄγονον καὶ ἀκλείς.

Τί δὲ ἐγένοντο οἱ ἀγῶνες, αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου; Ἐὰ πάντα συνστάθησαν μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπικλήδειος πλάξ βαρεῖα ἐκάλυψε τὰ πάντα.

Τοιαῦτα ἐσκεπτόμην κ' ἐγὼ χθές, ἐνῶ καθήμενος μονήρης εἰς τὸν κοιτῶνά μου ἔβλεπα τὸν ὠροδείκτην πλησιάζοντα νὰ ἐπιδείξῃ τὸ μεσονύκτιον καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀκαριαίαν ἐκείνην στιγμὴν ὅτε τὰ δύο ἔτη, τὸ νέον καὶ τὸ παλαιόν, ἂν καὶ ἀδιαίρετα ἐνώπιον τῆς αἰωνιότητος, δὲν διεκρίθησαν εἰσέτι, κατὰ τὸν ἀνθρώπινον ὑπελογισμὸν, καὶ ὅτε οὔτε εἰς τὸ παλαιὸν εὐρίσκεται τις οὔτε εἰς τὸ νέον. . . . Ὁ χρόνος τότε ὡς νὰ ἔσται, ἡ στιγμὴ εἶναι ἐπίσημος, μυστηριώδης.

Ἄλλ' ἰδοὺ σημαίνει τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ δώδεκα τοῦ ὠρολογίου κτύποι εἶναι ὡς οἱ πένθιμοι ἤχοι τοῦ

κώδωνος οἱ σημαίνοντες ἐπὶ τὴν τελευταίην προσφιλοῦς τινος ὄντος.

Ἐγηράσαμεν, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν, ἐν ἔτος ἔτι τῆς ἡλικίας μας.

Καὶ ὅμως μ' ἀρέσκει ἡ ἡμέρα αὐτή. Ἡ κίνησις, ἡ τύρβη, ἡ χαρὰ, ἡ εὐθυμία κυριεῖται τοὺς πάντας. Τὰ ἄκακα παιδίκα καὶ οἱ ἀόματοι ἀοιδοὶ ἐρχονται εἰς τὰς θύρας σας καὶ ψάλλουσιν τὸ δημοτικὸν ἄσμα τοῦ νέου ἔτους, καὶ μυρίας σὰς ἐπεύχονται: εὐχάς.

Σεῖς δέ, ἀφ' οὗ ἐμεριμνήσατε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἀνοίξατε ὄλους τοὺς κόμβους τοῦ θυλακίου σας καὶ μετ' ἐλευθεριότητος πολλῆς ἡγοράσατε κομψὸν τι δῶρον διὰ τὴν σύζυγόν σας, τὴν μητέρα σας, τὴν ἀδελφὴν σας, παίγνια διὰ τὰ τέκνα σας, ἢ πολυτιμὸν τι κόσμημα διὰ τὴν μνηστῆν σας, ἢ τὴν ἐρωμένην σας, τέρεσιθε ἤδη παρὰ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, ὅπου παντοῖα παρετήθησαν ἡδύσματα καὶ ὅπου πρὸς στιγμὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τοῦ Χρόνου ἰσότης. . .

Πόσῃ χάριν ἔχει ἡ συνήθεια αὕτη, ἥτις διεσώθη παρὰ τοῖς ἀνατολικαῖς λαοῖς ἐξ ἀμνημονεύτου ἀρχαιότητος, καὶ διεσώθη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων τοσοῦτων ἀπλοϊκῶν καὶ πατροπραδότην ἐθίμων, τὰ ὅποια ἐν κατόπιον τοῦ ἄλλου ἐκλείψουσιν βαθμηδὸν ἀπὸ μέσου ἡμῶν ἵνα διαδεχθῶσιν αὐτὰ ξένα ἤθη, ξένοι τρόποι ξένα ἔθιμα, ἀνάρμοστα πολλάλις εἰς τοῦ πρωτοτύπου τούτου λαοῦ τὸ πνεῦμα. . . .

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μ' ὅλην τὴν ὁποίαν κατεβάλλομεν ἐπίμονον προσπάθειαν, ἀπέβη ἀδύνατον νὰ χαράξωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς εἰκόνας τὰς ἀπαιτουμένας διὰ τὰ ἄρθρα τῆς Ποικίλης Ἑλληνικῆς Στοᾶς. Βιαζόμεθα ὅθεν ν' ἀναβάλλωμεν τὴν δημοσίευσίν των μέχρι οὗ λάβωμεν αὐτὰς ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς Εὐρώπης ὅπου ἐπέμφθησαν αἱ ἐπὶ πρωτοτύπων εἰκόνων γεινόμεναι ἰχνογραφίαι διὰ νὰ χαραχθῶσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.